یاعارف حق عارف

بفضیان جناب میر محمد رمضانؒ عارف بقاباﷲ

نذرانہ عقیدت عزت مآب جناب قبلہ وکعبہ

صوفی عبدالرحیمؒ صاحب عارف بقاباﷲ

پڑھ بِسم اللہ قلم اُٹھائی اَکھرّ عشقوں پایا
کِیکر صِفت سجَن دی لِکھاں کریں توُں مَدّد خُدایا

☆حمدَ باری تعالیٰ☆

(۲)

تُو ہی ہے بس تُو ہی تُو
میں ہوں کیا بس میں بھی تُو

جسم بھی تو جاں بھی تُو
لامکاں مکاں بھی تُو

سب تیری ہے رنگ و بو
تُو ہی ہے بس تُو ہی تُو

تُو ہی عارف شاہ قلندر
تُو ہی مسجد دایئر و مندر

خود کی خود سے گفتگو
تُو ہی ہے بس تُو ہی تو

تُو ہی لشمن تُو ہی سیتا
تُو قرآں اور تُو ہی گیتا

جلوہ تیرا ہے چار سُو
تُو ہی ہے بس تُو ہی تو

قُل ھُواللہ خود فرمایا
آحد سے بن آحمد آیا

خود کو خود کی جستجو
تُو ہی ہے بس تُو ہی تو

خود ہی موسےٰ خود ہی عیسےٰ
خود مسجد اور خود قلیسےٰ

تُو ہی خود کے رُو بُرو
تُو ہی ہے بس تُو ہی تو

صورت نذیر میں تُو ہے آیا
ذَرے ذَرے میں خود سمایا

تُو ہی ہے بس کو بکو
تُو ہی ہے بس تُو ہی تو

میں ہوں کیا بس میں بھی تو

☆آدم لئی سوچ وچار☆

اِیتھے سَدا نئیں رہنا یار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

سَدا نئیں پھُل نے ڈال تے رہنا

اِک دِن اِس نوں ٹُٹنا پَینا

رِھنی سَدا نئیں باغ بہار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

سُونجی ہونی اک دن حویلی

سدا نہ سنگت یاراں بیلی

رہنا سدا نہ وِچ سنسار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

ہوِ نیواں کوئی عمل کما لے

رُٹھڑا ہُویا یار منا لے

(۵)

جے اَج نئیں کدّ دِیدار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

اَج کرنا اِیں توں میری میری

کل ہونا توں خاک دی ڈھیری

چھڈّ جھوٹے قول قرار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

سدا نیئں رہنا بہن بھراواں

ٹُٹ جانا اِیں اک دن ساھواں

اس دَم دا نیئں اعتبار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

کجھُ نیئں نال تیرے اے جانا

اک دن مِٹی ہیٹھ سمانا

چھڈّ جھوٹے وَنج بپار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

چھڈّ نفرت پڑھ پریم سپارا

نئیں آؤناں اِتھے فیر دو بارا

نِت سِر تے موت سوار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

مَنیّا حُکم اے نبیؐ پیارے

دَس کھاں میں توں کون وچارے

اہیہّ سدّ انہ گرم بازار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

من نذیر فقر دا کہنا

ذائقہ موت دا چھکّنا پینا

اہیہ سدانہ ہار سنگھار میلہ دو دن دا

اِس گل نوں سُوچ وچار میلہ دو دن دا

اِتھے سَدا نئیں رہنا یار میلہ دو دن دا۔

☆پنجابی غزل گزریاں گھڑیاں☆

گزریاں گھڑیاں نال سجن دے یاد گھڑی گھڑی آؤندیاں نے
آسن خالی ویکھ رانجھن دا اکھیاں نیر بہاؤندیاں نے

دُکھ سُکھّ سوہنے نال سَجن دے پھُول کدے سی لئی دا
کہنوں جا سُناواں دِلبر دِل دیاں دِل وِچ رہیندیاں نے
گزریاں گھڑیاں نال سجن دے یاد گھڑی گھڑی آؤندیاں نے

ایسی ہوا خزاں دی چلّی باغ اُجڑ گیا میرا
ہُن تے ٹھنڈیاں ہواواں وی میرے مَن وچ اَگاں لاؤندیاں نے
گزریاں گھڑیاں نال سجن دے یاد گھڑی گھڑی آؤندیاں نے

توبہ یار کِسے دا چَھڈّ کے مُول نہ جاوے جی
ٹُر جاندے نے یار جنہاں دے اوہ ہنجواں ہار پرَوُندیاں نے
گزریاں گھڑیاں نال سجن دے یاد گھڑی گھڑی آؤندیاں نے

سُوہنے دِلبر آکدی توں مُکھ وکھا جا مینوں
یاداں ہر دَم تیریاں ماہیا وَڈھ وَڈھ کھاندیاں رہندیاں نے
گزریاں گھڑیاں نال سجن دے یاد گھڑی گھڑی آؤندیاں نے

چھڈّ نذیر اِہیہ دَرد پُرانے سُتے کیوں جگاویں توں
اہیہ گھڑیاں تے ہر کِسے تے آؤندیاں جاندیاں رہندیاں نے
گزریاں گھڑیاں نال سجن دے یاد گھڑی گھڑی آؤندیاں نے

☆نذرانہ عقیدت پیر طریقت شاہ رحیمؒ باعارف اللہ☆

شاہِ رحیم عارف میرادین توں اِیمان اِیں
تیرے سُخن دی جمع جو اِس دا اِی ناں قرآن اِیں

میں وِچ تے کجھ نئیں میرا
کجھ ہے تے اُہوہ وی تیرا

میرے عشق دے خدُا توں میرا جسم توہی جان ایں
شاہِ رحیم عارف میرا دین توں اِیمان اِیں

میرے نفل توں نمازاں
تو ہی ناز تے نیازاں

مَیں اَزل توں تیرا بَردہ میرا مان توں تران اِیں
شاہِ رحیم عارف میرادین توں اِیمان اِیں

ہر زَرّے تیرا ڈیرا
ہر چہرہ تیرا چہرہ

توں فاَعَینَ مَا تُول توں مالکِ جہان اِیں
شاہِ رحیم عارف میرا دین توں اِیمان اِیں

توں رحیمؒ توں کریم اِیں
وِچ آسماں زمین اِیں

تیری ذات قُل ھوُ اللہ توں وِچ مَقیں مکان اِیں
شاہِ رحیم عارف میرادین توں اِیمان اِیں

تو ذِکر فِکر میرا
دَر کَعبہ مینوں تیرا

میں سَگ ہاں تیرے دَر دا توں شاہِ دا سُلطان ایں
شاہِ رحیم عارف میرادین توں اِیمان اِیں

میرے سُخن دا توں رازاِیں
توں ساز توں آواز اِیں

میں اَدّنہ قوال تیرا میرا سُر تے تو یوں تان اِیں
شاہِ رحیم عارف میرا دین توں اِیمان اِیں

تو اَوّل توں آخر
تو باَطِنُو توں ظاہر

میں نذیر بے نِشاں ہاں ہر جاَہ تیرا نشان اِیں
شاہِ رحیم عارف میرا دین توں اِیمان اِیں
تیرے سُخن دی جمع جو اِس دا اِی ناں قرآن اِیں۔

☆اسلام، عشق اور کُفر ☆

اَساں مَے عشق دی پیتی کُفر دی رَمز وِچوں
اَساں پایا یار حقیقی کفر دی رمز وچوں

اسلام توں کفر وڈیرا چوکھا
کھول کے کن سُن لے سائیں لوکا

اِس گل وچ بہت باریکی کفر دی رمز وچوں
اَساں پایا یار حقیقی کفر دی رمز وچوں

کی لینا رَب غیب نُوں من کے
کی فائدہ متّھہ وھیلہ پَن کے

سانوں ویکھ شرَح کیوں چِڑکی کفر دی رمز وچوں
اَساں پایا یار حقیقی کفر دی رمز وچوں

کفر توحید دے معنیٰ اِکا
ہے اسلام کفر دا حِصہّ

اِہیہ جگھڑا بہت وڈّھیکی کفر دی رمزو چوں
اَساں پایا یار حقیقی کفر دی رمزو چوں

پڑھ کلمہ کیوں کافر ہواں
پا کفر نوں ہُن کیوں پونھوّاں

اساں عشق نماز ہے نیتی کفر دی رمزو چوں
اَساں پایا یار حقیقی کفر دی رمزو چوں

جَام کفر دا رج کے پِیتا
تَاں بندے نوں سجدہ کِیتا

کی رکھیا وچ مسیتی کفر دی رمزو چوں
اَساں پایا یار حقیقی کفر دی رمزو چوں

گُر خدُا نوں دو جو جانے
مزے وصل دے کدَی نہ مانے

صافی دل دی اُس نہ کیتی کفر دی رمزو چوں
اَساں پایا یار حقیقی کفر دی رمزو چوں

دھّرم سالہ بھاویں مّکے جاوے
باہج گرُاں دے سمجھ نہ آوے

بِن گُر نہ وجدّ ی سیٹی کفر دی رمزو چوں
اَساں پایا یار حقیقی کفر دی رمزو چوں

گُر خدُا نوں اک کر جانیں
دوجا نہ کوئی ہور پچھانیں

کر دُوئی دی دور پلیتی کفر دی رمزو چوں
اَساں پایا یار حقیقی کفر دی رمزو چوں

جِنّاں دے گُر مکاون جھیڑے
اہو اِی سمجھن اَکھّر میرے

جوہر گئی سمجھو جیتی کفردی رمزوچوں
اَساں پایا یار حقیقی کفردی رمزوچوں

کی نذیر توں کفرنوں جانیں
دَس بھلا کی کفر دے معنے

کیوں پاویں شور وَدھیکی کفردی رمزوچوں
اَساں پایا یار حقیقی کفردی رمزوچوں۔

☆چَرخہ وجودی☆

اُٹھ ڈاہ چرخہ لے کت کڑے
اِیتھے پھیر نئیں آوَناں وت کڑے

وِھلیاں بہہ بہہ وَقت وہاویں
چرخے تند توں مُول نہ پاویں

کی ہویا تیری مت کڑے
اُٹھ ڈاہ چرخہ لے کت کڑے

تیرا چرخہ بہت سہاناں نی
کت لَے جے داج بناناں نی

اہیہ فیر نئیں آوَناں ہتھ کڑے
اُٹھ ڈاہ چرخہ لے کت کڑے

اے چرخہ وُجود ہے تیرا
اِلّا اللہ دا دے خاں گھیڑا

زرا کرکھاں بَند نو ست کڑے
اُٹھ ڈاہ چرخہ لے کت کڑے

اِک دِن گھر ماہی دے جاناں
پئے گا اوتھے داج وکھاناں

پھر رُوسیں ہنجوں رَت کڑے
اُٹھ ڈاہ چرخہ لے کت کڑے

کہے یار نذیر نماناں نی
جے تَندّ چرخے تیں پاناں نی

لَے شاہ عارف توں مت کڑے
اُٹھ ڈاہ چرخہ لے کت کڑے

☆اپنے آپ دی پرکھ☆

کَر خود دِی خود پہچان کڑے
تینوں مل جاسی بھگوان کُڑے

جے پہچان توں خود دی کرنی
رَکھّ دے سَر کسے دے چرنی

توں پالے علم عرفان کُڑے
کَر خود دِی خود پہچان کڑے

فِی اَن فُوسِ کُم فرمایا
سمجھ تیری اہیہ کیوں نہ آیا

اہیہ حُکم ہے وچ قرآن کُڑے
کَر خود دِی خود پہچان کڑے

اہیہ رمز ہے خوب نرالی
اَل اِنساّناَ سِرّی والی

تیرے اندر دو جہان کُڑے
کَر خود دِی خود پہچان کڑے

نَحنُ اَقُرب گُر ہے رہندا
نال تیرے اُھو اُٹھدا بہندا

جو شاہاں دا سلطان کُڑے
کَر خود دِی خود پہچان کڑے

کیوں بَھبُوت توں انگ رمباویں
کاہنوں خاک سِرے وچ پاویں

تیرا سب تھیں اُچڑا شان کُڑے
کَر خود دِی خود پہچان کڑے

گھر وچ لبھیں باہر نہ ٹول
اہُو تاں وَسےّ شاہ رگ کول

وِچ اِنَّمَاَ فرمان کُڑے
کَر خود دِی خود پہچان کڑے

توں نہ ہو ویں اُس نوں پاویں
مُوتُ قَبّلہ جدّ ہو جا ویں

کرَ ہستی آپ ویران کُڑے
کَر خود دِی خود پہچان کُڑے

لاَ ہو کے توں اِللہ پاویں
پَا اِللہ توں گُم ہو جاویں

رکھّ دَسّویں وچ دھیان کُڑے
کَر خود دِی خود پہچان کُڑے

کیوں بیٹھی اِیں ہو نتانی نی
تیں تھیں وَدّھ نہ ہورسیانی نی

تینوں کیتا عقل حیران کُڑے
کَر خود دِی خود پہچان کُڑے

یار نذیر نے گُر ہے پَایا
راہ توحید دا جس بتلایا

کِیتا شاہ رحیم احسان کُڑے

☆جوگی☆

گل وچ گانی کنئیں مُندراں مَتھے تلک لگا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

ٹور جوگی دِی بہت پیاری
نیناں دے وچ عشق خُماری

وِیندا پیار دی تاڑی لا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

رُوپ جوگی دا بہت سہاناں
عاشق اِس دا کل زمانہ

دِیندا ہر نوں سِیس دُعا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

لعلاں وانگ رُخسار جوگی دے
اَبرُو وانگ تلوار جوگی دے

دِیوے پھَٹ سِینے وچ لا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

وانگ سَروُ قدّ جوگی پَایا
ثانی اِس دا جگ نہ آیا

اِیدے مَتھے نوُر اِلہ مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

نہ کافر نہ مُومن دِسدّا
نئیں پتہ کی مذھب ہے اِس دا

آیا پیار دی جوُت جگا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

ہتھ تسّی گل جنجُو پا کے
بغل قرآن مَتھے تلک لگا کے

اِہیہ تے حق دا دَسّدا اِی راہ مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

لاَ اِلاّ دی بوُلی بوُلے
اِلاّ اَللہ دے راز اِے کھوُلے

دِتی اَنۡ حَدّ تار وجا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

اِے جوگی کی آکھ سُنایا
مَن رَہ نی چاہ راگ سُنایا

نئیں حق تھیں اِے جدُا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

آیا بشری چوُلا پَا کے
اَحنا آحمد خوُد پیا آکھے

آحدوں آحمد نام دَھرا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

اِس جوگی دی سمجھ نہ آوے
جو کوئی اِس دے بھِید نوں پاوے

دِیوے اُس دی کھَل لوُہا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

اِہیہ جوگی میرے تنَ منَ اندَر
اِیس نیں کیتا مَست قلندّر

دِتہ رنگ توحید چڑھا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

اِس جوگی دیاں گھر گھر دُھماں
پِیر جوگی دے ہر دَم چُمّاں

دِیوے جام توحید پلا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

دو جگ اِس دا کلمہ پڑھدے
اَنّس ملائق سجدے کردے

آیا میم دا گھونگٹ پا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

تخت ہزاریوں کھیڑی آیا
راگ توحید اِس آن سُنایا

دِتا اِنَ مَاُ فرما مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

اِس جوگی دِی جوگن ہوئی
مَندڑا بوُل نہ بوُلیوُ کوئی

دِیواں مُکدّی گل مُکا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا

کھوُل اَکھیں توں ویکھ نذیر
اِے جوگی ہے کل دا پیر

مینوں جاپے آپ خدُا مَائیں نی اک جوگی آیا
مَائیں نی اک جوگی آیا آیا بھیس وٹا مَائیں نی اک جوگی آیا۔

☆ گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر ☆

گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر　　　گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر

مَسجد مَنّدر گُردی پوُجا

باہجوں گُرکوئی ہورنہ دُوجا

ہےگُر دی کل جاگیر

گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر　　　گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر

گُردے نوُر دا سَب تَجلّہ

گُر محمدؐ، گُر ہے اَللہ

ہے گُر دی سَب تَصوِیر

گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر　　　گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر

قرآن زبانی گُر تھیں آیا

گُر دا اَنت کسِے نہ پَایا

ہے گُر دی اِے تحریر

گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر　　　گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر

فَاَعیَنَ مَا تَوّلُو گُر فرمایا

ذَرّے ذَرّے ڈِیرہ لایا

گُر اَوّل آپ اخیر

گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر　　　گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر

گُر ہے ہرہَر اَندّر وَسدّا

جوُ ویکھے سوُئیوُ اِی دَسدّا

سَگ گُر دا ہے نذیر

گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر　　　گُر ہے کُلِّ شَیٔ قَدِیر

☆گھر وِچ یار☆

تیرے گھر وچ بیٹھا یار کُڑے　　　　کہنوں لبھدی پھرنی ایں باہر کُڑے

کر گھر دی آپ صفائی کُڑے

توں سانبھ خاں لیف تلائی کُڑے

لے خُود دی خُود توں سار کُڑے

تیرے گھر وچ بیٹھا یار کُڑے　　　　کہنوں لبھدی پھرنی ایں باہر کُڑے

تینوں نقطہ اک سمجھاناں نی

چھڈّ پڑھیا علم پرُاناں نی

سِر عقل دی سوُٹا مار کُڑے

تیرے گھر وچ بیٹھا یار کُڑے　　　　کہنوں لبھدی پھرنی ایں باہر کُڑے

کیوں مت تیری ہے ماری نیِ

ہے سائیہ اِیسے جھاڑی نیِ

نہ کر انھیّاں وانگ شکار کُڑے

تیرے گھر وچ بیٹھا یار کُڑے　　　　کہنوں لبھدی پھرنی ایں باہر کُڑے

جتھے کردا عِشق ٹکاناں نی

اوُتھے عقل نے دخل کی پانا نی

اِے عقل ہے کچا تار کُڑے

تیرے گھر وچ بیٹھا یار کُڑے　　　　کہنوں لبھدی پھرنی ایں باہر کُڑے

ذرا کھول اندر دی تاقی نی

پوَے یار سجن دی جھاتی نی

تینوں ہووے وصل بہار کُڑے

تیرے گھر وچ بیٹھا یار کُڑے　　　　کہنوں لبھدی پھرنی ایں باہر کُڑے

کیوں مندر مسیتی جانی اِیں

گھر اَپنے جھات نہ پانی اِیں

تاں ڈُبیّ اِیں اَدّھ وچ کار کُڑے

تیرے گھر وچ بیٹھا یار کُڑے   کہنوں لبھدی پھر نی اِیں باہر کُڑے

لا سِر دھڑ دی توں بازی نی

کرَ یار سَجن نوُں راضی نی

ذرا چھیڑ دِلے دے تار کُڑے

تیرے گھر وچ بیٹھا یار کُڑے   کہنوں لبھدی پھر نی اِیں باہر کُڑے

آکھے یار نذیر نماناں نی

جے توں صاحِب گھر وچ پاناں نی

کر عارف نال پیار کُڑے

تیرے گھر وچ بیٹھا یار کُڑے   کہنوں لبھدی پھر نی اِیں باہر کُڑے

☆ پلیکھہ ☆

تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

اہوُ ہرَ ہرَ رنگ وچ رہندا اے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

ظاہر باطن آپے سائیں
وَسدّا ہے اہوُ ہر ہر تھائیں

اہو ُ آپے اُٹھد ابہند ااے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

خوُدمُلاں تے خوُد ہے قاضی
خوُدمُفتی تے پاک نمازی

اُہوکئی کئی رُوپ وٹیندا اے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

کِتے بندا اے کِتے مُولا اے
تیری عقل دا سارا رُوَلا اے

تیری مت نہ نکُتہ پیندا اے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

کِتے بُت پرستی کردا اے
کِتے خوُد پرستی کردا اے

کِتے مَتھےّ تِلک لگیندّا اے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

عاشق تے مَعشوُق وی آپے
خوُدخالق مخَلوُق وی آپے

آپے قُل ھوُ اللہ کہیندا اے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

کتےِ آحد آپ کہاوے جی
مُکھّ میم دا گھونگھٹ پاوے جی

پھرِ محمدؐ نام دھرِیندا اے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

کتےِ بَن نذیرغلام آیا
کتےِ عارفؒ شاہ سلطان آیا

کتےِ رَب رحیم کہیندا اے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

اُہو ہَر ہَر رنگ وچ رہندا اے
تینوں کیوں پلیکھہَ پیندا اے

☆گلی ☆

تیری اکھ نئیں ویکھن والی گلی دے وچ یار وسدا

توں اجے نہ سرت سمبھالی گلی دے وچ یار وسدا

فِی اَن فُوسِ کُم فرمایا سمجھ تیری اے کیوں نئیں آیا

تینوں کسے نہ مت سکھالی گلی دے وِچ یار وسدا

تیری اکھ نئیں ویکھن والی گلی دے وچ یار وسدا

مَرن تھیں پہلوں ویکھ توں مَر کے سَیر گلی دی وِیکھ لَے کر کے

وِچ باغ دے بیٹھا مالی گلی دے وِچ یار وسدا

تیری اکھ نئیں ویکھن والی گلی دے وچ یار وسدا

سُوچیں سمجھیں گل توں میری لبھے وست گواچی تیری

توں جان نہ خوُد نوں خالی گلی دے وِچ یار وسدا

تیری اکھ نئیں ویکھن والی گلی دے وچ یار وسدا

بھج بھج وَڑھ دا مَندر مسیتی سار گلی دی کدے نہ لیتی

بِن گُر نہ وَجدی تالی گلی دے وِچ یار وسدا

تیری اکھ نئیں ویکھن والی گلی دے وچ یار وسدا

اَیس گلی دے نو دَروازے اَنحد والے آوَن آوازے

اُہو ہر پتے ہر ڈالی گلی دے وِچ یار وسدا

تیری اکھ نئیں ویکھن والی گلی دے وچ یار وسدا

اِیس گلی دے چڑھ چُبارے وانگ نذیر دے کر نظارے

اُہو دو جگ داجوُ والی گلی دے وِچ یار وسدا

تیری اکھ نئیں ویکھن والی گلی دے وچ یار وسدا

☆بردہ عشق☆

نہ میں مُومن نہ میں کافر میں عشق دا بَردہ ہاں

نہ منزل میری مَسجِد مَندّر نہ حَج کعبے کردا ہاں

دَھرم سَالہ نہ ٹھاَکر دوارے نہ میں گنگاّ وَڑھ دا ہاں

نہ روزے نہ نفل نمازاں نہ ہتھّ تسَبّی پھڑھ دا ہاں

نہ محراب نہ تلک متھّے تے نہ سِر ٹوپی دَھردا ہاں

نہ غِلمان نہ دُودّھ دیاں نہراں نہ حوراں تے مَردا ہاں

نہ میں باغ جنّت دی خاطر نہ میں سَجدے کردا ہاں

نہ میں کُم بےِ اِذّنی آکھاں نہ کھل لا کے دَھرّ دا ہاں

نہ میں اَناالحقَ پُکاراں نہ سوُلی تے چڑھدااہاں

مِیٹ اکھّیں دِل لا کے قاری سَیر وجودی گردا ہاں

میں ہاَں برَدہ عشق حقیقی مَرن تھیں پہلے مَردا ہاں

نحّنُ اَقرّبُ پردہ چاکے درشن یار دا گَردا ہاں

جبرتی تھیں لنگھ اگیرے وِچ لاہوتی وَڑھ دا ہاں

پڑَھیا عشق نذیر سپاَرا کیتا اَپنا آپ نظارا

خَالُقَ آدَمَ ویکھ اِشارہ میں تے رُوپ سجن دا ہاں

☆نمازِ عشق☆

عاشق عشق نماز دے اَندر اَپنا آپ گواندے نے
جَیب تالوُ تے گنّیں اُنگلاں اَکھیں تاڑی لاَندے نے

رکھ تصور ہنُدے فانی اگ ہَوا نا مِٹیّ پانی
عاشق مَن کے لاَ دا کہنا اِلہّ اَللہ پھِر پاندے نے
عاشق عشق نماز دے اَندر اَپنا آپ گواندے نے

خوُنی ہِراے موت دے وَڑدے مَرن تھیں عاشق نئیوں ڈردے
اَنا اُلحّق دی بولی بولن سوُلی تے چڑھ جَاندے نے
عاشق عشق نماز دے اَندر اَپنا آپ گواندے نے

لکھّ ملامتاں تہُمتاں سہندے سُن سُن جگ دِیاں ہَسدّے رہندے
لاَ کے کھل اے دِیوّن ہتھیں موہوں کجھُ نہ کہندے نے
عاشق عشق نماز دے اَندر اَپنا آپ گواندے نے

قیام رکوُع سجوُدوں خالی اے نماز محمدؐ والی
اِیس نماز ے مِلِ دا اللہ عاشق دَرشن پاَندے نے
عاشق عشق نماز دے اَندر اَپنا آپ گواندے نے

خفَی جلی نہ ذِکر کماون ذاتی ذِکروں ذات نوُں پاون
کھوجوُں کھوُج سجّن دی اندر محشر تھیں لنگ جاندے نے
عاشق عشق نماز دے اَندر اَپنا آپ گواندے نے

کی نذیر نماز اُہو ہوئی جِس وِچ وَصل وصوُل نہ کوئی
مُلاّں مُلانے پڑھ پڑھ تھکےّ پا محراب وکھاندے نے
عاشق عشق نماز دے اَندر اَپنا آپ گواندے نے
جَیب تالوُ تے گنّیں اُنگلاں اَکھیں تاڑی لاَندے نے

☆مَندّ رمسِیت☆

نئیں مَندّر مسِیتی جائیدا — بَس گھر وِچ یارنوُں پائیدا

فِی اَنُ فُوسِ کُم ہےَ رِکہندا
مَت تیری اِہیہ کیوں نئیں پَیندا
ہرَ دَم نال تیرے اُہو رِہندا
اِنَ مَاُ فرمَا ئیدا

نئیں مَندّر مسِیتی جائیدا — بَس گھر وِچ یارنوُں پائیدا

تیرا ڈُھونگا دِل سمُندر اے
وِچّ کعَبہ مَسجد مَندّر اے
بیٹھا اندر مست قلندر اے
اُھنوں دُور لَبھّن نئیں جائیدا

نئیں مَندّر مسِیتی جائیدا — بَس گھر وِچ یارنوُں پائیدا

نَحُنُ اَقُرّب ویکھ اِشارہ
شاہ رَگ نیڑے یار پیارا
باہجوں گُر نہ مِلے نظارہ
گُر اَگے سِیس نوائیدا

نئیں مَندّر مسِیت جائیدا — بَس گھر وِچ یارنوُں پائیدا

مِن قُلِ ذَرّا ویکھ اِشارے
کَر تصدیق نذیر پیارے
آیا وِچ قرآن سپارے
نئیں سَچ وِچ جھوُٹ رلائیدا

نئیں مَندّر مسِیتی جائیدا — بَس گھر وِچ یارنوُں پائیدا

☆ کُٹھڑّے نَین ☆

اَسِیں کُٹھڑّے نَیناں دے یار وے　　کدّ ہوسی وَصل بہار وے

لگڑا نیئوں تے بھُل گئے ہاَسے

یاد نہ مینوں عِطر دنداسے

گئے بھُل نے ہار سنگار وے

اَسِیں کُٹھڑّے نَیناں دے یار وے　　کدّ ہوسی وَصل بہار وے

بھُل گیاّں مینوں نَفل نمازاں

یاد نہ مینوں ناز نیازاں

آ کرن مُلاّں تکرّار وے

اَسِیں کُٹھڑّے نَیناں دے یار وے　　کدّ ہوسی وَصل بہار وے

ویکھ پیّاں گل زُلفاں کھُلیاّں

مَر گئیاں نیئں یاداں بھُلیاّں

وگے چَھم چَھم اکھیّوں پیار وے

اَسِیں کُٹھڑّے نَیناں دے یار وے　　کدّ ہوسی وَصل بہار وے

مِٹھڑّی لگدی بوُلی تیری

سُن شَاہا میں گوُلی تیری

لاَ پَھٹّ گییُوں دِلدار وے

اَسِیں کُٹھڑّے نَیناں دے یار وے　　کدّ ہوسی وَصل بہار وے

آ ماہی وِچ رُل گئی رَہواں

دو جگ تیتھوں گھوُل گھُماواں

میں ڈاڈھی اُوگنہار وے

اَسِیں کُٹھڑّے نَیناں دے یار وے　　کدّ ہوسی وَصل بہار وے

آن پیّاں کیوں اَیڈ جُدائیاں

حال ہویااے وانگ سُودائیاں

کدّی آ ملیں من ٹھار وے

اَسِیں کُٹھڑّے عَیناں دے یاروے کدّ ہوسی وَصل بہار وے

☆رَانجھن دِی ہِیر☆

مَیں رانجھن دی ہِیر نی مائیں مَیں رانجھن دی ہِیر

رانجھن میرا سب توں سوُھنا

مَوہ لیندا دِل اِے مَن موُھنا

اِہیہ پیراں داپیر نی مائیں میں رانجھن دی ہیر

مَیں رانجھن دی ہِیر نی مائیں مَیں رانجھن دی ہِیر

باہجھ رانجھن میں نئیوں رھنا

سچ سُخن تیرے موُنہہ تے کہنا

بھاویں مارے بابل وِیرنی مائیں میں رانجھن دی ہیر

مَیں رانجھن دی ہیر نی مائیں مَیں رانجھن دی ہِیر

کھیڑا کھیڑا دَس نہ مائے

رانجھن میتھوں کھّس نہ مائے

نہ مارادّلڑااتیر نی مائیں میں رانجھن دی ہیر

مَیں رانجھن دی ہیر نی مائیں مَیں رانجھن دی ہِیر

کیکر باجھ رانجھن میں جِیواں

زِہر پیالہ کیوں بھَر پیوّاں

نہ بھَجدّے جواَسیر نی مائیں میں رانجھن دی ہیر

مَیں رانجھن دی ہِیر نی مائیں مَیں رانجھن دی ہِیر

مَن لے ہِیر تتّی دا کہنا

نال رانجھن میں دُکھّ سُکھّ سِہنا

کیوں وگڑی اِیں وانگ **نذیر** نی مائیں

مَیں رانجھن دی ہِیر نی مائیں مَیں رانجھن دی ہِیر

☆اَکھرّ عِشق☆

پڑھ بِسم اللہ قلم اُٹھائی اَکھرّ عشقوں پایا
کِیکر صِفت سَجن دی لِکھاں کریں توں مَدّ د خُدایا

جے یوسُف وِی یار میرے نوں تک لوّے اِک واری
مونہوں آکھے سُبحان اللہ تیری قُدرت بھاری

ہونٹ گلاب سجن دے سوہنے اَکھیں مَستی بھرَیاں
کی تعریف زُلف دی آکھاں جیوں گھٹاں آسمانی چڑھیاں

یارَب سوہنے سجن دے تائیں کتھے بیٹھ بنایا
نہ کوئی اِس دا ثانی آہا تے سوھنا رنگ چڑھایا

وَاہ وَاہ ٹور سجن دِی سوُھنی ٹرُ دا نال اَداواں
جو کوئی تکے مونہوں آکھے صدقے صدقے جاواں

تاب حسُن دِی کوئی نہ جھلدا جو تکےّ سو سَڑدا
کئی نذیر شہید ہوئے نے تک کے رُخ دِلبر دا

☆رمز لَا اِلٰہ اِلَّا اللہ☆

لا الٰہ وِچ لا توُں ہو کے الا اللہ پھر پائیں اُو یار
شاہ رگ تھیں ہے نیڑے اَللہ دُور لبھن نہ جائیں اُو یار
موُنہہ اَکھیں کَن بَند توں کر کے تَن دی ہوش بُھلائیں اُو یار
پَنڈھ عشق دی بہت اُوکھیری سوُچ سمجھ سِر چائیں اُو یار
جے پاوُناں توُں یار سجن نوُں اَپنا آپ گوائیں اُو یار
موُتُ قبلہٰ گوشے بہہ کے اَنحُدّ تار وجائیں اُو یار
عقل کَتاب نوں پاڑ گوائیں دُھونی عشق رَمبائیں اُو یار
دُوئیں جھانیں نئیں کوئی دُوجا ہر تھاں وَسدّا سائیں اُو یار
پَردہ ہے وجود ہی تیرا اِس نوں دُور ہٹائیں اُو یار
عَین و عَین پھر سامنے ہو کے لکھ لکھ شکر منائیں اُو یار
کی لینا توں کعبے جا کے گھر وِچ درشن پائیں اُو یار
اِک اِکلّا ہے بھئی اَللہ اک دا اِی ہو جائیں اُو یار
نہ جا مسجد نہ جا مَندّر خود چوں خود نوں پائیں اُو یار
لا مذھب نال پریت لگا کے مذھب نوں چھڈ جائیں اُو یار
تَن مَن دی توں ہوش بھلا کے راگ نفی دے گائیں اُو یار
وانگ نذیر دے پِیر توں پَا کے سرِ قدموں نہ چائیں اُو یار

☆ مِیم مرُوڑی ☆

مُکھ مِیم مرُوڑی پا کے تے ویکھو الف کُرڑے بَن مِیم آیا

رَکھ سامنے شیشہ واحدّت داوِچ کثرّت رَبّ عظیم آیا

پہلوں اَحدّ بَن بَن بہندا رہیا پھِر کُن تو کُنزّن کہندا رہیا

جَدّ زُور محبت نے پایا آپے بَن کے دُرِّ یتیم آیا

مُکھ مِیم مرُوڑی پا کے تے ویکھو الف کُرڑے بَن مِیم آیا

مَچّ بال عشق دا سِیک بیٹھا جَدّ صوُرت اَپنی وِیکھ بیٹھا

رَکھّ نام محمدؐ اَپنا جی کھونڈی رنگلی ہتھ کریم آیا

مُکھ مِیم مرُوڑی پا کے تے ویکھو الف کُرڑے بَن مِیم آیا

رَکھ کے سرِ تے تاج لوُلاَکی آحدّ بن کے آیا خاکی

آپے اَپنی صورت دَھار کے تے ویکھو بَن کے آپ عظیم آیا

مُکھ مِیم مرُوڑی پا کے تے ویکھو الف کُرڑے بَن مِیم آیا

یار نذیر آساں بھیداے پایا آحد احمّد بن کے آیا

گلاں اپنیاں آپ سناون لئی ویکھوں بن کے آپ کلیم آیا

مُکھ مِیم مرُوڑی پا کے تے ویکھو الف کُرڑے بَن مِیم آیا

☆وصالِ یار☆

وَصالِ یار کیا ہے جی اَب تو ہم بھی دیکھیں گے
اَنّ اَلُحق پکاریں گے منصورِ دار دیکھیں گے
سوُچا ہے چَمن میں اَب بسیرا ہم کریں گے جی
بلوُبُل کے سَبھی نغمے گلو اور خَار دیکھیں گے
وَصالِ یار کیا ہے جی اَب تو ہم بھی دیکھیں گے
بِکیں گے بار بار راہ یار اے خریدار
بِکےّ یوسُف تو کی شاہی مِصرِ بازار دیکھیں گے
اَنّ اَلُحق پکاریں گے منصورِ دار دیکھیں گے
جَلیں گے عشق میں اِتنا کہ جل کر راکھ ہو جائیں
خلیلِ نار کیا ہے جی خلیلِ نار دیکھیں گے
میدانِ عشق میں نذیر اَگر آہی چکُے ہیں
کرتے ہیں سِتم جِس سے وُہ خنجر دَھار دیکھیں گے
عَینَ اَلُحق پکاریں گے منصورِ دار دیکھیں گے

☆شرابِ عرفان☆

عِرفاں شرابِ سَاقیا مجھُ کو پلا بھی دے مُجھے خوُد کو خوُد سے ساقیا خوُد سے مِلا بھی دے

میں حق یا حق سے ہوں جُدا
ہوں بَندہ یا میں ہوں خُدا

ہر طرف ہے کس کی صَدا مُجھ کو بتا بھی دے عِرفاں شرابِ سَاقیا مجھُ کو پلا بھی دے

میری ہوش و عقل و ہستی
سب ہوشیاری مَستی

میری سب بلندی پستی اِس کو مٹا بھی دے عِرفاں شرابِ سَاقیا مجھُ کو پلا بھی دے

دے ایسا جام ساقی
نوری رہوں نہ خاکی

میرا کچھ رہے نہ باقی اَیسا جلا ہی دے عِرفاں شرابِ سَاقیا مجھُ کو پلا بھی دے

میرا ہوُنا کچھ تو تو بتا
کیا مجھُ سے ہَے کچھ مَا سوا

ہونا ہے کِس کا جا بجا مجھ کو دِکھا بھی دے عِرفاں شرابِ سَاقیا مجھُ کو پلا بھی دے

میں ہوُں مَکاں یا لاَمَکاں
میں ہوُں یہاں یا ہوُں وَہاں

کِس نے کہا یہ اِنَا مَاُ مجھ کو بتا بھی دے عِرفاں شرابِ سَاقیا مجھُ کو پلا بھی دے

ہوُں سَاجَد یا میں ہوُں مَسجوُد
ہوُں عَبدّ یا میں ہوُں مَعبوُد

ہوُں غیب یا ہوُں موُجود پرَدہ ہٹَا بھی دے عِرفاں شرابِ سَاقیا مجھُ کو پلا بھی دے

کیا ہوُنا میرا چَار سوُ
کیا **نذیر** خوُد کے رُو برُو
کیا میری ہے یہ گُفتگو مجھ کو سُنا بھی دے

عِرفاں شرابِ سَاقیا مجھ کو پلا بھی دے مُجھے خوُد کو خوُد سے ساقیا خوُد سے مِلا بھی دے

☆سُوھنی تے گھڑا☆

پار گلیّ میرے یار دی گھڑیا لے جاویں　　میرا نال سجن اِقرار وے گھڑیا لے جاویں

بجلی چمکے رات ہنیری

مَن لے سُوھنیے اَج توں میری

نہ جائیں چناں توں پار سُوھنیے مُڑ جانِ　　میرا نال سجن اِقرار وے گھڑیا لے جاویں

کیوں گھڑیا توں ہمتّ ہاری

کی آکھے گی خلقت ساری

کراں منتاں لکھّ ہزار وے گھڑیا لے جاویں　　پار گلیّ میرے یار دی گھڑیا لے جاویں

میں کچاّ میں کھُر ہے جاناں

میں نئیں تینوں پار لگاناں

اَساں ڈُب جاناں وِچ کہار سُوھنیے مُڑ جانی　　نہ جائیں چناں توں پار سُوھنیے مُڑ جانِ

کی گھڑیا توں آکھ سُناویں

نال پکیّ دے کچ کماویں

کراں یار دا پاک دِیدار وے گھڑیا لے جاویں　　پار گلیّ میرے یار دی گھڑیا لے جاویں

اِیتھے پانی بہت ڈُونگھیرانی

اِیتھے وَس نہ چلدّا میرانی

میری سُن لے کوُک پکار سُوھنیے مُڑ جانی　　نہ جائیں چناں توں پار سُوھنیے مُڑ جانی

پئی ہتھ جوڑاں میں تینوں وے

میرا یار مِلا دے مینوں وے

اِے عشق دا ہے اظہار وے گھڑیا لے جاویں　　پار گلیّ میرے یار دی گھڑیا لے جاویں

ویکھ سوُھنیے کھُر دا جاواں

کیکر تینوں پار لگاواں

کدّ لاوَندے کچےّ پار سوُھنیے مُڑ جانی　　نہ جائیں چناں توں پار سوُھنیے مُڑ جانی

رُوز پانی نوں چیر توں جاویں

کیوں چناں توں خوف توں کھاویں

ہن مٹرناں ہے دُشوار وے گھڑیا لے جاویں
پار گُلیّ میرے یار دی گھڑیا لے جاویں

کہے **نذیر** گھڑے نوں سوھنی

ہو جاوے جو اَج ہے ہونی

آوے عشق وَلوّں نہ ہار وے گھڑیا لے جاویں
پار گُلیّ میرے یار دی گھڑیا لے جاویں

میرا نال سجن اِقرار وے گھڑیا لے جاویں
پار گُلیّ میرے یار دی گھڑیا لے جاویں

☆اَکھیاّں☆

جَدّ دوتوں ہوئیاں چار تے اَکھیاّں لگ گیاّں
جَد کِیتا عشق اَظہار تے اَکھیاں لگ گیاں

اَکھیاں نے جَد تکیاّں اَکھیاّں

ہوئیاں چُپ کچھ کہہ نہ سکیاّں

جَدّ ہوئیاں بے اِقرار تے اَکھیاں لگ گیاّں
جَدّ دوتوں ہوئیاں چار تے اَکھیاّں لگ گیاّں

وِچ اَکھیاّں دے راز سُہانے

جِس نے لائیاں سوئیو اِی جانے

جِد چَھلکیاّ اَکھیوّں پیار تے اَکھیاّں لگ گیاّں
جَدّ دوتوں ہوئیاں چار تے اَکھیاّں لگ گیاّں

اَکھیاّں نوُں ٹرُ اَکھیاّں تکنّ

راز اَکھیاّں دا اَکھیاّں رَکھّن

جَد ویکھ لیا دِلدار تے اَکھیاں لگ گیاّں
جَدّ دوتوں ہوئیاں چار تے اَکھیاّں لگ گیاّں

راز اکھیاں دا اکھیاں پایا

چین اکھیاں اِک پل نہ آیا

جَدّ وں مِلیا اکھیاّں یار تے اکھیاں لگ گیاّں
جَدّ دوتوں ہوئیاں چار تے اَکھیاّں لگ گیاّں

☆ملامت☆

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے
مُشرک کافر سانوں آکھن کی کی ناں اِے دَھر دے
سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

سِر ٹوپی تے لَمیّ داڑھی
جُسہّ چنگا نیّت ماڑی
اِہیہ اَگ دوئی وِچ سَڑ دے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

سوُراں نال اِہیہ بھریا بیلہ
سُمّن بُکمُنّ ہوُ کدّھ وِیلا
چار دیہاڑے درشن مِیلہ
جوُہے چیلے نے شَر دے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

سَبق مُلاّں توں عشق نہ پڑھیا
ختم دُرودُاں وِچ توں وَڑیا
لوُہب لالچ دے تکڑّ چڑھیا
اِہیہ اَگ دُوئی وِچ سَڑ دے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

نَحُنُ اَقربُ آکھ سُنایا
فِی اَنّ فوُسِ ڈیرا لاَیا
اِنّاَمَا اُس خوُد فرمایا
اِہیہ فیروی اُڈدیاں پھڑ دے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

جتّاں رَمز عِرفاں نہ کوئی
اِنسان نئیں حیوان ہے سوئی
جوگ نیناں دی نئیں اُس جوئی
جوُ نئیں واقف دِلبر دے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

جِس دِل اَندر عشق نہ آیا
کیوں آدم اُس نام دَھرّ ایا
اَل اِنسَانا بھیت نہ پَایا
اُہو نئیں برَدے کِسے دَردے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

لاَتَکّن تُو مِن رَحُمتِ ہو جا
مِیٹ اَکھیں تو چُپ کر سوُ جا
خوُد وِچ سَجنّاں خوُد ہی کھوُ جا
اِہیہ موُت چوں مُچھّیاں پھڑ دے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

خوُد دِی خوُدا ے خبر نہ پاون
اُلٹے مَسلئے پیئے سُناون
لَے ٹکّے پیئے چھری چلاون
اِہیہ اللہ توں نہ ڈَر دے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

جو کُجھ کہندے چُپ کر سہنا
مُنہ تھیں اَپنے کُجھ نہ کہنا
مَرن تھیں پہلے مَرنا پینا
اُہو جِت جاندے جوُہر دے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

آ عشق نے موُج بنائی

تاں پھر ابدّ حیاتی پائی

سانوں مرَن دی لوڑ نہ کائی

سچّے قوُل نذیر فقردے

سَانوں کہن ملامتی لوگ ملامت کر دَے

☆عشق وچ نچّنا☆

جدّ وں عِشق نچاوے یار تے نچنا پیندا اے جدّ وں رُس جاوے دِلدار تے نچنا پیندا اے

جس نوں لگّے جانے سوُئی

عشق دا دِین دَھرّم نہ کوئی

مُنہ توں لاوے شرم دی لوُئی

جدّ وں اَنحدّ وجدّی تار تے نچنا پیندا اے جدّ وں عَشق نچاوے یار تے نچنا پیندا اے

رنگ اَپنے وِچ رَنگدا رہندا

ہر دَم عاشقاں ڈَنگدا رِہندا

پَھڑ سوُلی تے ٹنگدا رَہندا

جدّ وں ہوُوے وَصل بہار تے نچنا پیندا اے جدّ وں عَشق نچاوے یار تے نچنا پیندا اے

عَقل اِیمان نہ رِہندے اَندّر

جدّ کرے ٹکاناں عشق قلندر

بُھل جاندے سب مَسجد مَندّر

جدّ وں آوے عشق بہار تے نچنا پیندا اے جدّ وں عَشق نچاوے یار تے نچنا پیندا اے

نہ عزت نہ ذلت وِیکھے

جگ توں وَکھرے اِس دے لیکھےّ

ھڈ عاشق دے بال کے سیکے

اِے جس نوں کرے شکار تے نچنا پیندا اے — جدّوں عشق نچاوے یار تے نچنا پیندا اے

اِہیہ قیس نوں مجنوں کردا اے

اِے اُلٹے پانی تر دا اے

وِچ اگ نمرودی وَڑھدا اے

ہُوے نار جدّوں گلزار تے نچنا پیندا اے — جدّوں عشق نچاوے یار تے نچنا پیندا اے

وِیکھ **نذیر** عشق دے کارے

ڈُوبے سُوھنی اَدّھ وِچ کارے

عشق نے عاشق چُن چُن مارے

جدّوں ڈُوبے اَدّھ وِچ کار تے نچنا پیندا اے — جدّوں عشق نچاوے یار تے نچنا پیندا اے

جدّوں رُس جاوے دِلدار تے نچنا پیندا اے — جدّوں عشق نچاوے یار تے نچنا پیندا اے

☆عارفاناں کلام☆

پا جُسّہ کیوں چمکئیو اِیڈی اَت نوں

کی تیرے وچ تیرا رُویں مَت نوں

بھلا کون بناوے ٹھوڈی بُل تے نک نوں

کِس توں لیا اِی سر گردن تے جَت نوں

کی تیرے وچ تیرا رُویں مَت نوں

پا جُسّہ کیوں چمکئیو اِیڈی اَت نوں

بھلا کون بناوے مُوھڈے اَرقاں ہتھ نوں

بھلا کِس توں لیا اِی ڈِھڈ ھ چھاتی تے وَکھّ نوں

کی تیرے وچ تیرا رُویں مَت نوں

پا جُسّہ کیوں چمکئیو اِیڈی اَت نوں

بھلا کون بناوے دِل دِماغ تے رَت نوں

کی تیرے وچ تیرا رُویں مَت نوں

پَا جُسّہ کیوں چَلّیئو اِیڈی اَت نوں

بھلا کون بناوے جوڑاں اُنگلاں ہَس نوں

بھلا کِس توں لئی نی گوڈے گِٹّے لت نوں

کی تیرے وچ تیرا رُویں مَت نوں

پَا جُسّہ کیوں چَلّیئو اِیڈی اَت نوں

بَنی بنائی عمارت قابض ہو گئیوں

مِیٹ اَکھیں توں اَنیاّ کاہنوں سُوں گئیوں

مُورکھا کرخاں پتہ توں اَپنی ذات دا

نئیں تیری نئیں تیری تینوں آکھدا

تیں وِچ کجھُ نئیں تیرا کاہنوں چاھکدا

کی سالا توں لگدا ایں رَب دی ذات دا

کراں اِشارہ تینوں حق دی بات دا

نئیں تیری نئیں تیری تینوں آکھ دا

مَر جانا اِی اَنت نوں توں مَر جانیاں

بن بیٹھوں توں آپ خُدا کی جانیاں

کیوُں اَنّی دَیا پُترا اَنہاّں ہو گئیوں

پہلے مَن کے رَب نوں ھن کیوں پُوں گئیوں

کر خیال توں پہلے اِی کلمات دا

نئیں تیری نئیں تیری تینوں آکھدا

کیوں کملی دَیا پُترا کملا ہو گئیوں

خوُد نوں خوُد نہ پایا خوُد ہی کھوُ گئیوں

☆جاگ سجّن☆

اُٹھ جاگ سجن ہن جاگ سوکے کی لینا　　　　اِک دِن جانا پیناں تینوں ایتھے بیٹھ سدا نئیں رہنا

گل سَچّی تیں آکھ سُنائی

کیوں توں سُو سُو عمر گوائی

تینوں مَت اَجے نہ آئی

مَن فقرّاں دا کہنا سو ُکے کی لینا　　　　اُٹھ جاگ سجن ہن جاگ سو کے کی لینا

نال فقرّ دے پیار توں کر لے

کمال انوکھی کار توں کر لے

دِید خُدا دی یار توں کر لے

اِہیہ وِیلا ہتھ نئیں آنا سو کے کی لینا　　　　اُٹھ جاگ سجن ہن جاگ سو کے کی لینا

اُٹھ کے بیٹھ وُجود کما لے

خود دا خود توں دَرشن پا لے

جو کجھ کہنا اِی خود نوں کہہ لے

ذائقہ موت دا چَکھنّا پینا سو کے کی لینا　　　　اُٹھ جاگ سجن ہن جاگ سو کے کی لینا

سُتیاں ویکھ توں رَین وِہائی

تندّ چرَخے توں موُل نہ پائی

یَاد کریں نہ دَم دَم مَاھی

گل پاغماں دا گہینا سو کے کی لینا　　　　اُٹھ جاگ سجن ہن جاگ سو کے کی لینا

توں پِیکے چار دِیہاڑے نی

توں اِک دِن چڑھنا کھارے نی

مَنگن لاگی لاگ پیارے نی

توں ہَتھّ مَل سُوچیں پینا سو کے کی لینا　　　　اُٹھ جاگ سجن ہن جاگ سو ُکے کی لینا

جَد پیکیوں سُوھرے جاویں گی
اُوتھے کی توں داج وکھاویں گی
نہ سَسّ ننّان نوں بھاویں گی
ویکھ کھونت نوں توں گھبرانا سو کے کی لینا　　اُٹھ جاگ سجن ہن جاگ سو کے کی لینا

اَگے ویکھ لے سب بیگانے نی
اُوتھے چلنے نئیں بہانے نی
پھِر سہنے پین گے طعنے نی
پھِر رُوناں رَت بھَر نیناں سو کے کی لینا　　اُٹھ جاگ سجن ہن جاگ سو کے کی لینا

اُٹھ نذیر توں بھی کجھ کرلے
دَم سجناں دا توں وی بھَر لے
مَرن توں پہلوں توں بھی مَر لے
سَدّا باغ نہ بولے مَیناں سو کے کی لینا　　اُٹھ جاگ سجن ہن جاگ سو کے کی لینا

☆رَب تے عشق☆

ویکھو رَب وی عشق کما بیٹھا، اِے وی دھوکھا عشق دا کھا بیٹھا

اِک یار پیارے دی خاطر گل یَبّ دُنیا دا پا بیٹھا

اِک پَل وی یار توں نئیں رھند،اُوھدا ہجر وچھوڑا نئیں سہندا

ویکھو درشن اُس دا پاون لئی اُہنوں عرش تے آپ بُلا بیٹھا

ویکھو رَب وی عشق کما بیٹھا، اِے وی دھوکھا عشق دا کھا بیٹھا

ویکھو عشق دی کی تا ثیر ہوئی،پوری رَب دی اِے تعبیر ہوئی

آپے صورت اُس دی بَن کے جی اَحدّوں آحمد نام دَھرا بیٹھا

ویکھو رَب وی عشق کما بیٹھا، اِے وی دھوکھا عشق دا کھا بیٹھا

پیتا نذیرِ وی پریم پیالہ جی ،جپی نام اُسے دی مَالا جی

اُتے یار دُرودُ پہنچاوٗنداا ے آپے دُھونی عشق رَمباّ بیٹھا

ویکھو رَب وی عشق کما بیٹھا، اِے وی دھوکھا عشق دا کھا بیٹھا

☆دِل دا جانی☆

آ گھر آ کدّے میرے دِل جانیاں
اکھیاں دا راہ تیرے فرش وَچھانیاں

باہجوں تیرے ہن میرا دِل نئیوں لگدا
اکھیاں دا رُونا اَیویں پَجّ پِیا لبھدا

تیرِ وِچھوڑے والا ہردم کھانیاں
آ گھر آ کدّے میرے دِل جانیاں

بُھل گیئے نی مینوں سَبھےّ ہار تے سنگار وے
وقت نزع ہن آ جا میرے یار وے

ہاڑا تینوں سوُہنیاں تیرا اِی میں پَانیاں
آ گھر آ کدّے میرے دِل جانیاں

تیری ہوئے خَیر کیتا جیناں توں مُحال وے
یاد تینوں کرے میرا اِک اِک وَال وے

مُکدیاں نئیوں پیّاں درداں پُرانیاں
آ گھر آ کدّے میرے دِل جانیاں

چُکّیا اِی سِر میں اُلاماّں سارے جگ دا
بدّل وچھوڑا میرے سِر اُتے گَج دا

ہن ڈِٹھے تینوں میں تے مَر مَر جانیاں
آ گھر آ کدّے میرے دِل جانیاں

تیریاں خیالاں وِچ میں کھُو جانیاں
قسم مینوں تیری خبر اَپنی نہ پانیاں

وِچ تیرے راہواں لبھاں قدم نشانیاں
آ گھر آ کدّے میرے دِل جانیاں

چھڈتوں نذیرا پڈے رونے کاہنوں رُوناایں
ہنجواں دے نال داغ عشق پیا دھونا ایں

راگ وچھوڑے والا ہر دم گانیاں
آ گھر آ کدّے میرے دِل جانیاں

اکھیاں دا راہ تیرے فرش وچھانیاں
آ گھر آ کدّے میرے دِل جانیاں۔

☆خُودکابانی☆

میں خُود کا ہوں بانی، میں خُود کا خُدا ہوں
میں خُودسے مِلا ہوں، میں خُود سے جُدا ہوں

کُنّ تُو کُنزّ نُ کا پردہ یہ میں نے کیا تھا
کُنُ کا حُکم میں نے خُود کو دیا تھا
فَیاّ کوُنُ کی میں خُود ہی صَدّا ہوں

میں خُود کا ہوں بانی، میں خُود کا خُدا ہوں

میں شیعہ میں سُنیّ میں خُود ہوں وَھابی
میں مُلاں میں قاضی میں خُود ہوں شرابی
میں خُود اِبتدا ہوں میں خُود اِنتہا ہوں

میں خُود کا ہوں بانی، میں خُود کا خُدا ہوں

میں عارف مُعارف میں خُود ہی وَلی ہوں
میں حَسن وحُسین میں خُود ہی علی ہوں
میں خُود کا ہوں قاتل میں خُود پہ فِدا ہوں

میں خُود کا ہوں بانی، میں خُود کا خُدا ہوں

میں راون میں لکشمن میں خُود ہی ہوں سیتا
میں نانک میں اَرجن میں خُود ہی ہوں گیتا

میں پوُجا پجاری میں خوُد بُت کدّا ہوں

میں خوُد کا ہوں بانی، میں خوُد کا خُدا ہوں

میں مسجد میں مَندّر میں خوُد ہوں قلیسےّ

میں فرعون موُسےٰ میں خوُد ہی ہوں عیسیٰ

میں اَبلیس وآدم میں خوُد ہی حوّا ہوں

میں خوُد کا ہوں بانی، میں خوُد کا خُدا ہوں

میں مُشرک میں کافر میں حافظ قرآں ہوں

میں سالک میں صوُفی میں سَیفِ زباں ہوں

میں اَحمد مُحمدؐ میں خوُد مُصطفےٰ ہوں

میں خوُد کا ہوں بانی، میں خوُد کا خُدا ہوں

نامِ **نذیر** میں نے خوُد ہی ہے پایا

نہ ثانی کوئی میرا نہ ہے میرا سایہ

میں خوُد شہنشاہ ہوں میں خوُد ہی گدا ہوں

میں خوُد کا ہوں بانی، میں خوُد کا خُدا ہوں

میں خوُد سے مِلا ہوں میں خوُد سے جُدا ہوں

میں خوُد کا ہوں بانی، میں خوُد کا خُدا ہوں۔

☆بُت پَرست☆

میں اَزل سے بت پرست ہوں میرا بت ہی خاص و عام ہے
میں بتوں کا ہوں پُجاری میرا بت پرستی کام ہے

میں نے کی ہے بت پرستی
ہوئی ختم میری ہستی

میں نے خود میں بت کو پایا جب دِیا کسی نے جام ہے
میں اَزل سے بت پرست ہوں میرا بت ہی خاص و عام ہے

جو ہے بتوں کا مُنکر
وہی مُنکر خدا ہے

نہیں بت سے ہے خدا جدا خدا بت کا ہی تو نام ہے
میں اَزل سے بت پرست ہوں میرا بت ہی خاص و عام ہے

مُجھے کیا غرض حَرم سے ہے
مُجھے کیا قلیسیا سے واسطا

میں ہوں بتوں کی داسی مجھے بَس بتوں سے کام ہے
میں اَزل سے بت پرست ہوں میر بت ہی خاص و عام ہے

یہی بت تو ہے مُحمدؐ
یہی رَب رحیم ورام ہے

بَس پوُجوں گی میں اِسی کو یہی دِین و دَھرم امام ہے
میں اَزل سے بت پرست ہوں میرا بت ہی خاص و عام ہے

ہے بت ہی اَوّل آخر
یہی باطن و یہ ظاہر

سبھی بت کا ہے تجلّہ یہی الف میم اور لام ہے
میں اَزل سے بت پرست ہوں میرا بت ہی خاص و عام ہے

کیا **نذیر** تجھ کو سوُجا
چھوڑ غیر کی تو پوُجا

نہیں بت سے اللہ دُوجا یہی ذِکر صبح و شام ہے
میں اَزل سے بت پرست ہوں میرا بت ہی خاص و عام ہے
میں بتوں کا ہوں پُجاری میرا بُت پرستی کام ہے۔

☆ ہیر ☆

مینوں جٹیّں بنا دے ہیر تے تیرا کیہڑ اسُل لگدا
توں اِیں قُلِ شیِّ قدَیرُ تے تیرا کیہڑ اسُل لگدا

ڈُبیاّں نوں توں تار وکھاویں
پھڑ چوراں نوں قُطب بناویں

کر مُعاف میری تقصیر تے تیرا کیہڑ اسُل لگدا
مینوں جٹیّں بنا دے ہیر تے تیرا کیہڑ اسُل لگدا

نار تائیں گلزار بناویں
چھُریوں اسماعیل بچاویں

دِے بدّل میری تقدیر تے تیرا کیہڑ اسُل لگدا
مینوں جٹیّں بنا دے ہیر تے تیرا کیہڑ اسُل لگدا

پھڑ یتیم رَسوُلؐ بناویں
کڈھ کھوّے چوں تخت بٹھاویں

دے نذیر نوں عشق جاگیر تے تیرا کیہڑ اسُل لگدا
مینوں جٹیّں بنا دے ہیر تے تیرا کیہڑ اسُل لگدا
توں اِیں قُلِ شیِّ قدَیرُ تے تیرا کیہڑ اسُل لگدا۔

☆ساقیا جام پلا☆

تیرا وَسدّا رَہوّے میخانہ ساقیا جام پلا
جِدھرے ویکھاں میں،ہی ہواں مُکدی گل مُکاَ

شاہ منصوُر نوں جو ہے پلائی
پِی شمس نے کھَل لوُہائی
اُہومیں تے کرم کما ،ساقیا جام پلا

تیرا وَسدّا رَہوّے میخانہ ساقیا جام پلا

میں توں دِی مُک جائے جُدائی
اِک ہو جایئے ڈھولن مَاھی
میری اِیسی ہوش بُھلا ،ساقیا جام پلا

تیرا وَسدّا رَہوّے میخانہ ساقیا جام پلا

ساگر کھُول نشے دا ساقی
دِل دی حَسرّت رہے نہ باقی
میرے لَباں تے آ گئے سَاہ،ساقیا جام پلا

تیرا وَسدّا رَہوّے میخانہ ساقیا جام پلا

میخانے تیرے تھوڑ نہ ساقی
خالی مینوں مُوڑ نہ ساقی
میرے دُکھ دِی مئے دَوا،ساقیا جام پلا

تیرا وَسدّا رَہوّے میخانہ ساقیا جام پلا

رَج اُس پیتی جو بھی آیا
مئے وَحدت دا نشہ چڑھایا
میرے سُتڑے لیکھ جگا، ساقیا جام پلا

تیرا وَسدّا رَہوّے میخانہ ساقیا جام پلا

نذیر دا مَندڑا حال ہے ساقی
خوُدی تکبرّ رہے نہ باقی
ایسا رنگ توحید چڑھا ،ساقیا جام پلا

تیرا وَسدّا رَہوّے میخانہ ساقیا جام پلا

☆گلی یار پیارے دی☆

سانوں قِبلے وانگوں جاپے گلی یار پیارے دی
مَل بیٹھے آں بوہا سانوں تاہنگ نظارے دی

اساں ہور کِسے کی کرنا
اَساں دَم سجناں دا بھرنا
پھِر مَرن تھیں پہلے مَرنا
ہندی دِید پیارے دی

سانوں قِبلے وانگوں جاپے گلی یار پیارے دی

جے توں دَریا عشق دے وڑناں
سِر کِسے دے رَکھدے چرناں
باہج مَلاّح دے مُول نہ ترَناں
وَٹ دُور ہے عشق کِنارے دی

سانوں قِبلے وانگوں جاپے گلی یار پیارے دی

دَھرم ایمان ہے سب گوایا
تاں پھِر بھید سجن دا پایا
اَنحدّ باجا خوب وجایا
جڑ پُٹی نفس امارے دی

سانوں قِبلے وانگوں جاپے گلی یار پیارے دی

یار نذیر توں سب کجھ ہاریں
تَن مَن جان عارف توں واریں
وِچ تخیّل یار وچاریں
رِکھ لوڑ نہ ہور سہارے دی

سانوں قِبلے وانگوں جاپے گلی یار پیارے دی
مَل بیٹھے آں بوہا سانوں تاہنگ نظارے دی

☆گُلیّ وِچ وَسدّا☆

گُلیّ وِچ وَسدّا، وَسدّا، وَسدّا یار پیارا
گُلیّ وِچ وَسدّا، وَسدّا، وَسدّا یار پیارا

فِیْ اَنْفُوسِکُمْ ہے کہندا
نَحُنْ اَقُرَب دسدّا یار پیارا

گُلیّ وِچ وَسدّا، وَسدّا، وَسدّا یار پیارا

خُودنوں خود پیا مارے آپے
خُودرُوے خُود ہسدّا یار پیارا

گُلیّ وِچ وَسدّا، وَسدّا، وَسدّا یار پیارا

خُودتے خُود ہی مَر مَر جاوے
خُودتوں خُود پیا نَسدّا یار پیار

گُلیّ وِچ وَسدّا، وَسدّا، وَسدّا یار پیارا

خُودنوں خُود پیا دیوے آپے
خُودتوں خُود پیا کھَس دا یار پیارا

گُلیّ وِچ وَسدّا، وَسدّا، وَسدّا یار پیارا

خُودنوں ہونا خُود دا پُچھدا
خُودنوں خُود پیا دَسدّا یار پیارا

گُلیّ وِچ وَسدّا، وَسدّا، وَسدّا یار پیارا

☆بُت پرُستی☆

اَسیں بُت پرُست ہو گئے آساں بُت پرُستی کرنی اَیں
چھڈ ے جھگڑے مسجد مَندّر دے اساں پوُجا یاردی کرنی اِیں

پایا عشق تے وِیچ اِیمان لیا
مُکھّ بت دا من قرآن لیا
اساں بت نوں رب کر جان لیا
رَکھّی جِند بُتاں دےچَرنی اِیں

اَسیں بُت پرُست ہو گئے آساں بُت پرُستی کرنی اَیں

لوُکیں اللہ راضی کردے نے
سِر مسجد سجدے دَھردے نے
اِے بِن ویکھے دی پڑھدے نے
اساں کی نماز اے کرنی اِیں

اَسیں بُت پرُست ہو گئے آساں بُت پرُستی کرنی اَیں

ساڈا دِین تے مَذھب اسلام کیا
پھِر جھگڑا رَب تے رام کیا
اساں پی توحیدوں جام لیا
اساں منزل عشق سَر کرنی اِیں

اَسیں بُت پرُست ہو گئے آساں بُت پرُستی کرنی اَیں

خَالقَ آدَمَ صورت جانوں
بن صورت کوئی ہوُر نہ مأنوں
بُت اللہ کر عین پچّھانوں
جے سَیر وَحدّت دی کرنی اِیں

اَسیں بُت پرُست ہو گئے آساں بُت پرُستی کرنی اَیں

نذیر بُتاں دی نگری آیا
تَسی توڑ جنجو گل پایا
مَتھےّ تلک کفرُ دا لایا
پِھر دَس شرح کی کرنی اِیں

اَسیں بُت پرُست ہو گئے آساں بُت پرُستی کرنی اَیں
چَھڈ جھگڑے مسجد مندر دے اَساں پوُجا یار دی کرنی اِیں۔

☆اَپنے آپ نوں ٹول سجن☆

اَپنے آپ نوں ٹول سجن بس اَپنے آپ نوں ٹول
تیری صورت اُس دی صورت اِے صورت اَنمول

جِس نوں لبھنا اِیں دور نئیں وَسدّا
شاہ رَگ دے ہے کول سجن

اَپنے آپ نوں ٹول سجن بس اَپنے آپ نوں ٹول

وِچ گُھٹڑّی دے لال ہے تیرے
اپنی گھٹڑّی توں پھول سجن

اَپنے آپ نوں ٹول سجن بس اَپنے آپ نوں ٹول

مُنہ اکھیں کَن بند توں کرکے
سُن سجن دے بول سجن

اَپنے آپ نوں ٹول سجن بس اَپنے آپ نوں ٹول

فِی اَنْ فُوسِ کُم فرمایا
تیری سمجھ اے کیوں نئیں آیا
ہر ہے ہر دے کول سجن

اَپنے آپ نوں ٹول سجن بس اَپنے آپ نوں ٹول

اَندر تیرے قبلہ کعبہ
اِیویں نہ جندڑی رُول سجن

اَپنے آپ نوں ٹول سجن بس اَپنے آپ نوں ٹول

موُت قَبلہّ اَنتَ موُتُ

ویکھ **نذیر** نہ ڈول سجن

اَپنے آپ نوں ٹول سجن بس اَپنے آپ نوں ٹول
تیری صورت اُس دی صورت اِے صورت اَنمول۔

☆سَجن گھر آ☆

میری اُجڑی جُھوک وَسا
سجن گھر آ ، سجن گھر آ

تیرے باہجوں کجھُ نئیں سُجھّ دا
دِیوّا دِل دا بَلدّا بُجھّ دا
اَیسی چلی غماں دی ہوَا

سجن گھر آ ، سجن گھر آ

اکھیاں خوُن دے ہنجوں رُوّن
یاد تیری وِچ رات نہ سوُنّ
تیرا تک تک تھکّیاں راہ

سجن گھر آ ، سجن گھر آ

ویکھاں صورت ہر دَم چاہواں
لکھ لکھ واری صدقے جاواں
رہ گئے دل دے دِل وِچ چاہ

سجن گھر آ ، سجن گھر آ

میں نذیر ہاں کرماں مَاری
عشق تیرے دی اَگ نے ساڑی
کدّے مِینہ کرَم دا پا

سجن گھر آ ، سجن گھر آ
میری اُجڑی جُھوک وَسا۔

☆عشق دا تیر☆

ش: شَرح دا جے نہ ڈر ہووے تینوں بندیوں رَب بنا دیواں
نَحنُ اَقرَبُ والے سب پَردے تینوں کھول کے سب وکھا دِیواں
صورت نظر آوے شک دور ہووے سب دُوئی نوں مَار مُکا دیواں
فَاعَینَ مَاطُوَلوّ نذیر تیرا ہوُنا تینوں سچ دا سخن سُنا دیواں

جدوں عشق نے تیر چلایا بندے نوں اساں رب مَنیاّ
جدوں گُر نے گُر سمجھایا بندے نوں اَساں رَب مَنیاّ

اَسیں پوُجا بندے دی کردے ہاں
سِر وِچ قدّ ماں دے دَھردے ہاں

جد پیر کفرُ وِچ پایا بندے نوں اَساں رَب مَنیاّ
جدوں عشق نے تیر چلایا بندے نوں اساں رب مَنیا

اِس صورت بن صورت کہیڑی
ہر تھاں دِسےّ موُرت تیری

جدّ خاَلقَ گُر سمجھایا بندے نوں اَساں رب مَنیاّ
جدوں عشق نے تیر چلایا بندے نوں اساں رب مَنیا

عرش فرش دا بندہ والی
موُھڈے رکھ دا کملی کالی

جدوں رنگ توحید چڑھ آیا بندے نوں اساں رَب مَنیاّ
جَدوں عشق نے تیر چلایا بندے نوں اساں رب مَنیاّ

بندہ رب تے بندہ اِی موُلا
کیوں پِیا پاَویں مُلاّں رُولا

گھر عشق تیرے نئیں آیا بندے نوں اساں رب مَنیا
جَدوں عشق نے تیر چلایا بندے نوں اساں رب مَنیاّ

بندہ رحیم تے بندہ کریم اے
ویکھ لے بندہ اِی دُرّے یتیم اے

تینوں بھُل نے مَار گوایا بندے نوں اساں رب مَنیاّ
جَدوں عشق نے تیر چلایا بندے نوں اساں رب مَنیاّ

شاہ **عارف** جی کرم کمایا
پھڑ **نذیر** نوں سینے لایا

اُہناں حق دا راہ بتلایا بندے نوں اساں رب مَنیاّ
جَدوں عشق نے تیر چلایا بندے نوں اساں رب مَنیاّ
جد گُر نے گُر سمجھایا بندے نوں اساں رب مَنیاّ۔

☆رَب بَندا☆

رَ۔رَب بَندا بَندا رَب ہُندا اِے عاماں دی سمجھ وِچ آوناں کی
جھیڑا عشق دِیاَ روِچ نئیں آیا اُوس راہ حقیقت دا پاوناں کی
فَاعَینَ مَا توُّلوُ بس ہے بندا اِیویں دُوئی والا روَلا پاوناں کی
سمجھن مرد نذیرا اِے گل تیری کِسے گدھےنوں توں سمجھاوناں کی

وَاہ وَاہ خوُب ہے بھیس وٹایا کڑُے
ویکھوں رَب بَندا بن آیا کڑُے

سخنُ سوہنے دے خوُب رِسیلے
سوُہنیاں زُلفاں نَین نشیلے
ہونٹاں خوب رنگ پایا کڑُے
ویکھوں رَب بَندا بن آیا کڑُے

نوُر والی اُہو چمک وکھاندے
لاَ مکانی وِچ مکاں دے
سوُہنے ٹھنگ دے نال سمایا کڑُے
ویکھوں رَب بَندا بن آیا کڑُے

فَاعَینَ مَا توُّلوُ کہندا
آپے اُٹھدا آپے اِی بہندا
نئیں آدم حوّا جاَیا کڑُے
ویکھوں رَب بَندا بن آیا کڑُے

کُھونڈی ہتھ یٰسین ہے والی
موُھڈے سوُنہدی کملی کالی
اَساں عشقوں بھید ہے پایا کڑُے
ویکھوں رَب بَندا بن آیا کڑُے

یار **نذیر** توں مونہوں نہ بوُلیں
مَنیّں دل وِچ بھید نہ کھوُلیں
نئیں تے سمجھی سِیس پرایا کڑُے

ویکھوں رَب بَندا بن آیا کڑُے
وَاہ وَاہ خوُب ہے بھیس وٹایا کڑُے
ویکھوں رَب بَندا بن آیا کڑُے۔

☆رانجھن یار☆

مَیں پَٹیّ رانجھن یار کڑُے

جِدھر ویکھاں نظریں آوے
بِن رانجھن کوئی ہور نہ بھاَوے
دِتی عقل عشق نے مار کڑُے

مَیں پَٹیّ رانجھن یار کڑُے

ہرَ ہرَ شان ہے رانجھن آیا
ذَرّے ذَرّے آپ سمایا
نہ اِس دا حَدّ کِنار کڑُے

مَیں پَٹیّ رانجھن یار کڑُے

عشق رانجھن دے میں ہاں گھیری
جِند تے جان ہے رانجھن میری
اِیدا اکھیاں وِچ خُمار کڑُے

مَیں پَٹیّ رانجھن یار کڑُے

ہیر نوں رانجھن بہُت پیارا
میں تتڑی دا اِے سہارا
دِتہ تَن مَن اِیس توں وار کڑے

مَیں پَٹّیّ رانجھن یار کڑُے

نذیر رانجھن دا کلمہ پڑھیا
تاں دَریا وَحّدت دے وَڑیا
اِے عشق رانجھن اِظہار کڑُے

مَیں پَٹّیّ رانجھن یار کڑُے۔

☆تصویر تیری☆

میری اکھیّاں وِچ تصویر تیری　　　توں خواباں دی تعبیر میری
توں وَسنا اِیں شاہ رَگ نیڑے
اَندر باہر تیرے ڈِیرے
توں رانجھن میں ہاں ہیر تیری　　　میری اکھیّاں وِچ تصویر تیری
جو کوئی بَستی عشق دی آوَندا
پَرت پِچھاں پھر اُہو نئیں جاندا
اِیسی زُلف کُنڈل زنجیر تیری　　　میری اکھیّاں وِچ تصویر تیری
کِی دَساں کی عشق وِچ ہوئیاں
عقلاں ہوشاں راہ وِچ کھوئیاں
لگی حسنوں جدّ شمشیر تیری　　　میری اکھیّاں وِچ تصویر تیری
جِت وَل ویکھاں نظریں آوے
بِن تیرے کوئی ہور نہ بھاوے
ہوُے وِچ قدماں اَخیر میری　　　میری اکھیّاں وِچ تصویر تیری
واہ واہ یار پیارے جانی
جگ وِچ تیرا ہور نہ ثانی
کرے شان بیان نذیر تیری　　　میری اکھیّاں وِچ تصویر تیری

☆انجامِ عشق☆

سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے

دو گھڑی ہاسہ ساری عمر دا رُوناں جے

سُولاں والی سیج اُتے نت پھیر سوناں جے

مرُ نئیوں آوندے جانی مُکھ نوں وکھا کے سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے

درداں تے دُکھاں دی ہُنیری پھیر جُل دِی

پُھلاں جئی جِند پھیر ککھاں وانگ رُل دِی

اکھیاں نوں رُونا دِتہ پیار جھوُلی پا کے سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے

تُہمتاں مُلامتاں دا پہاڑ ڈِگ پیندا اے

مرَ جانا دِل پھر ہس ہس سہندا اے

کی نفع پایا کِسے نیناں نوں مِلا کے سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے

کچے گھڑے سوھنی پانی ڈُب موئی سی

سَسّی نال جو ہوئی کدی کتے ہوئی سِی

رانجھے دَس کی پایا کَن پڑوا کے سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے

اَکھیں ڈِٹھا اَساں مجنوں وی رُوندا

ہنجواں دے نال داغ عشق والے دُھوندا

کُتے دے اُہو پیر چُمے سِیس نوا کے سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے

عشق بن **نذیر** اِیتھے کجھ وی نئیں لبھدا

عشق والا فعل اِے تے فعل سوہنے رَب دا

ویکھ لے میدان توں وی عشق والے آ کے سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے

سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے

سُکھ کِسے پایا نئیوں عشق لگا کے۔

☆سجن دا بھید☆

ویکھو عشق اَساں وَل آیا کڑے — اَساں بھید سجن دا پایا کڑے

دَھرم اِیمانوں جِند چھڑائی
میں میں توں توں مَار گوائی

جَدوں عشق نے سبق پڑھایا کڑے — اَساں بھید سجن دا پایا کڑے

سَب مذہباں تھیں جِند چھڑائی
دَس سجن دی گھر وِچ پائی

اَساں بندیوں رب ہے پایا کڑے — اَساں بھید سجن دا پایا کڑے

مذھباں والے لڑ لڑ تھکے
پھر وی ویکھ سجن نہ سکے

اِہناں بھید عشق نہ پایا کڑے — اَساں بھید سجن دا پایا کڑے

بتّر فِرقے مُلاں ڈھیر
پڑھدے پھر دے زَبر تے زِیر

اِہناں سبق نہ عشق پکایا کڑے — اَساں بھید سجن دا پایا کڑے

راہ سجن وِچ اُوکھیاں راہواں
نام سجن دا لے ہر ساہواں

پکّہ سخن نذیر سُنایا کڑے — اَساں بھید سجن دا پایا کڑے
ویکھو عشق اَساں وَل آیا کڑے — اَساں بھید سجن دا پایا کڑے۔

☆عشق تے عقل☆

عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر　　　　عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عقل کہندی چل کعبے چلیئے
عشق کہندا دَر یار دا مَلیئے
عقل کہندی بَن حاجی آیئے
عشق کہندا مَتھے لِیک نہ لایئے
عقل کہندی وَڑ مسجد مَندّر
عشق کہندا کر خوُد دی سیرَ

عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر　　　　عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عقل کہندی بن شاہ سکندّر
عشق کہندا بن مَست قلندّر
عقل کہندی رَب عرش مُعلیٰ
عشق کہندا ہر ذَرّے اَللہ
عقل کہندی چل گنگاّ چلیئے
عشق کہندا وِچ وَحدّت تیرَ

عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر　　　　عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عقل کہندی لے تاج سُہاناں
عشق کہندا رَہوّے کُلی نہ کاَناں
عقل کہندی بن پیرِ کمال
عشق کہندا کر رَب جمال
عقل کہندی رَب وِچ مَسیتی
عشق کہندا نہ مَسجد و دَائیر

عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر　　　　عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عقل کہندی لے سِر تے ٹوپی

عشق کہندا کر نیت نہ کھوٹی

عقل کہندی پَھڑ ہتھ وِچ تَسّبی

عشق کہندا نہ بن توں گَسّبی

عقل کہندی کجھ اَپنا سوُچیں

عشق کہندا منگ سب دی خیرَ

عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عقل کہندی بِہہ ڈاہ مَسّلاَ

عشق کہندا پاِ اَندروں اَللہ

عقل کہندی پھڑ کاسا سوُٹا

عشق کہندا اِیویں دے نہ دُھوکھّا

عقل کہندی پَھڑ کافر ماریں

عشق کہندا کوئی نیئوں غیر

عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عشق کہندا سُن عقل توں لُچیُ

شکلوں بھیڑی کَنّوں بُچیّ

لاَ ماراں سِر تیرے جتی

وِچ لاَلچ توں اَٹھےّ پَہر

عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عقل کہندی سُن عشق وے بَھیڑے

مونہوں گُونگے کَنّوں بہرے

بے مَذھبے تے کَلّے کیرے

ہر دم بھریا پھریں توں قہر

عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عشق کہندا سُن عقل نکاری
جس وی لائی نال تیئیں یاری
ہوئی اُوس نوں اَنت خواری
وُجود تیرا جُوں سُکیّ نہر
عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عقل کہندی کی شیخی تیری
وَسدّے گھر کریں توں ڈھیری
بھرَیوّں قہر توں لال ہنیری
ڈُوبیں عاشقاں وِچ توں لہر
عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر

عشق کہندا کھیڑے دی بہنیں
سوُھندے نائیں موُل تیں گہنے
قدّوں بھیڑی شکلوں ڈینیں
نال نذیر کیوں چائیوئی وَیر
عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر عشق عقل دا مُڈھ توں وَیر۔

☆ یار نوُں مَناوَناں ☆

اَساں نَچ نَچ یار مُناوَناں گُلی دا بھاویں ککھّ نہ رہوے
اَساں بَندے وِچوں رَب نوں پاوَناں گُلی دا بھاویں ککھ ّنہ رہوے

پوُجا حاضر دِی ہَر دَم کردے
ساڈا حَج ہوّے وِچ گھر دے

اساں نئیں کعبے نوُں جاناں گُلی دا بھاویں ککھّ نہ رَہوے
اَساں نَچ نَچ یار مُناوَناں گُلی دا بھاویں ککھّ نہ رہوے

پنجے وقت وَضوُ نہ سازاں
بھرت رُوزے نہ نفل نمازاں

نئیں پَا محراب وکھاوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رَہوے
اَساں نچ نچ یار مُناوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے

بُھتے کہن بَندا نئیں اللہ
اِے کِس دا ہے نوُر تجلہؑ

اَساں بندے نوں سیس نوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے
اَساں نچ نچ یار مُناوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے

سُنجیاں دِسن مَندر مسِیتاں
لائیاں نال ماہی دے پریتاں

اساں خوُد وِچوں خوُدنوُں پاوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے
اَساں نچ نچ یار مُناوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے

اَل اِنسانَ رَمز ہے پائی
میں ڈھولن وِچ فرق نہ کائی

اساں عشق دا حرف پکاوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے
اَساں نچ نچ یار مُناوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے

لاَ صورت دا چھڈّیا پلہّ
صورت والا مَنیا اللہ

اساں صورت وِچ سماوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے
اَساں نچ نچ یار مُناوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے

ویکھ نذیر عشق دیاں گلاّں
آوَندیاں وَحدّت والیاں چھلاّں

نئیں پڑھنا علم پرُاناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رَہوے
اَساں نچ نچ یار مُناوَناں گُلی دا بھاویں ککھ نہ رہوے۔

☆اَپنا آپ گوائی دا☆

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا

دِینوں مذہبوں فارغ ہو کے
بھید سجن دا پائی دا

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا

سَٹ عشق دی کھا کے سینے
نئیں دِل دا زخم وکھائی دا

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا

خُشک عبادت کر کر تھکوّں
کی فائدہ اِیس کمائی دا

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا

ذکروں تار سجن دی وَجےّ
نئیں وہلیاں وقت وِہائی دا

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا

ہردم یاد سجن دِی اَندّر
اَکھیوّں نیرَ وَسائی دا

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا

ہونا راہ قُربان سجن دے
سہہ چھرُا عشق قصائی دا

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا

بَھار ملامت سِر تے چا کے
ہَس ہَس وقت لنگھائی دا

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا

مُکھ محبوب دا ویکھن کارن
چڑھ سُولی تے جائی دا

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا

بھید نذیر جے عارف پایئے
پھر ہر وچ ہرنوں پائی دا

دلبر یار دے عشقے کارن اپنا آپ گوائی دا۔

☆دِلبر یار☆

لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار
لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار

دَس پرایا کون ہے آیا
ہرہَر وچ ہے کون سمایا
کون بندا تے کون ستار

لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار
لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار

بہہ اُہولے دل خَس دے اُو
کجھ بھید اپنا نہ دَسدّے اُو
ہُن بَن بَن بہندے اُو ہوشیار

لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار
لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار

ھُن کس تھیں آپ چھُپاندے اُو
کیوں پَردہ مُکھ نہ لاہندے اُو
ذرّا کھولو حسن دا گرم بازار

لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار
لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار

کیوں سجناں بھیس وٹائیدا
کیوں اپنا آپ لُوکائیدا
کیوں کیتا عاشقاں بےقرار

لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار
لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار

کیوں تَن توں پوش لوُھائیدا
کیوں سوُلی پکڑ چڑھائیدا
کیانال نذیر ہے ایہہ پیار

لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار
لا مُکھ تھیں پردہ دِلبر یار۔

☆چَرخہ☆

نہ کتّنوں ہمت ہار کڑُے
لے خوُدی خوُد توں سار کڑُے

کتّنوں آھلک کیوں تیئں آوے
گھٹ دے ساَہ تے عمرُ وہاوے

اِیویں مَنے نہ رُٹھڑا یار کڑُے
نہ کتّنوں ہمت ہار کڑُے

تیئں کوچجی چج نہ کائی
نت مَتیں تینوں دیندی ماَئی

لےَ مت کملیئے نَار کڑُے
نہ کتّنوں ہمت ہار کڑُے

اَیتھوں خالی ہتھ جے جاویں گی
جا سوُھرے موُل نہ بھاَوّیں گی

نئیں کرنا ماہی پیار کڑُے
نہ کتنوں ہمت ہار کڑُے

اِیویں ماں پیِو لیک نہ لا دِھیّاَ
سواہ سرِ بھائیاں نہ پا دِھیّاَ

بَن دانی ہو ہوشیار کڑُے
نہ کتنوں ہمت ہار کڑُے

کَت **نذیر** کجھُ سوُت بنا لے
عشق للاری توں رَنگوا لے

پھر ہوسی وصل بہار کڑُے
نہ کتنوں ہمت ہار کڑُے۔

☆بادشاہِ حُسن☆

اے بادشاہِ حُسن تو بولتی تصویر ہے
ظاہر ہر جگہ پہ تیرے حُسن کی تنویر ہے
تجھُ کو خُدا بنا کر خوُد شیدا ہوگیا
اُس کو بھی جب لگی تیرے حُسن کی شمشیر ہے
اے بادشاہِ حُسن تو بولتی تصویر ہے

اَنگ اَنگ تیرا ہے مہکا
نازک ہے پھوُلوں جَیسا

رُخسار لعلوں جیسے تو حُسن کی جاگیر ہے
اے بادشاہ حُسن تو بولتی تصویر ہے

تو ہی سراپا نوُر ہے
ہر دل کاتوُ سرُور ہے

لاَرَیبَ ذات تیری تو قادرِقدّیر ہے
اے بادشاہِ حُسن تو بولتی تصویر ہے

نظروں میں تیرِ تیرے
روشن ضمیر تیرے

توُخوُد کاخوُد مَصوّرتوخودکی خودتصویرہے
اے بادشاہِ حُسن تو بولتی تصویر ہے

نہیں تیرا کوئی ثانی
ہم نے یہ بَات مَانی

ہر جاہ ہے حُسن تیراحُسن کی جاگیرہے
اے بادشاہِ حُسن تو بولتی تصویر ہے

اے شاہِ نازنیں
تیری مَاھتاب ہے جبِیں

ازل سے تیرا بردہ خادم **نذیر** ہے
اے بادشاہِ حُسن تو بولتی تصویر ہے
ظاہر ہر جگہ پہِ تیرےحُسن کی تنویرہے
اے بادشاہِ حُسن تو بولتی تصویر ہے۔

سُتّی نوں چھڈ گئیوں پُنّن یار
سُتّی نوں چھڈ گئیوں پُنّن یار

پَینڈا عشق تے میں کھیّاری
نال بلوچ میں لائی یاری

لٹ لے گئے ہوت سوار
سُتّی نوں چھڈ گئیوں پُنّن یار

میں تتّی کی لیکھ لکھایا
لالچ نیند دی یار ونجھایا

ڈاہڈی دِتی مُقدراں ہار
سُتّی نوں چھڈ گئیوں پُنّن یار

عشق دی بازی جِت کے ہرگئی
وِچ تھلاّں دے میں ہاں سڑگئی

نہ آر ہوئیاں نہ پار
سُتّی نوں چھڈ گئیوں پُنّن یار

بھُل دی نئیں مینوں لاَلی مُکھ دی
سُتّی سوندی نہ میں اُٹھدی

نئیں سی ہونا جے دِیدار
سُتّی نوں چھڈ گئیوں پُنّن یار

سڑدی بلدی ریت تھلاں دی
ٹردے اوہ پر ریت جنہاں دی

ڈاھڈی ساڑی عشق دی نار
سُتّی نوُں چھڈ گئیوں پُنّن یار

وانگ سسی نذیر کرلاوے
یاد سجن دی وڈھ وڈھ کھاوے

کدی وطناں موڑ مہار
سُتّی نوُں چھڈ گئیوں پُنّن یار

☆گلاّں سچیاں☆

گلاّں سچیاں سناواں یارکن لاسُن تےسَئ
بوُلی عشق دی بوُلاں یارکن لاسُن تےسَئ

گرُ کامل دا پھڑ لے پَلہّ
پہّن سَٹ لوُٹا پھوُک مَسلہّ

بن گرڑھئیں وصل بہارکن لاسُن تےسئ
گلاّں سچیاں سناواں یارکن لاسُن تےسَئ

جَس نوُں لبھنا ایں مَسجد مَندّر
ہر دَم وَسدّا تیرے اَندر

چَھڈّ حَستی کر دیدارکن لاَ سُن تےسَئ
گلاّں سچیاں سناواں یارکن لاسُن تےسَئ

مَسجد بانگاں چانگاں ماریں
مَکر فریب نماز گذاریں

کدی عشق نماز گذارکن لا سُن تےسَئ
گلاّں سچیاں سناواں یارکن لاسُن تےسَئ

مرن تھیں پہلے ویکھ لے مَر کے
سَیر وجُودی ویکھ لے کر کے

وِچ مَن دے ہے مَن ٹھار گن لاسُن تے سَئی
گلاّں سچیاں سناواں یار گن لاسُن تے سَئی

یَا چوُلا توں جَلّی پَاویں
لوُکاں مَکرّ فریب وکھاویں

تینوں کیتا حرِص خوار گن لاسُن تے سَئی
گلاّں سچیاں سناواں یار گن لاسُن تے سَئی

مُحراب مَتھےّ تے سِر تے ٹوُپی
اَندروں نیِتّ ہر دَم کھوُٹی

تاں ڈُبئیوں اَدّھ وِچ کہار گن لاسُن تے سئی
گلاّں سچیاں سناواں یار گن لاسُن تے سَئی

باہروں تسی ٹھک ٹھک کردی
حرِص اَندر دی موُل نہ مرَدی

ہر سَاہ تھیں حق پُکار گن لاسُن تے سئی
گلاّں سچیاں سناواں یار گن لاسُن تے سئی

منبرِ تے چڑھ وَعظاں کرنا ایں
نال شیطان دے ہر دَم لڑنا ایں

لئی خوُد دی خوُد نہ سار گن لاسُن تے سئی
گلاّں سچیاں سناواں یار گن لاسُن تے سئی

مَکےّ جا کے کی توں لینا
یار نذیر دا مَن لے کہنا

وِچ گھر دے جھاتی مار گن لاسُن تے سئی
گلاّں سچیاں سناواں یار گن لاسُن تے سئی

چَھڈّ توں یار عقل دا پَلہّ
جے توں چاہویں درشن اللہ

توں چھیڑ عشق دے تار گن لاسُن تے سئ
گلاّں سچیاں سناواں یار گن لاسُن تے سئی۔

☆اُمِ لکتاب☆

اُم لکتاب ہے تو کر خوُد کی خوُد تلاوت کر خوُد کو خوُد ہی سَجدّ ہ کر خود کی خود عبادت

تو خوُد ہی خوُد کو جان لے
تو خوُد ہی خوُد کو مَان لے

بَن خود کا خود تو قاری کر خوُد کی خوُد تلاوت اُم لکتاب ہے تو کر خوُد کی خوُد تلاوت

تو خوُد ہی خوُد میں کھوُ جا
گُم خوُد ہی خوُد میں ہوُ جا

کر خوُد ہی خوُد کا دَرشن کر خوُد پہ خوُد عنائیت اُم لکتاب ہے تو کر خوُد کی خوُد تلاوت

دَم خوُد کا خوُد تو بھرَ لےَ
سیر خوُد کی خوُد تو کرلےَ

بَن خوُد کا خوُد تو آقا کر خوُد کو خوُد سخاوت اُم لکتاب ہے تو کر خوُد کی خوُد تلاوت

کر خوُد میں خوُد بَسیرا
ہے خوُد ہی خوُد میں تیرا

ہو خوُد کا خوُد تو شاھد دِے خوُد کی خوُد شہادت اُم لکتاب ہے تو کر خوُد کی خوُد تلاوت

نذیر خوُد کی خوُد تو سَار لے
کر خوُد سے خوُد اظہار لے

بَن خوُد کا خوُد تو صَاحِب کر خوُد کی خوُد حفاظت اُم لکتاب ہے تو کر خوُد کی خوُد تلاوت۔

☆ظہورِ عشق☆

ہےعشق دانوُرظہوُر تے دِسدا ہر پاسے خوُد موُسےؑ خوُد کوُہ طوُر دِسدا ہر پاسے

ہر ہر جائیں عشق تجلہّ

عشق محمدؐ عشق ہے اللہ

ہے عشق ہی نوُر و نوُر دِسدا ہر پاسے ہےعشق دانوُرظہوُر تے دِسدا ہر پاسے

عشق نماز تے عشق نمازی

عشق مُلّاں تے عشق ہے قاضی

خوُد عشق ملائق حوُر دِسدا ہر پاسے ہےعشق دانوُرظہوُر تے دِسدا ہر پاسے

عشق پوُجا تے عشق پوُجاری

ہر ہر صوُرت عشق نے دَھاری

خوُد شَمس تے منصوُر دِسدا ہر پاسے ہےعشق دانوُرظہوُر تے دِسدا ہر پاسے

عشق آسماں تے عشق زِمیں ہے

عشق مقاں تے عشق مقیں ہے

ہےعشق داسب فتور دِسدا ہر پاسے ہےعشق دانوُرظہوُر تے دِسدا ہر پاسے

عشق ہے اَوّل عشق ہے آخر

عشق ہے باطن عشق ہے ظاہر

خوُد نیڑے تے خوُد دوُر دِسدا ہر پاسے ہےعشق دانوُرظہوُر تے دِسدا ہر پاسے

نام **نذیر** ہے عشق دَھرّایا

بَن کے عشق رحیمؒ ہے آیا

ہےعشق ہی نوُر و نوُر دِسدا ہر پاسے ہےعشق دانوُرظہوُر تے دِسدا ہر پاسے

☆اِنسان بننا☆

عارف رحیم نے مجھے اِنساں بنا دِیا
جامِ شرابِ عرفاں مجھُ کو پلا دِیا

پیتے ہی جام سب میرے اِسرار کھُل گئے
صاحِب نے پردہ ہستی میرا اُٹھا دِیا

دَائیر و حَرم میں جِس کو ہم ڈھوُنڈتے رہے
شاہِ رحیم نے مجھےُ مجھُ میں دِکھادِیا

نمازِ عشق ہم نے کی اِس طرح ادا
نقشے پائے یار پہ سرَ کو جھُکا دِیا

میری نماز کی زاھد کو کیا خبر
دِیکھو خواہشِ حوُر نے زاھد بھلا دیا

دَائیر و حرم سے ہم کو اَب کیا ہے واسطہ
ہم تے تو دَرِ یار کو کعبہ بنا دِیا

ماضی میں ڈُھونڈتا ہے دِیکھے نہ حال میں
مُلاّں نے مُستقبل کا بھَٹھہ بِٹھا دِیا

خواہشات کا غلام مُلاّں کیوں بَن گیا
مُلاّں نے اپنے نفس کو سَر پر چڑھا دِیا

جنّت کی مانگے حوُریں غِلماں کی بھی طَلب
زاھد کو دِیکھ نفس نے تماشا بنا دِیا

عارف رحیم نے مجھےُ اِنساں بنا دِیا
جامِ توُحید دِیکھو مجھُ کو پِلا دِیا

☆اِک الف پکائیے☆

اِک الف پکائیے یار علماں وچہ کی رکھیا   کر الف دے نال پیار علماں وچہ کی رکھیا

علم ہے نقطہ کہن سیانے

جے کوئی واحد الف پہچانے

لُٹ الف دی موُج بہار علماں وچہ کی رکھیا   اِک الف پکائیے یار علماں وچہ کی رکھیا

پڑھ پڑھ علم توں بنیوں قاضی

باہجھ علم دے رَب ہے راضی

کر سچ توں نہ اِنکار علماں وچہ کی رکھیا   اِک الف پکائیے یار علماں وچہ کی رکھیا

عزازیل وی علم سی پڑھیا

آخر بازی علموں ہرَیا

اُہنوں کیتا علم خوار علماں وچہ کی رکھیا   اِک الف پکائیے یار علماں وچہ کی رکھیا

ٹُنگ ٹنگ تَمباّ وڑیں مسیتی

خوُد دی سار توں کدی نہ لیتی

کر خوُد دی سوچ وچار علماں کی رکھیا   اِک الف پکائیے یار علماں وچہ کی رکھیا

علم کتاباں پڑھ پڑھ ہارے

علم نہ لاوے پار کنارے

اے تاں ڈُوبے آدّھ وچ کار علماں وچہ کی رکھیا   اِک الف پکائیے یار علماں وچہ کی رکھیا

جِتاّں الف پکایا اکلاّ

الف نے کیتی خوُب تَسلہّ

اُہناں ہویا الف دیدار علماں وچہ کی رکھیا   اِک الف پکائیے یار علماں وچہ کی رکھیا

چَھڈ **نذیر** توں علم کتاباں

کی رکھیا وچہ علم دے باَباّں

توں ہردم الف پکار علماں وچہ کی رکھیا اِک الف پکایئے یار علماں وچہ کی رکھیا

سرِ ٹوپی تے لمبی داڑھی
پڑھ پڑھ علم مَت گئی ماری

کیوں ہونا اِیں آپ خوار علماں وچہ کی رکھیا اِک الف پکایئے یار علماں وچہ کی رکھیا

چَھڈ مُلاّں توں علم دا پلّہ
وچ علماں نہ رہندا اللہ

توں چھیڑ الف دے تار علماں وچہ کی رکھیا اِک الف پکایئے یار علماں وچہ کی رکھیا

اُٹھ مُلاّں تو کر لے چارہ
اَگے پینڈا مشکل بھارہ

کر الفوں نہ انکار علماں وچہ کی رکھیا اِک الف پکایئے یار علماں وچہ کی رکھیا

☆اَکھیاں عشق سنگ☆

اساں اکھیاں عشق سنگ لائیاں مُلاّں سانوں شرع دَسدا
سانوں پٹیاں عشق پڑھایاں مُلاّں سانوں شرع دَسدا

سَار مُلاّں تینوں عشق نہ کائی
پڑھ پڑھ علم توں عمرُ گوائی

عیوے کردا پھرے چترائیاں مُلاّں سانوں شرَع دَسدا
اساں اکھیاں عشق سنگ لائیاں مُلاّں سانوں شرع دَسدا

عَیِنَ الحَقّ دا ذکر کماندے
چڑھ سوُلی تے درشن پاندے

اَساں پُٹھیاں کھلاّں لوہایاں مُلاّں سانوں شرع دَسدا
اساں اکھیاں عشق سنگ لائیاں مُلاّں سانوں شرع دَسدا

جَد دا عشق سپارہ پڑھیا
مَسجد مَندّروں جیوڑا ڈریا

سانوں بھلیاں سَب وَڈھیاں مُلّاں سانوں شرع دَسدا
اساں اکھیاں عشق سنگ لائیاں مُلّاں سانوں شرع دَسدا

پچھے عشق دے کافر ہوئے
عشق دا بوُہا مَل کھلوئے

ساتھوں سوُریاں عشق چرائیاں مُلاں سانوں شرع دَسدا
اساں اکھیاں عشق سنگ لائیاں مُلّاں سانوں شرع دَسدا

عشق **نذیر** بِن کجھ نہ حاصل
بَن عشقوں دس کون اے واصل

اساں دُھونیاں عشق رَمائیاں مُلّاں سانوں شرع دَسدا
اساں اکھیاں عشق سنگ لائیاں مُلّاں سانوں شرع دَسدا۔

☆دِید پیرِ کامل☆

سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ
کرصورت نال پیار دِسدی وَجّہُ اللہ

باہجوں گرُ،گرُ ہتھ نہ آوے
گرُ ہی گرُ دا راہ بتا وے

بِن گرُ نہیں وصل بہار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ

لاہ دے دلبرمُکھ تھیں پردہ
ویکھاں صورت جی اہیہ کردا

کراں ہر ویلے دِیدار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ

شوہ دریا وچ گھمن گھیری
بَنّے بیڑی لا دے میری

بِن گرُ نہ لگدی پار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ

سوھنیاں سوھنا مُکھ دکھا دے
میں تیڑی دا معراج کرا دے

ویکھاں طوُر والی چمکار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ

کی مکّے کی رکھیا گنگا
سوُ حجّاں توں اہیہ ہے چنگا

سانوں گرُدا اِک دیدار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ

مُلّاں مُلّا نے مَتّیں دیندے
بَن سِیانے راہ دسیندے

جِتاں عشق والی نہ سار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ

گرُ دا کوچہ کعبہ میرا
حَج ہوئے مُکھ ویکھاں تیرا

کدی میں وَل جھاتی مار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ

اوکھیاں عشق دیاں نے راہواں
مُڑاں پچھاں تے ردھی جاواں

ہویا ٹرنا وی دُشوار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ

کرم فضل جے ہووے تیرا
پل وچ مُکدا پینڈھا میرا

کدے لویں جے سوھنیاں سار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ

نذیرے تے سوھنیاں کرم کمادے
میں تتڑی نوں مُکھ وکھادے

میں ڈاہڈی اوگنہار دِسدی وَجّہُ اللہ
سانوں گرُدی صورت یار دِسدی وَجّہُ اللہ۔

☆ پیاری صورت ☆

تیری صورت پیاری لگدی اے جی کردا تینوں تکدار ہواں
تینوں مَن دے مَندّ روچ بہاکے تے جی کردا تیری پوجا کراں

رَکھ اکھیاں وچ تصویر تیری تیرے ذکر فکر وچ گُم رہواں

تیری صورت پیاری لگدی اے جی کردا تینوں تکدار ہواں
تینوں مَن دے مَندّ روچ بہاکے تے جی کردا تیری پوجا کراں

کئی خانے کعبے جاندے نے کئی گھر وچ درشن پاندے نے
میرا خانہ کعبہ سب کجھ توں تیرے قدماں اُتے سیس دَھراں

تیری صورت پیاری لگدی اے جی کردا تینوں تکدار ہواں
تینوں مَن دے مَندّ روچ بہاکے تے جی کردا تیری پوجا کراں

تینوں رَب رحیم کریم کہواں جی کردا تینوں سجدہ کراں
تیرے کارن پاک دیدار پچھے لکھ وار میں سجناں سولی چڑاں

تیری صورت پیاری لگدی اے جی کردا تینوں تکدار ہواں
تینوں مَن دے مَندّ روچ بہاکے تے جی کردا تیری پوجا کراں

توں تے یار نذیر نوں موہ لیا	اِک دل سی اُوہ وی کھوُلیا

مینوں ہر ہر تھاں توں دِسنا ایں	تیرا دَم دَم نال میں ذِکر کراں

تیری صورت پیاری لگدی اے جی کردا تینوں تکدا رہواں

تینوں مَن دے مَندّ روچ بہا کے تے جی کردا تیری پوجا کراں۔

☆چَھڈّ جھگڑے جھیڑے☆

چَھڈّ جھگڑے جھیڑے مَذہباں دے آجا توں عشق بازار مُلّاں

ایتھے سودا نقدونقدی دا ایتھے کر دے نہیں اُدھار مُلّاں

مُلّاں چَھڈ جھوُٹ کہانی نوں	ایویں تَن نہ اُلٹی تانی نوں

چَھڈ جھوُٹ دے اہیہ پرچار مُلّاں	آجا توں عشق بازار مُلّاں

چَھڈّ جھگڑے جھیڑے مَذہباں دے آجا توں عشق بازار مُلّاں

لے عشق توں عشق داسبق مُلّاں	چھڈ وعظاں کرنیاں بند مُلّاں

لے عشق دی موج بہار مُلّاں	آجا توں عشق بازار مُلّاں

چَھڈّ جھگڑے جھیڑے مَذہباں دے آجا توں عشق بازار مُلّاں

چنگا مَندا توں چھڈ دے کہنا	جیکر وصل توں یار دا لینا

چھڈ مذہباں دے تکّرار مُلّاں	آجا توں عشق بازار مُلّاں

چَھڈّ جھگڑے جھیڑے مَذہباں دے آجا توں عشق بازار مُلّاں

آکر کھاں بُت پرستی توں	پھر پا عشق دی مَستی نوں

وچ عشق دے وصل بہار مُلّاں	آجا توں عشق بازار مُلّاں

چَھڈّ جھگڑے جھیڑے مَذہباں دے آجا توں عشق بازار مُلّاں

وچ قرآن فرمان ہے آیا	ہرَ نے ہرَ نوں ہے سمجھایا

اینج وَجدّی عشق دی تار مُلّاں	آجا توں عشق بازار مُلّاں

چَھڈّ جھگڑے جھیڑے مَذہباں دے آجا توں عشق بازار مُلّاں

آوڑ مُلّاں وچ میخانے	ایتھے بیٹھے سارے مَستانے

پالے ایہناں تھیں اِسرار مُلّاں	آجا توں عشق بازار مُلّاں

چَھڈّ جھگڑے جھیڑے مَذہباں دے آجا توں عشق بازار مُلّاں

مَن کہنا یار **نذیر** دا   بَن چیلہ عارف پیر دا
کیوں پھرنا ایں بے مُہار مُلّاں   آجا توں عشق بازار مُلّاں
چَھڈّ جھگڑے جھیڑے مَذہباں دے آجا توں عشق بازار مُلّاں
ایتھے سودا نقد و نقدی دا ایتھے کردے نہیں اُدھار مُلّاں۔

☆دوکانِ عارف☆

عارف عشق دوکان ہے کھولی
سُچا سودا دیندا یار

جے کوئی سودا عشق دا منگے
سرِ سائی وچ لیندا یار

عارف عشق دوکان ہے کھولی
سُچا سودا دیندا یار

فانی دے کے باقی لینا
نہیں سودا کوئی مہنگا یار

عارف عشق دوکان ہے کھولی
سُچا سودا دیندا یار

سُچاّ سودا سُچےّ دیندے
ہر جھوُلی نہ پیندا یار

عارف عشق دوکان ہے کھولی
سُچا سودا دیندا یار

یار **نذیر** دامَن لے کہنا
سوُلی چڑھنا پیندا یار

عارف عشق دوکان ہے کھولی

☆عارفاں دی گل☆

سنُ عارف دی گل وچ گل ہوندی آ
اک نقطے وچ گل حل ہوندی آ

چَھڈ مَندّ رتوں مسیتاں — من عشق دیاں ریتاں
اہیہ عشق والی گل تے اَٹل ہوندی آ
اک نقطے وچ گل حل ہوندی آ

دے پھوک توں کتاِباں — گل پا نہ عذاباں
چھڈ مُلاّں والی گل وَل چھل ہوندی آ
اک نقطے وچ گل حل ہوندی آ

لوَیں گنگا وچ پَنگا — انج لگدا نہیں چنگا
بحر عشق والے وَڑ بل بل ہوندی آ
اک نقطے وچ گل حل ہوندی آ

جاویں مَکے ّکھاویں تکے ّ — آویں پھکدا توں کَٹّے
اہیہ گل تیرے گھر وچ حل ہوندی آ
اک نقطے وچ گل حل ہوندی آ

دے پھوک توں مُصلّہ — نیڑے شاہ رگ اللہ
اہیہ یار والی دید جَل بَل ہوندی آ
اک نقطے وچ گل حل ہوندی آ

دَس گل توں نذیر — کیویں رانجھے ملے ہیر
جَدّوں یاد سجن پل پل ہوندی آ
اک نقطے وچ گل حل ہوندی آ

سنُ عارفاں دی گل وچ گل ہوندی آ

☆دِیدِ مُرشد☆

آو سَیوّ رج ویکھو نی گرُ کاملِ میرے شاہِ رحیم
صورت وانگ مُحمدؐ سوہنی سیرت وانگ ہے دُرِّ یتیم

حوُر و ملائک سجدے کر دے تھلّے سرِ قدماں دے دَھر دے
وَلی ایناں دا پانی بھر دے غوث قطب سب کرن تعظیم
آو سَیوّ رج ویکھو نی گرُ کاملِ میرے شاہِ رحیم

دَر ایناں دے جووی آوے خالی ہتھ کدی نہ جاوے
بن منگن تھیں سب کجھ پاوے ایناں اُچڑا شان عظیم
آو سَیوّ رج ویکھو نی گرُ کاملِ میرے شاہِ رحیم

اے ولیاں نوں لاون مہرُاں سب دِیاں ہتھ ایناں دے ڈوراں
دَر ایناں دے نہئیوں تھوڑ رحمت ایناں وانگ کریم
آو سَیوّ رج ویکھو نی گرُ کاملِ میرے شاہِ رحیم

ہَتھ مُریداں دے سِر تے دَھر دے جولڑَ لگے سوُیئو تر دے
پَھڑ چوراں نوں قُطب اے کر دے نوُر مُجسّم طبع حلیم
آو سَیوّ رج ویکھو نی گرُ کاملِ میرے شاہِ رحیم

کملی جھلیّ کِس نوں لبھدی دید ایناں دی دید ہے رب دی
مشکل حل اے کر دے سب دی اُمیّ لقب ہین علیم
آو سَیوّ رج ویکھو نی گرُ کاملِ میرے شاہِ رحیم

نذیر وی بردہ ایسے دَر دا ہرَ دَم یاد ماہی نوں کر دا
ڈرے شان بیان کر دا صاحب کرے نہ کرے تسلیم
آو سَیوّ رج ویکھو نی گرُ کاملِ میرے شاہِ رحیم
صورت وانگ مُحمدؐ سوہنی سیرت وانگ ہے دُرِّ یتیم

☆ہجرِ دِلبر☆

ہن وِچھڑے سجن میلے کون مائیں نی دس کس نوں کھواں
یاداں ماہی دیاں مینوں نی سَتان مائیں نی دس کس نوں کھواں

آون یاد ماہی دیاں باتاں
تارے گن گن گزرن راتاں

ہن نیندراں نہ راتیں مینوں آوَن مائیں نی دس کس نوں کھواں
یاداں ماہی دیاں مینوں نی سَتان مائیں نی دس کس نوں کھواں

ڈھونڈا یار تے نظر نہ آوے
دل مرَ جانا مرَ مرَ جا وے

اکھاں خون والے ہنجو نی وگا وَن مائیں نی دس کس نوں کھواں
یاداں ماہی دیاں مینوں نی سَتان مائیں نی دس کس نوں کھواں

باہجھ ماہی دے سُنجا وہیڑہ
ماہی موُڑ لیاوے کیڑا

آ ماہی سینے کدَ لاوَن مائیں نی دس کس نوں کھواں
یاداں ماہی دیاں مینوں نی سَتان مائیں نی دس کس نوں کھواں

اُجھڑ گئی سَیّو اُجھڑ میں جانی
کس نوں سناواں غم دی کہانی

باہجوں دردی سُنے میری کون مائیں نی دس کس نوں کھواں
یاداں ماہی دیاں مینوں نی سَتان مائیں نی دس کس نوں کھواں

ٹر گیا یار **نذیر** نہیں آیا
ہجر وچھوڑے مار مُکایا

اُڈیکاں ماہی دِیاں سینے اگاں لاوَن مائیں نی دس کس نوں کھواں
یاداں ماہی دیاں مینوں نی سَتان مائیں نی دس کس نوں کھواں
ہن وچھڑے سجن میلے کون مائیں نی دس کس نوں کھواں

☆صوُرت دِلبر☆

جناں ویکھ لئی صوُرت دلبردی
گئے سورتاں بھُل قرآن وچوں

اہو دین دھرم نوں کی جانن گیا مذھب بھُل دھیان وچوں

جناں ویکھ لئی صوُرت دلبردی
گئے سورتاں بھُل قرآن وچوں

دلبرنوں دل وچ یاد کرن نہیں کردے ذکر زبان وچوں

جناں ویکھ لئی صوُرت دلبردی
گئے سورتاں بھُل قرآن وچوں

جناں عشق دا حرف پکایا اے کی لینا اہوناں ایمان وچوں

جناں ویکھ لئی صوُرت دلبردی
گئے سورتاں بھُل قرآن وچوں

کارن یاردے پاک دیدار پچھے لنگھ جاندے نے لامکان وچوں

جناں ویکھ لئی صوُرت دلبردی
گئے سورتاں بھُل قرآن وچوں

چَھڈ علم کتاب حکائیتاں نوں لیندے سودا عشق دوکان وچوں

جناں ویکھ لئی صوُرت دلبردی
گئے سورتاں بھُل قرآن وچوں

اہوہ سجدہ گرُ نوں کردے نے پائیو بھیت نے علم عرفان وچوں

جناں ویکھ لئی صوُرت دلبردی
گئے سورتاں بھُل قرآن وچوں

جناں یار نذیر پہچانیاں نہیں اُوتر جان گے ایس جہان وچوں

جناں ویکھ لئی صوُرت دلبردی
گئے سورتاں بھُل قرآن وچوں۔

☆مُلاّں مُلاّنے☆

اہناں مُلاں تے مُلانیاں نے حدَ کیتی آ
انج لگے جیویں گھوٹ ایناں بھنگ پیتی آ

ایناں سمجھ نہ آوے　　دوئی دل تھیں نہ جاوے
گل حق میں دَساں جیڑی ہڈ بیتی آ
اہناں مُلاں تے مُلانیاں نے حدَ کیتی آ

نہیئوں ایناں نوں شعور　　ایناں اللہ کیتا دُور
نہ نَحُنُ والی اہناں کدی سار لیتی آ
اہناں مُلاں تے مُلانیاں نے حدَ کیتی آ

دور سچ توں اے نسّن　　گل حق دی نہ دَسن
اہناں خصماں نوں کھانیاں دی ایو ریتی آ
اہناں مُلاں تے مُلانیاں نے حدَ کیتی آ

سولی عاشقاں چڑھاون　　گھلاں پُٹھیاں اے لاون
نذیر عاشقاں دے نال اہناں کیئی کیتی آ
اہناں مُلاں تے مُلانیاں نے حدَ کیتی آ
انج لگے جیویں گھوٹ ایناں بھنگ پیتی آ۔

☆نعت رسولؐ مقبول☆

میں کسی کو کیا دکھاوں میں نے پایا جو خزینہ
میرے دل میں ہیں مُحمدؐ میری آنکھوں میں مدینہ

لہر بھنور کیا کرے گی میری کشتی یوں ترے گی
میں نے خضر ایسا پایا نہیں ڈوبے گا سفینہ

میں کسی کو کیا دکھاوں میں نے پایا جو خزینہ
میرے دل میں ہیں مُحمدؐ میری آنکھوں میں مدینہ

جو نگاہ اُٹھا کر دیکھوں نظر آئے وہی ہر سُو
ہر دن عید میری ہر رات ہے شبینہ

میں کسی کو کیا دکھاوں میں نے پایا جو خزینہ
میرے دل میں ہیں مُحمدؐ میری آنکھوں میں مدینہ

آئی غیب سے صدا مجھے لیا کرم نے بلا مجھے
آئی جوش میں جو رحمت ہوا طور میرا سینہ

میں کسی کو کیا دکھاوں میں نے پایا جو خزینہ
میرے دل میں ہیں مُحمدؐ میری آنکھوں میں مدینہ

یہ بہار یوں رہے گی میرا کیا خزاں کرے گی
میرا باغباں ہے ایسا جو نگینوں کا نگینہ

میں کسی کو کیا دکھاوں میں نے پایا جو خزینہ
میرے دل میں ہیں مُحمدؐ میری آنکھوں میں مدینہ

ہوئے چاروں طرف اُجالے آئے جب سے کملی والے

کہ **نذیر** ان کو سمجھے کیا جانے جو نبینہ

میں کسی کو کیا دکھاوں میں نے پایا جو خزینہ
میرے دل میں ہیں مُحمدؐ میری آنکھوں میں مدینہ۔

☆عشق دِی تار☆

اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُرڑے
اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُرڑے
اِہیہ عشق کماوَناں نئیں سوُکھا
نِت عشقدی نوَیں بہار کرُڑے

دُھونی عشق رَمّاوَنی پیندی
خاک سِرے وِچ پاوَنی پَیندی
جان کے جان گوانی پیندی
اِہیہ عشق دا وَنج بَپار کُرڑے

اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُرڑے
اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُرڑے

مجنوں وانگ ہے ہرنا پیندا
کچّے گھڑے تے تَرنا پیندا
وِچ تھَلاّں دے سَڑنا پیندا
جَدّ رہے نہ اَپنی سَار کُرڑے

اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُرڑے
اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُرڑے

پَنڈّھ دُکھّاں سِر چاوَنی پیندی
اُلٹی کَھل لوہانی پیندی
اَگ گلّی نوں لاوَنی پیندی
نِت عاشقاں عشق اِسوار کُرڑے

اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُرڑے
اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُرڑے

گل پاغماں دا پھاہ کُڑے
کَر ہستی آپ تباہ کُڑے
جَپ نام ماہی ہر ساہ کُڑے
تاں کردا ماہی پیار کُڑے

اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُڑے
اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُڑے

غیراں وَلوّں چِت ہٹاویں
وانگ **نذیر** دے عشق کماوِیں
گھر وچ اپنے جھات توں پاویں
تاں کھُلن بند اِسرار کُڑے

اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُڑے
اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُڑے
اِہیہ عشق کماوَناں نئیں سوُکھا
نِت عشق دی نوَیں بہار کرُے
اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُڑے
اِنج وَجدّی اے عشق دی تار کُڑے۔

رنگ رنگ دی تار

ہر رنگ وچ رنگ رنگ دی پیا آپے تار وجاوے

کتے مومن بن بن بیندا کتے کافر نام دھراوے

کتے مسجد عالم بن بیٹھا پیا شرح دا سبق پڑھاوے

کتے مندر اندر پنڈت جی پیا متھے تلک لگاوے

کتے مست الست ہو بیٹھا چپ کر کے وقت وھاوے

کتے مندا اے کتے مندا نئیں پیا آپے شور مچاوے

کتے ہو ملنگ ہنگ بیٹھا پیا آپے جلیاں پاوے

کتے کُم بِی اِذْنِیْ کہندا پیا آپے ای کھل لہاوے

کتے اَنَا الْحَقْ دی بول بولی پیا آپے سولی سیس چڑھاوے

کتے درد پیا دیوے کتے آپے درد ونڈاوے

کتے خاصی اے کتے عامی اے ہر صورت نظری آوے

کتے فِیْ اَنْفُسِکُمْ دسے پیا نَحْنُ ڈیرہ لاوے

کرے خود دی خود پہچان آپے پیا خود دے درشن پاوے

پیا خود مکاں وچ وسدا اے کتے لامکاں سدھاوے

کتے بندا اے کتے مولا اے رنگ رنگ دے بھیس وٹاوے

کتے صُمٌّ بُکْمٌ ہو کے تے پیا خود جوں خود نوں پاوے

کتے بن گُرو وچ چلیاں دے پیا جوگ دی گل سناوے

کتے چھڈ کے مسجد مندر نوں پیا عشق نماز گزارے

کتے بن کے ساقی میخانہ جام نظراں نال پلاوے

کتے عارف کامل بن بیٹھا پیا رنگ توحید چڑھاوے

کتے چیلا شاہِ رحیمؒ دا پیا نام نذیر دھراوے

ہر رنگ وچ رنگ رنگ دی پیا آپے تار وجاوے

بندے دا بندا

توں بن بندے دا بندا رب توں کی کرنا

من گل رویں گا چنگا رب توں کی کرنا

اے توں دھوکھا مول نہ کھاویں

بندے ورگا رب وی نائیں

بن بندے نہ کھلے جندا

رب توں کی کرنا، توں بن بندے دا بندا

لاَ تُو مِثْلِی رب سناوے

بندا تینوں کول بٹھاوے

اہو رب اک گورکھ دھندا

رب توں کی کرنا، توں بن بندے دا بندا

رب تینوں پیا ڈراوے

جبار قہار پیا سناوے

بندا مندیوں کردا ای چنگا

رب توں کی کرنا، توں بن بندے دا بندا

بس رب نہ بھلی یار

بس رب نہ بھلی یار سب کجھ بھل جاویں

اوہنوں یاد رکھیں یار سب کجھ بھل جاویں

جو کوئی یاد اللہ نوں کردا

اللہ یاد فیر اوس نوں کردا

او ایسا ہے غم خوار، سب کجھ بھل جاویں

ٹُردا پھردا اُٹھدا بیندا

سُتیاں ہویاں کروٹ لیندا

بس اوس دا نام چتار، سب کجھ بھل جاویں

لاساواں نوں قید توں رکھی

کر لے بند توں منہ کن اکھیں

تینوں آپ ملے دلدار، سب کجھ بھل جاویں

اُرلیاں پرلیاں چھڈ دے جھاتاں

یاد رکھیں توں میریاں باتاں

ہے رب نہ بھلن ہار، سب کجھ بھل جاویں

ساواں والی پھیر توں تسبع

ذکر کریں توں اللہ حسبی

نالے چھیڑ دلے دے تار، سب کجھ بھل جاویں

اللہ اللہ ہر دم کہنا

غافل مول نہ اوس توں رہنا

چھڈ چھوٹے قول قرار، سب کجھ بھل جاویں

یار نذیر توں وی کجھ کر لے

دم سجناں دا توں وی بھر لے

کریں سچ توں نہ انکار، سب کجھ بھل جاویں

بس رب نہ بھلی یار سب کجھ بھل جاویں

چپ کر دِلا

چپ کر دِلا کیوں روتا ہے

بھلا رونے سے کیا ہوتا ہے

وہ جانے والے چلے گئے

کیا لوٹ کے پھر وہ آئیں گے

کیا صورت پھر دکھلائیں گے

کیوں خون کے آنسو روتا ہے

وہ جانے والے چلے گئے

تجھے چھوڑ کے وہ چلے گئے

مکھ موڑ کے وہ چلے گئے

کیا عشق میں ایسا ہوتا ہے

وہ جانے والے چلے گئے

دن رات تو اُن کو یاد کرے

رو رو کے تو فریاد کرے

کیا اُن کو بھی کچھ ہوتا ہے

وہ جانے والے چلے گئے

وہ بے پرواہ کو کیا پرواہ

نا جانے وہ کیا جفا وفا

کیوں درد میں اتنا کھوتا ہے

وہ جانے والے چلے گئے

یہ نذیر بھی اُن پے ہوا فدا

لیا مان اس نے اُنہیں خُدا

کیا خُدا جدا بھی ہوتا ہے

وہ جانے والے چلے گئے

چپ کر دِلا کیوں روتا ہے

بھلا رونے سے کیا ہوتا ہے

عشق ماہی دا

عشق ماہی دا سون نہ دیندا خورے اے کی کہندا اے

زخم تے زخم اے کردا کاری ویکھو رون نہ دیندا اے

پٹھیاں سدیاں کر دا گلاں چپ کر کے نہ بہندا اے

جیئے تے اے جین نہ دیندا مریئے مرن نہ دیندا اے

بے پرواہ ہے عشق نی کڑیئے عشقاں دے گل پیندا اے

لکھ رکھیئے لکھ رین نہ دیندا نہ رکھیئے لکھ ریندا اے

دین مذہب نہ اسدا کوئی کجھ نہ مذہب رکھیندا اے

جو کوئی اسدے بھید نوں کھولے سولی پکڑ چڑیندا اے

سیالکال تائیں صوفی کردا عارف نام ترہیندا اے

مرن تھیں پہلوں نذیر جے مریئے تاں اے مکھ وکھیند اا ے

عشق دے راہ

عشق دے راہ وکھرے، وکھرے نے عشق دے راہ

عشق بلّھے نوں کرے آرائیں، آرائیوں کردا ای شاہ

نار تائیں گلزار بناوے کرکے پاک نگاہ

مسجد مندر وڑن نہ دیندا بن بن بوے خدا

دین دھرم دی خبر نہ اوس نوں جس نوں دوے پلا!

درد دلے دا اولیاں پیڑاں، اوکھے کردا ای ساہ

رب بندے نوں اک کر دیندا دوئی نوں دور ہٹا!

صوم صلواۃ ورد وظیفے پل وچ دوُے بھلا۔

ڈھبے پل وچ بنے لاوُندا کرکے پاک نگاہ

سب کجھ فانی ایہو باقی ایہو روے سدا

جو کوئی ایس دے بھید نوں پاوے دیوے اوس کھل لہا

عاشقاں صادقاں مار مکائے ،گل وچ پاؤندا ای پھاہ

ویکھ نذیر عشق نوں آکھے واہ عشقاں تیرے واہ

عشق دے راہ وکھرے، وکھرے نے عشق دے راہ

ربّ

میرے سامنے بیٹھا ربّ

تے ربّ میں لبھدا رہیا

کی ہویا مینوں کی ہویا

میری عقل تے پردہ پیا

تے ربّ میں لبھدا رہیا

مسجد مندر ڈھونڈ میں تھکا

کتے نہ نظر پیا

تے ربّ میں لبھدا رہیا

وَمّن کَانَ فِیِ ھٰذِہِ اَموا

جد میرے کن پیا

تے ربّ میں لبھدا رہیا

پسیاں چھوڑ اُڈ دیاں پچھے

میں ایویں پج پیا

تے ربّ میں لبھدا رہیا

عشق اگوہاں جد مینوں کیتا

اوتھے عقل دا دخل کیا

تے ربّ میں لبھدا رہیا

جنھوں رہبر سمجھ میں بیٹھا

ربّ رہبر نکل پیا

تے ربّ مینوں لب ہی گیا

ربّ نذیر تیرے گھر وچ بیٹھا

تیں کی بھرم پیا

توں ربّ کیوں لب دا رہیا

بزمِ عارفؒ

یہ ہے بزمِ نازِ عارفؒ

نظریں جھکا کے بیٹھ

یہی ادب کا تقاضا

سر کو جھکا کے بیٹھ

عارفؒ تو جانتے ہیں

تیرا ظاہر و تو باطن

کیا اُن سے چھپا رہا ہے

یہ تو بتا کے بیٹھ

یہاں گفتگو عشق کی

یہاں جستجو عشق کی

یہ حرم نہیں ہے پیارے

خود کو مٹا کے بیٹھ

عارفؒ توبانٹتے ہیں

صدقہ بدرالدینؒ کا

وہ آرہے ہیں عارفؒ

جھولی پھیلا کے بیٹھ

سب عشق کے نمازی

اِن کا امام عارفؒ

پردہ یہ نحنُ والا

تو اُٹھا کے بیٹھ

ہے نذیرغلام اِن کا

یہ نذیر کے ہیں آقا

جو ہے تیری تمنا

تو بھی سنُا کے بیٹھ

دکھی دل دا محرم

دکھی دلاں دیاں محرماں
دکھیاں دے درد ونڈا
چھڈ دے پرواہیاں نوں
ہن مڑ وطناں ول آ

رات دھیاڑ میں روندی رہندی
یاد کراں میں اٹھدی بہندی
میں تتڑی مُکھ دکھلا
دکھی دلاں دیاں محرماں

ہجر وچھوڑے مار مکائی
رو رو دل پیا دیوے دھائی
کدی آ سینے نال لا
دکھی دلاں دیاں محرماں

باہجھ تیرے دس کون ہے دردی

باہجھ تیرے میں جاواں مردی

میرے لباں تے آ گئے ساہ

دکھی دلاں دیاں محرماں

یاد تیری مینوں وڈھ وڈھ کھاوے

سُکھ دا ساہ اک پل نہ آوے

میری اُجڑی جھوک وسا

دکھی دلاں دیاں محرماں

سن لے کوک نذیر دے سائیاں

نال تیرے میں ازل توں لائیاں

ہن لگیاں آن نبھاء

دکھی دلاں دیاں محرماں

عشق نماز

پڑھ عشق نماز نماز یار

سن انحد والے ساز یار

پڑھ عشق نماز نماز یار

جیڑے عشق نماز نے پڑھدے

مرن پہلوں ویکھ لے مردے

اوہناں کھل گئے باطنی راز یار

پڑھ عشق نماز نماز یار

جھناں عشق نماز ہے نیتی

اونہ جاندے مندر مسیتی

وچ رہندے راز و نیاز یار

پڑھ عشق نماز نماز یار

لَا اِلٰہ دی ضرب لگاوٗندے

اِلَّا دے او درشن پاوٗندے

پڑھ عشق نماز نماز یار

عشق نماز نذیر وی پڑھدا

چھڈ جبروتی لاہوتی وڑھدا

اے اُڈھدا وانگ شہباز یار

پڑھ عشق نماز نماز یار

سن انحد والے ساز یار

پڑھ عشق نماز نماز یار

در کعبہ تیرا

لوکیں جاندے ول کعبے دے

میں پوجاں در تیرا

دس کیڑے میں کعبے جاواں

در کعبہ مینوں تیرا

جتھے سوہنیاں درشن دیویں

اوہ کعبہ ای میرا

اوس کعبے نوں میں کی کرنا

جتھے نائیں درشن تیرا

اوتھے عشقاں دا ہے کعبہ

جدھر مکھڑا تیرا

وید قرآن پڑھدے لوکیں

میں پڑھدی کلمہ تیرا

جت ول ویکھاں نظری آوے

سوہنیاں مکھڑا تیرا

دین دھرم نوں میں کی جاناں

میں تیری توں میرا

تیرے ہندیاں عارفؒ میرے

ربّ منّا میں کیڑا

خُد چوں خُد نوں لبھنا

میں خُد وچ خُد نوں لبھدا

میں خُد وچ خُد نوں پاواں

خُد لا خُد اِلاّ ہویا

کیوں میں بھید بتاواں

لاَ مکانی میرے ڈیرے

ہر صورت نظری آواں

سمجھن والے سمجھ لین گے

جو میں سخن سناواں

نَحنُ اَقرَبُ فِیُ اَنفُسِ

خُد ہی ڈیرہ لاواں

کلم کلا خُد ہی اللہ

سچ دا سخن سناوان

خُد بولاں تے خُد بلاواں

خُد دے صدقے جاواں

دوئیں جہانیں لا مکانی

خُد دے درشن پاواں

نوری ناری نام دھر اکے

خُدنوں ناچ نچاواں

خُد دا عاشق خُد تے ہویا

خُد معشوق سداواں

خُد بے دردی خُد دا دردی

خُد دے درد ونڈاواں

خُد یوسف کنعیانی بن کے

اَٹی مل پوواں

خُد دے اَگے خُد ہی بہہ کے

سجدے کردا جاواں

شاہ رحیمؒ میں بردا تیرا

تیری گل سناواں

باج تیرے اک کوڈی دانئیں

پاویں مالک جگ سداواں

خُد ہویا میں خُد دا بردا

نام نذیر دھراواں

میرا چرخہ سہانہ

میرا چرخہ بہت سہانہ کڑے

میرا چرخہ بہت سہانہ کڑے

اُٹھ رات نوں چرخہ ڈاہواں

کت چرخہ میں داج بناواں

تاڑی لادو کماناں کڑے

میرا چرخہ بہت سہانہ کڑے

تند چرخے نوں عشقوں پاواں

میں تے روٹھڑا یار مناواں

میں تاں ماہی گھر وچ پانا کڑے

میرا چرخہ بہت سہانہ کڑے

ایس چرخے دے رنگ نیارے

چرخے نقش نے بہت پیارے

کرے بند کوئی مرد سیانہ کڑے

میرا چرخہ بہت سہانہ کڑے

اے چرخہ آپ خدا بنایا

ماہل تکلا خوب ہے لایا

اہیدی شان بے حد بیاناں کڑے

میرا چرخہ بہت سہانہ کڑے

بسم اللہ پونی ہتھ میں لایا

اِلَّا اللہ تند چرخے پایا

جو کتیا سوت رنگانا کڑے

میرا چرخہ بہت سہانہ کڑے

پونیاں کت کت ڈھیر لگا لے

ہتھیں اپنے داج بنا لے

فیر ہتھ نذیر نہ آنا کڑے

میرا چرخہ بہت سہانہ کڑے

سن چرخے دی کوک

سن چرخے دی کوک کڑے توں

سن چرخے دی کوک کڑے

مٹھڑے بول اے چرخہ بولے

بھیت سجن دا اے پیا کھولے

اینوں سمجھن مرد ملوک کڑے

سن چرخے دی کوک کڑے توں

سن چرخے دی کوک کڑے

اے چرخہ پیا بولی بولے

راز دلے دے اے پیا کھولے

کرا ایس دے نال سلوک کڑے

سن چرخے دی کوک کڑے توں

سن چرخے دی کوک کڑے

ہجروں راگ اے چھیڑے چرخہ
عشق کتاب دا کھولے ورقہ

سن پئے کلیجے دھوک کڑے
سن چرخے دی کوک کڑے توں
سن چرخے دی کوک کڑے

اِس چرخے دے بول نیارے
سمجھن نہ بھئی اِس نوں سارے

اے رمزاں وچ صندوق کڑے
سن چرخے دی کوک کڑے توں
سن چرخے دی کوک کڑے

جس چرخے دا بھید ہے پایا
اُس نے اپنا آپ گوایا

دے تسبیح مصلا پھوک کڑے
سن چرخے دی کوک کڑے توں
سن چرخے دی کوک کڑے

اِس چرخے نوں سوئی پاوے

جوکوئی عشق سجن دا لاوے

نذیر عقل سر تھوک کڑے

سن چرخے دی کوک کڑے توں

سن چرخے دی کوک کڑے

کی کراں مائیں

کی کراں مائیں کی کراں مینوں کلی نوں چھڈ گئے یار مائیں دس کی کراں

روندی تے کرلاندی چھڈ گئے

زخم جدائی سینے لگ گئے

رو رو سجن میں یاد کراں

مائیں دس کی کراں

دکھاں گھیر اندھیر چا پایا

مڑ ماہی گھر نئیوں آیا

میں ہجر ماہی دے پئی سڑاں

مائیں دس کی کراں

بن ماہی دل صبر نہ کردا

عشق ماہی دی اگ وچ سڑ دا

پئی سولی وانگ منصور چڑھاں

مائیں دس کی کراں

بن ماہی جینا کس کاری

جینوں موت میں بہت پیاری

بن پانیوں دس کی تراں

مائیں دس کی کراں

دکھاں ماری دکھ ودھیرے

سکھ گیئے دکھ چار چوفیرے

میں وانگ نذیر دے پئی سڑاں

مائیں دس کی کراں

کی کراں مائیں کی کراں مینوں کلی نوں چھڈ گیئے یار مائیں دس کی کراں

لگی شاہ عارفؒ دے لڑ

لگی شاہ عارفؒ دے لڑ کڑے

مکے حشر والے سب ڈر کڑے

حج روزے نہ صوم صلوٰتاں

نہ میں دتیاں آن زکوتاں

گئی نال عارفؒ دے تر کڑے

مکے حشر والے سب ڈر کڑے

گنگا جمنا میں مول نہ نہائی

گیان پوتھیوں جند چھڈائی

اساں گھر وچ پالیا ہر کڑے

مکے حشر والے سب ڈر کڑے

مالا جنجو نہ تلک لگایا

جا مندر نہ ٹل کھڑ کایا

پوجاں مرشد والا در کڑے

مکے حشر والے سب ڈر کڑے

نہ ہتھ تسبیح نہ سر تے ٹوپی

متھے محراب نہ نیت کھوٹی

جھولی گئی عرفانوں بھر کڑے

مکے حشر والے سب ڈر کڑے

عشقد یاں اے نیئوں ریتاں

چھڈ نذیر توں مندر مسیتاں

وچ عشق سجن دے مر کڑے

مکے حشر والے سب ڈر کڑے

لگی شاہ عارفؒ دے لڑ کڑے

مکے حشر والے سب ڈر کڑے

میں ہادی توں بلہار

میں ہادی توں بلہار

میں ہادی توں بلہار

ہادی کلمہ صحیح کرایا

مسجد کولوں جیو چھڑایا

دتا سب کجھ اُس توں وار

میں ہادی توں بلہار

دل و جانوں میں اُس نوں منیا

نال عشق میں اُسدے بنھیا

میرا اُس دے نال پیار

میں ہادی توں بلہار

آنا جانا سب مکایا

گھر نشان سجن دا پایا

اُس نے لایا میں ہن پار

میں ہادی توں بلہار

طریقت وانگ رسولؐ ہے اُس دی

جاپے صورت اللہ اُس دی

اوہ تے آپ جبار قہار

میں ہادی توں بلہار

سب اُس اپنا آپ وکھایا

ہر زرّے وچ آپ سمایا

نئیوں اِسدا حد کنار

میں ہادی توں بلہار

ہادی عارفؒ نام ہے سوہنا

اِس جیا کوئی ہو نئیں ہونا

جو لئے نذیر دی سار

میں ہادی توں بلہار

میں ہادی توں بلہار

شوق دیدار

سانوں شوق تیرے دیدار دا
ہووے درشن سوہنے یار دا

کاہنوں مُکھ چھپاویں ماہیا وے
آ سامنے ڈھول سپاہیا وے

تیرا طالب پیا پکار دا
سانوں شوق تیرے دیدار دا

کاہنوں لک لک ماہیا بہنا ایں
نالے ہر ہردے وچ رہنا ایں

اہیا قول سچی سرکار دا
سانوں شوق تیرے دیدار دا

لا مُکھ تھیں پردہ دلبر وے
اسیں مرن تھیں پہلے گئے مر وے

کیا شک ہے ساڈے پیار دا
سانوں شوق تیرے دیدار دا

آسامنے گھٹے کی تیرا وے

زراکم بن جاسی میرا وے

کیوں لک لک جھاتیاں ماردا

سانوں شوق تیرے دیداردا

کرکرم نذیرتے سائیاں وے

اساں آساں بڑیاں لائیاں وے

تیرا درد وچھوڑا مار دا

سانوں شوق تیرے دیداردا

ہوے درشن سوہنے یار دا

رٹھڑایارمنانا

نی مینوں دسو سیو کیویں رٹھڑا یار منائی دا

مدتاں ہوئیاں وچھڑیاں ہویاں کیکوں درشن پائی دا

اک پل جنہاں تھیں رہ نئیں سکدے

اوہ تاں دے گئے زخم جدائی دا

نی مینوں دسو سیئو کیویں رٹھڑا یار منائی دا

اکھیاں خون دے ہنجو رون
یاد تیری وچ رات نہ سوون
کیویں دل کملا سمجھائی دا

نی مینوں دسو سیئو کیویں رٹھڑا یار منائی دا

جوڑاں ہتھ تے منتاں کر دی
باہجھ سجن دے جاواں مر دی
کیویں یار نوں انگ لگائی دا

نی مینوں دسو سیئو کیویں رٹھڑا یار منائی دا

یار نذیر دے دکھ ونڈاویں
خیر کرم دا پھیرا پاویں
کیویں یار نوں دکھ سنائی دا

نی مینوں دسو سیئو کیویں رٹھڑا یار منائی دا

عشق سر چڑھ بولے

اَسی کُھڑے یار حسن دے عشق سر چڑھ بولے

نظر نہ آوے تے دل گبھراوے
یاد ماہی دی وڈھ وڈھ کھاوے

جندوا نگ ککھاں پئی ڈولے
عشق سر چڑھ بولے

ایس عشق دی کھیڈ نیاری
کھیڈے سوجس لائی یاری

نہ سنے نہ کجھ بولے
عشق سر چڑھ بولے

جے توں راہ سجن دا پانا
پیئے گا اپنا آپ گوانا

آپے آواز مارے فیر بولے
عشق سر چڑھ بولے

گھر سجن دے اوس نوں ڈھوئی
لتھی چڑھی نہ جس نوں کوئی

کیوں رنگ رنگ پاؤنا چولے
عشق سر چڑھ بولے

جس مقام عشق دا پایا
اوہ تے ہویا دون سوایا

اوہ تے ہندا ماشیوں تولے
عشق سر چڑھ بولے

سبق نذیر عشق دا پڑھیا
رنگ سجن دا ڈاڈھا چڑھیا

اینویں ملاں جند پیار وِلے
عشق سر چڑھ بولے

اَسی کٹھڑے یار حسن دے عشق سر چڑھ بولے

شاہ رمضاں اللہ اللہ

شاہ رمضاں اللہ اللہ شاہ رمضاں اللہ اللہ

کی کسے دی طاقت دم وی مارے
ایتھے قطباں قلندراں وی سیس نوایا

شاہ رمضاں اللہ اللہ شاہ رمضاں اللہ اللہ

میں تساڈے در تے بھلا کی نئیں پایا
میں تاں اوہ وی ڈھٹے جنہاں دا نئیں سایہ

شاہ رمضاں اللہ اللہ شاہ رمضاں اللہ اللہ

جنے وی در تہاڈے سیس نوایا
مینوں قسم خدا دی خالی ہتھ نہ آیا

شاہ رمضاں اللہ اللہ شاہ رمضاں اللہ اللہ

تساں اپنے غلاماں تے ہے کرم کمایا
ہزراں ہو گئے قلندر عالی رتبہ ہے پایا

شاہ رمضاں اللہ اللہ شاہ رمضاں اللہ اللہ

نئیں دو جہاں تہاڈی کوئی شان دا
توں تے ہے پیارا رب رحمان دا

شاہ رمضاں اللہ اللہ شاہ رمضاں اللہ اللہ

کیوں نہ کراں نذیر قسمت تے میں وی ناز
میں وی تے شاہ عارف دا سگ سدایا

شاہ رمضاں اللہ اللہ شاہ رمضاں اللہ اللہ

اُلٹے مسئلے

اُلٹے مسئلے پئے سناون ملاں تے ملوانے

پاون یارنوں ہرگز نایئں اے خسماں نوں کھانے

اُلٹے مسئلے پئے سناون ملاں تے ملوانے

اپنے آپ دی خبر نہ پاون

مسئلے ہوراں نوں مجھاون

اے دوزخ نوں جانے

اُلٹے مسئلے پئے سناون ملاں تے ملوانے

بجھن عشقوں عشق نہ پلے

اتے پھیرن تسبیح دانے

اُلٹے مسئلے پئے سناون ملاں تے ملوانے

وچ قبر عذاب سناون

لوکاں نوں اے پئے ڈراون

ایہہ چور ٹھگ پرانے

اُلٹے مسئلے پئے سناون ملاں تے ملوانے

متھا زمین اے گھساون

لماں پا محراب وکھاون

اے اسلام دے نانے

اُلٹے مسئلے پئے سناون ملاں تے ملوانے

اک نقطہ یار پڑھایا اے

اک نقطہ یار پڑھایا اے اک نقطہ یار پڑھایا اے

نہ نیتی ہے وچ مسیتی

نہ پا محراب وکھایا اے

اک نقطہ یار پڑھایا اے اک نقطہ یار پڑھایا اے

حور جنت دی لوڑ نہ کوئی

اساں گھر وچ یار نوں پایا اے

اک نقطہ یار پڑھایا اے اک نقطہ یار پڑھایا اے

اک نقطہ نوں منظور کریں

پھر نعرہ وانگ منصور کریں

جس سولئیوں درشن پایا اے

اک نقطہ یار پڑھایا اے اک نقطہ یار پڑھایا اے

دور ہوئی فیر سب پلیتی

جد نماز عشق ہے نیتی

جد ہادی وضو کرایا اے

اک نقطہ یار پڑھایا اے اک نقطہ یار پڑھایا اے

ملاں پڑھدے کھول کتاباں

ڈاھڈے پئے گئے وچ عذاباں

خوف حشر نے مار گوایا اے

اک نقطہ یار پڑھایا اے اک نقطہ یار پڑھایا اے

اساں خوف حشر نہ کوئی

گور عذاب حساب نہ کوئی

ساڈا سارا وہم گوایا اے

اک نقطہ یار پڑھایا اے اک نقطہ یار پڑھایا اے

نقطہ جد نذیر ہے پڑھیا

دریا وحدت دے ہے وڑیا

فیر نور حضوروں پایا اے

اک نقطہ یار پڑھایا اے اک نقطہ یار پڑھایا اے

رمزاں عشق دیاں

کوئی جانے مرد سیانہ رمزاں عشق دیاں

سولی شاہ منصور چڑھاوے

شاہ شمس دا پوش لہاوے

قیس نوں مجنوں چاہ بناوے

اے ویکھو سوغاتاں عشقدیاں

کوئی جانے مرد سیانہ رمزاں عشق دیاں

یوسف اٹی مُل پواوے

زکریاؑ آرا سِر چلاوے

صابرؒ دے تن کیڑے پاوے

کوئی جانے مرد سیانہ رمزاں عشق دیاں

ابراہیمؑ نوں پخہ چڑھاوے

سلیمانؑ نوں بھٹھ جھکاوے

یونسؑ شکم مچھی وچ پاوے

جو سمجھن کداوہ سسکدیاں

کوئی جانے مرد سیانہ رمزاں عشق دیاں

چھڈ کے شاہی کرن گداہی

جنہاں یار پریت لگائی

باہجوں صبر نہ پاون ماہی

کئی اوہلے بہہ بہہ رسکدیاں

کوئی جانے مرد سیانہ رمزاں عشق دیاں

اوہ گل وچ پاؤندے پھاہی

پچھے یار دے جان گوائی

ہرگز دوش نہ دیندے کاہی

اوہ تے وانگ لعلاں دے لشکدیاں

کوئی جانے مرد سیانہ رمزاں عشق دیاں

ویکھ نذیر توں عشق دے کارے

عاشق عشق نے چن چن مارے

عاشق صدقوں مول نہ ہارے

جو پڑھن نمازاں صدق دیاں

کوئی جانے مرد سیانہ رمزاں عشق دیاں

میں تتڑی دیا سائیاں سائیاں

میں تتڑی دیا سائیاں سائیاں کدی آ وڑ ویہڑے

ہن تے آجا مکھ وکھا جا

میں تتڑی دے بھاگ جگا جا

پئی راہ تک نی آں تیرے

میں تتڑی دیا سائیاں سائیاں کدی آ وڑ ویہڑے

ناگ عشق دا ڈنگدا ریہندا

رنگ ہجر وچ رنگدا ریہندا

مینوں دکھ نی بہت ودھیرے

میں تتڑی دیا سائیاں سائیاں کدی آوڑ ویہڑے

خوشیاں نال پیاں کھیڈن کڑیاں

قسمتاں میں تتڑی دیاں بریاں

کیتے ہجر نے دل دے بیرے

میں تتڑی دیا سائیاں سائیاں کدی آوڑ ویہڑے

میں تتڑی ہاں تپدی رہندی

یاد کراں تینوں اُٹھدی بہندی

کہنوں دکھ سناواں تیرے

میں تتڑی دیا سائیاں سائیاں کدی آوڑ ویہڑے

ہنجو ہار پرو واں ہر دم

راگ وچھوڑے گاواں ہر دم

جے آوے تا مکدے جھیڑے

میں تتڑی دیا سائیاں سائیاں کدی آوڑ ویہڑے

لوکاں پانے عشق ہے ہاسا

ہتھ نذیر عشق دا کاسہ

منگے رانجھا نگر جوں کھیڑے

میں تتڑی دیا سائیاں سائیاں کدی آ وڑ ویہڑے

واہ واہ رنگیا تیرے رنگ

واہ واہ رنگیا تیرے رنگ   واہ واہ رنگیا تیرے رنگ

ہر ہر شے وچ آپ پیا وسیں

اپنے آپ توں آپ پیا نسیں

بن موسیٰؑ فرعونے کیوں ہے جنگ

واہ واہ رنگیا تیرے رنگ   واہ واہ رنگیا تیرے رنگ

رَبِ اَرَنیٰ چڑھ کوہ طور پکاریں

لن تَرانی کریں اشارے

واہ واہ خوب نے تیرے رنگ

واہ واہ رنگیا تیرے رنگ   واہ واہ رنگیا تیرے رنگ

کتے بن یعقوبؑ کتے یوسفؑ آئیوں

کتے بن بھا کھوہ وچ پائیو

کتے بنے نذیر ملنگ

واہ واہ رنگیا تیرے رنگ واہ واہ رنگیا تیرے رنگ

بن ابراہیمؑ خلیل بھی آئیوں

اپنے آپ نوں اگ وچ پائیو

آپ شمع تے آپ پتنگ

واہ واہ رنگیا تیرے رنگ واہ واہ رنگیا تیرے رنگ

کتے شاہ عارفؒ بن قلندر آئیؤں

کتے سر سرہانے بانہہ رکھ سوئیوں

کتے پیویں پیالہ بھنگ

واہ واہ رنگیا تیرے رنگ واہ واہ رنگیا تیرے رنگ

تیری گلی دے وچ یار

تیری گلی دے وچ یار کڑے تیری گلی دے وچ یار کڑے

نت تیرے وچ رہندا بہندا

بھیت تینوں اوہ کیوں نئیں دیندا

کر اُس دے نال پیار کڑے

تیری گلی دے وچ یار کڑے تیری گلی دے وچ یار کڑے

تیرے گلی وچ بہت اندھیرا نی

تاں ملے نہ ماہی تیرا نی

بالیں دیوا ذکر ازکار کڑے

تیری گلی دے وچ یار کڑے تیری گلی دے وچ یار کڑے

توں گلی اپنی ویکھیں نائیں

وچ گلی دے بیٹھا سائیں

لے نقد نہ کرادھار کڑے

تیری گلی دے وچ یار کڑے تیری گلی دے وچ یار کڑے

ایس گلی دا بوہا کھولیں

ویکھ سجن نہ موہنوں بولیں

پا پردہ لکھ ہزار کڑے

تیری گلی دے وچ یار کڑے تیری گلی دے وچ یار کڑے

ایس گلی دے چڑھ چوبارے

کر لے نی توں پاک نظارے

دے نفس دے منہ مہار کڑے

تیری گلی دے وچ یار کڑے　　　　تیری گلی دے وچ یار کڑے

تیری گلی بہت پیاری نی

ویکھیں عشق دی تر کی تاری نی

زرا ہوش عقل نوں مار کڑے

تیری گلی دے وچ یار کڑے　　　　تیری گلی دے وچ یار کڑے

نذیر گلی تیرے ہتھ ہے آئی

خوب کریں توں ایس صفائی

زرا عشق دا جھاڑو مار کڑے

تیری گلی دے وچ یار کڑے　　　　تیری گلی دے وچ یار کڑے

عشق نماز

ض۔ضعیف ہویا جد جسہ فیر بجھ بجھ وڑن مسیتی
وقت جوانی نہ توبہ کیتی ہن دھوندے پھرن پلیتی
اونہاں رب نوں کی بھئی پاوناں جنہاں عشق نماز نہ نیتی
نذیر خشک عبادت کجھ نہ حاصل جیڑی بن مرشد دے کیتی

اساں عشق نماز سجن دی نیتی اسی ہور نمازاں کی کریئے

جد ہے درسجن دا لبھیا جنت آنا جانا چھڈیا
عشق سجن دا سر فیر گجیا اسی دوزخ اگ وچ کیوں سڑیئے

اساں عشق نماز سجن دی نیتی اسی ہور نمازاں کی کریئے

قیام رکوع نماز نہ ساڈی سجود سلاموں ہے ایہہ سادی
اکھیں رکھ تصور ہادی فیر وچ مسیتی کیوں وڑیئے

اساں عشق نماز سجن دی نیتی اسی ہور نمازاں کی کریئے

پا پانی ہتھ مونہہ دھوتا باہروں صاف تے اندروں کھوٹا
پڑھدا آیتاں جوں بھئی طوطا اسی رب نال دھوکھا کیوں کریئے

اساں عشق نماز سجن دی نیتی اسی ہور نمازاں کی کریئے

ایسی یار نماز پڑھائی اندر باہر ہوئی صفائی

اپنی خبر نہ رہ گئی کائی اسی کیوں نہ وحدت وچ تریئے

اساں عشق نماز سجن دی نیتی اسی ہور نمازاں کی کریئے

عاشق عشق نماز ہے پڑھدا او انگ منصور دے سولی چڑھدا

چڑھ سولی فیر نئیوں ڈر دا فیر فتوئیوں ملاں کیوں ڈریئے

اساں عشق نماز سجن دی نیتی اسی ہور نمازاں کی کریئے

نماز وینگی ملاں پیا پڑھدا اُلٹا نذیر نال ایہہ لڑدا

ویکھو ربّ توں نئیں جے ڈردا اسی مت ملاں دی کی کریئے

اساں عشق نماز سجن دی نیتی اسی ہور نمازاں کی کریئے

رج ویکھیا نہ یار پیارا

ز۔ زاہد ویکھو کی کر دے راہ حق توں منہ پئے پھیر دے نی

رہن راہ تاریکی اے ہر دم طلبگار نہ اے سویر دے نی

نائیں جپ دے من دی اے مالا پئے تسبیحاں نوں ہتھ پھیر دے نی

بے ہدائیتیاں نئیں ہدائیت پلّے نذیر عارفؒ نوں پئے چھیڑ دے نی

رج ویکھیا نہ یار پیارا تے ملّاں بھیڑا بول پیا

اجے ہویا نئیں سی پاک نظارہ تے ملّاں بھیڑاں بول پیا

ملّاں سار عشق کی جانے

اے تے تن دا اُلٹے تانے

راہ عشق دا مشکل بھارہ

تے ملّاں بھیڑا بول پیا

راہ سجن دے اکھیں لائیاں

دساں آن ماہی دیاں پائیاں

دوروں ڈٹھا جد یار نیارہ

تے ملّاں بھیڑا بول پیا

دریا وحدت عاشق سی وڑیا
تارعشق دی خوب سی تریا
اجے پایا نہ اوس کنارہ

تے ملاّں بھیڑا بول پیا

کھڑیا باغ خوب سی لاکھی
پیاسیاں دیندا جام سی ساقی
کیتا ساقی اساں بھی اشارہ

تے ملاّں بھیڑا بول پیا

وصل محبوب دی رات سی آئی
تن من اگ عشق سی لائی

لگا چمکن نوروں تارہ
تے ملاّں بھیڑا بول پیا

سہاگن او نذیر کہاوے
جس نوں ماہی انگ لگاوے

ہوندا مٹھائیوں کھوہ کھارہ

تے ملّاں بھیڑا بول پیا

رج ویکھیا نہ یار پیارا تے ملّاں بھیڑا بول پیا

اجے ہویائیں سی پاک نظارہ تے ملّاں بھیڑاں بول پیا

رس گئیوں کیہڑی گلوں

رس گئیوں کیہڑی گلوں دس وے پیاریا

تیریاں وچھوڑیاں نے جیوندی جانے ماریا

کی سی قصور ہویا دس تے توں جاؤندا

دُکھاں دیاں ماریاں نوں انج نہ رلاؤندا

عشق دیاں ماریاں نوں سولی کیوں چاڑھیا

رس گئیوں کیہڑی گلوں دس وے پیاریا

تیریاں وچھوڑیاں نے جیوندی جانے ماریا

بیڑی ساڈی روڑ آپ لگیوں کنارے وے

شوہ وچ چھڈ گئیوں کس دے سہارے وے

روندا رہندا دل میرا اکھیاں دے تاریا

رس گئیوں کیہڑی گلوں دس وے پیاریا

تیریاں وچھوڑیاں نے جیوندی جانے ماریا

تیریاں خیالاں میرا سب کجھ کھسیا

پیار والا مینہ اکھیں چھم چھم وسیا

عشق تیرے ویکھ ساڈا تن من ساڑیا

رس گئیوں کیہڑی گلوں دس وے پیاریا

تیریاں وچھوڑیاں نے جیوندی جانے ماریا

ویکھ ساڈا حال جیویں شمع تے پتنگ دا

چڑھیا نذیر رنگ عشق والے رنگ دا

ساڑیو ای دل ساڈا آپے من ٹھاریا

رس گئیوں کیہڑی گلوں دس وے پیاریا

تیریاں وچھوڑیاں نے جیوندی جانے ماریا

عشق دا اولڑا روگ نی سئیو

عشق دا اولڑا روگ نی سئیو   عشق دا اولڑا روگ نی سئیو

تن من اگ عشق نہ لائیو

دھوکھا عشق دا مول نہ کھائیو

اے کہن سیانے لوگ نی سئیو

عشق دا اولڑا روگ نی سئیو   عشق دا اولڑا روگ نی سئیو

گھر جندے وی عشق ہے آیا

ہتھیں گھر فیر اوس جلایا

ایہندی سب توں الٹی چوگ نی سئیو

عشق دا اولڑا روگ نی سئیو   عشق دا اولڑا روگ نی سئیو

عشق دا ہرگز ناں نہ لینا

پئے گا جگ توں وکھریاں رہنا

پاوے خوشیاں دے وچ سوگ نی سئیو

عشق دا اولڑا روگ نی سئیو   عشق دا اولڑا روگ نی سئیو

ایس عشق نوں مونہہ نہ لانا

پیٔے گا گوشت اپنا کھانا

الٹ کرن کے گلاں لوگ نی سئیو

عشق دا اولڑا روگ نی سئیو عشق دا اولڑا روگ نی سئیو

عشق رانجھے دے کن پڑوائے

ہیر نوں سپ عشق لڑائے

آیا لین جے ٹِلیّوں جوگ نی سئیو

عشق دا اولڑا روگ نی سئیو عشق دا اولڑا روگ نی سئیو

ویکھ پنوں نے تخت سی چھڈ یا

پنجہ عشق دا اوس دی لگیا

سسّی موئی تھلاں وچ سوگ نی سئیو

عشق دا اولڑا روگ نی سئیو عشق دا اولڑا روگ نی سئیو

عشق نذیر دے ول وی آیا

جادو عشق نے خوب چلایا

چغی عشق نذیر وی چوگ نی سئیو

عشق دا اولڑا روگ نی سئیو عشق دا اولڑا روگ نی سئیو

میری وسدی جھوک اجھاڑ

میری وسدی جھوک اجھاڑ دلبرنئیں آیا
دتا عشق نے سب کجھ ساڑ دلبرنئیں آیا

اُجڑیاں تائیں کون وساوے
دلبر یار نوں موڑ لیاوے
دتا عشق نے سولی چھاڑ

میری وسدی جھوک اجھاڑ دلبرنئیں آیا
دتا عشق نے سب کجھ ساڑ دلبرنئیں آیا

ایسی اجڑی مڑ نہ وسی
جوں تھلاں وچ روندی سسّی
سر ڈگا دکھاں دا پہاڑ

میری وسدی جھوک اجھاڑ دلبرنئیں آیا
دتا عشق نے سب کجھ ساڑ دلبرنئیں آیا

اجڑیاں نوں کون گل لگاوے

روندیاں نوں کون چپ کراوے

دتا ہجر نے سینہ ساڑ

میری وسدی جھوک اجھاڑ دلبر نئیں آیا

دتا عشق نے سب کجھ ساڑ دلبر نئیں آیا

میں روگن ہاں عشق دی ہوئی

کاٹ کرے نہ داروکوئی

طبیب ویہندا اہتھ پھڑ ناڑ

میری وسدی جھوک اجھاڑ دلبر نئیں آیا

دتا عشق نے سب کجھ ساڑ دلبر نئیں آیا

نذیر رات جد ادھی ہوئی

خلقت نال آرام سی سوئی

میں راہ سجن دے لائی تاڑ

میری وسدی جھوک اجھاڑ دلبر نئیں آیا

دتا عشق نے سب کجھ ساڑ دلبر نئیں آیا

چھڈ گئے نی یار سانوں

و۔ وصل محبوب دی دید کارن ویکھو رب وی عشق لگا بیٹھا
ویکھو اک اکلا سی اللہ ہن ہیب دنیا گل پا بیٹھا
بے فکر سی فکراں وچ ہویا اے عشق دا دھوکہ کھا بیٹھا
نذیر دا بابینا ہوکے دی اے بھی ہجروں سینہ تا بیٹھا

چھڈ گئے نے یار سانوں رونا پلے پا کے
فیر نئیوں آئے جانی مکھ نوں وکھا کے

روندیاں نیں اکھیں بھل گیا ہاسا اے
ہتھ ماہی دتا سانوں عشق والا کاسا اے
پایا نائیوں خیر سانوں کسے نے بلا کے

چھڈ گئے نے یار سانوں رونا پلے پا کے
فیر نئیوں آئے جانی مکھ نوں وکھا کے

اُجڑیا باغ ہن دل والا میرا وے
ہر دم خیال ہن رہندا ماہی تیرا وے
مل گیا کی تینوں اساں نوں رلا کے

چھڈ گئے نے یار سانوں رونا پلے پا کے

فیر نئیوں آئے جانی مکھ نوں وکھا کے

دل بن ماہی اک پل وی نئیں لگدا

بڑا ہندا سیک اس عشق والی اگ دا

دس بھلا کی لبھا عشق سر چا کے

چھڈ گئے نے یار سانوں رونا پلے پا کے

فیر نئیوں آئے جانی مکھ نوں وکھا کے

خون والے ہنجوا کھیں روندیاں نیں رہندیاں

راتیں بیٹھی گناں تارے نیندراں نہ پیندیاں

آجا ماہی کتھے گیئوں سینہ ساڈا تا کے

چھڈ گئے نے یار سانوں رونا پلے پا کے

فیر نئیوں آئے جانی مکھ نوں وکھا کے

اینویں پُجاں جیویں پنچھی دانے پیئے پُجدے

عشق والے لمبھو ویکھ نئیوں پیئے بجھدے

خوش ہو کے دور بیٹھوں ستیاں ستا کے

چھڈ گئے نے یار سانوں رونا پلے پا کے
فیر نئیوں آئے جانی مکھ نوں وکھا کے

کر کے نذیر عشق فیر نئیوں ڈری دا
غماں والی سولی فیر ہس ہس چڑھی دا
کسے توں تُوں کی لینا رو کے وکھا کے

چھڈ گئے نے یار سانوں رونا پلے پا کے
فیر نئیوں آئے جانی مکھ نوں وکھا کے

جگ دے طعنے

جگ دیاں طعنیاں دا برا نئیں منائی دا
براجے منایئے پیر عشق نئیوں پائی دا

جگ دیاں ریتاں نت عاشقاں ستاوناں
کر کر گلاں ایویں سینہ پیا تاوناں
یار والا دُکھ کسے کھول نئیں سنائی دا

جگ دیاں طعنیاں دا برا نئیں منائی دا
براجے منایئے پیر عشق نئیوں پائی د

عشق دے مقام دکھ ہس ہس جری دا
سن طعنے لوکاں والے ہو کے نئیوں بھری دا
یار دی سولی والا رسہ گل پائی دا

جگ دیاں طعنیاں دا برا نئیں منائی دا
برا جے منایئے پیر عشق نئیوں پائی د

جگ تے جہاں سارا معنے پیا مار دا
عاشق نذیر ویکھ صدقوں نئیں ہار دا
عشق دیاں ماریاں نوں بہتا نئیں ستائی دا

جگ دیاں طعنیاں دا برا نئیں منائی دا
برا جے منایئے پیر عشق نئیوں پائی دا

دل اپنے عشق وسا (2 فروری 1993)

دل اپنے عشق وسا
نئیں تیتھوں دور خدا
تے کثرتوں وحدت پا

کثرت وحدت وحدت کثرت
ہر ہر شان وچ وسے حضرت
رہیا ہر ہر وچ سما

تے کثرتوں وحدت پا

لاشریک شریک نہ کائی
نئیں کوئی دوجا ہے یکتائی
دیوا عشق دا من جگا

تے کثرتوں وحدت پا

گرتوں ایسا گر توں پاویں
نفی والا سدا راگ فیر گاویں
منوں دوئی نوں مار گوا

تے کثرتوں وحدت پا

ہونا اک دا دوئیں جہانیں
مِنْ قُلِّ زَرّہٗ خوب نشانی
نئیوں ہر توں ہر جدا

تے کثرتوں وحدت پا

اک ہے اک دا سب اے ہونا
داغ دوئی دا مل مل دھونا
سبق عشق دا خوب پکا

تے کثرتوں وحدت پا

نذیر خدا ہے ہر تھاہ آپے
شکل وصورت عارفؒ جاپے
دتا عارفؒ خود فرما

تے کثرتوں وحدت پا
دل اپنے عشق وسا
نئیں تیتھوں دور خدا
تے کثرتوں وحدت پا

ماکرین نی مکراں والا (22 ستمبر 1993)

ماکرین نی مکراں والا مکر سئیو کر دا نی
ظاہر باطن آپے ای سوہنا ہن پر داکس توں کردانی

لامکانی خود فرماوے
فِیْ اَنْفُسِ آکھ سناوے
ہن آدم کیوں ڈردا نی

ماکرین نی مکراں والا مکر سئیو کر دا نی
ظاہر باطن آپے ای سوہنا ہن پر داکس توں کردانی

عقلوں فکروں باہجھ شماراں
آپ اکو سئیو روپ ہزاراں
آپ ای صاحب بن دانی

ماکرین نی مکراں والا مکر سئیو کر دا نی
ظاہر باطن آپے ای سوہنا ہن پر داکس توں کردانی

مندر اندر پوجا کردا
وچ مسیتی بجھ بجھ وڑ دا
مکھ پایا میم ایس پردانی

ماکرین نی مکراں والا مکر سئیو کر دا نی
ظاہر باطن آپے ای سوہنا ہن پردا کس توں کردانی

اولڑہ اس دا گورکھ دھندہ
آپے رب تے آپے بندہ
بھلا کس توں ہن پیا ڈردانی

ماکرین نی مکراں والا مکر سئیو کر دا نی
ظاہر باطن آپے ای سوہنا ہن پردا کس توں کردانی

عین الحق پیا آپ کو کیندا
آپے فتوٰہ کفر لگیندا
آپے بھج سولی تے چڑھدانی

ماکرین نی مکراں والا مکر سئیو کر دا نی
ظاہر باطن آپے ای سوہنا ہن پردا کس توں کردانی

نَحْنُ اَقْرَبُ شاہ رگ اوہلے
ہر ہر صورت آپے بولے
پکا قول نذیر فقر دا نی

ماکرین نی مکراں والا مکر سئیو کر دا نی
ظاہر باطن آپے ای سوہنا ہن پردا کس توں کردانی

حمد باری تعالی (5 جون 2007)

نہ ہونا تھا میرا نہ ہے میرا ہونا

یہ ہونا ہے تیرا تو ہی چار سو ہے

تو ہی تو ہے اوّل تو ہی تو ہے آخر

تو ہی تو ہے باطن تو ہی تو ہے ظاہر

خود کی خود کو خود جستجو ہے

یہ ہونا ہے تیرا تو ہی چار سو ہے

تو ہی تو ہے اَحد تو ہی تو ہے اَحمّد

تو ہی تو ہے آدم تو ہی تو مُحمدؐ

خود کی خود سے خود گفتگو ہے

یہ ہونا ہے تیرا تو ہی چار سو ہے

تو ہی تو کریمی تو ہی تو رحیمی

یہ بھی نام تیرا تو دُرِّ یتیمی

ہر سمت تیری یہ تیری رنگ و بو ہے

یہ ہونا ہے تیرا تو ہی چار سو ہے

تو ہی لشمن تو ہی سیتا
تو ہی بھگوت تو ہی گیتا
جلوہ تیرا ہے چار سو ہے

یہ ہونا ہے تیرا تو ہی چار سو ہے

تو ہی لامکانی تو ہی تو مکاں ہے
تو ہی تو وہاں ہے تو ہی تو یہاں ہے
تو خود ہی خود کے خود روبرو ہے

یہ ہونا ہے تیرا تو ہی چار سو ہے

تو ہی تو ہے مسجد تو ہی تو ہے مندر
تو ہی تو ہے کونوں مکاں کے اندر
نذیر نام تیرا تو ہی کوبہ کو ہے

یہ ہونا ہے تیرا تو ہی چار سو ہے

نہ ہونا تھا میرا نہ ہے میرا ہونا

یہ ہونا ہے تیرا تو ہی چار سو ہے

گُر میرا رب ورگا (3 جنوری 2009)

گُر میرا رب ورگا رب ورگا گُر میرا یار

جی کرے میں ویکھی جاواں
مچ عشق دا سیکی جاواں
کراں ہر ویلے دیدار

گُر میرا رب ورگا رب ورگا گُر میرا یار

گُر ہی رب دا عین تجلا
باجوں گُر دے ہور نہ اللہ
کراں سچ توں کیوں انکار

گُر میرا رب ورگا رب ورگا گُر میرا یار

نام رحیمؒ تے رحم کماوے
اوگنہاراں سینے لاوے
دیوے پل وچ ڈبیاں تار

گُر میرا رب ورگا رب ورگا گُر میرا یار

عین ہی حق دا راہ بتلا وے

پل وچ رنگ توحید چڑھاوے

ایسے گُر توں جاں بلہار

گُر میرا رب ورگا رب ورگا گُر میرا یار

پل وچ مست الست بناوے

نظراں نال اے جام پلاوے

ایسا نظراں وچ خمار!

گُر میرا رب ورگا رب ورگا گُر میرا یار

ویکھو رُٹھڑا یار ملاوے

سبق نفی دا آن پڑھاوے

اے تے کھولے سب اسرار

گُر میرا رب ورگا رب ورگا گُر میرا یار

مرن تھیں پہلے جو مر جاوے

اِلاّ اَللّٰہ گھر آن ملاوے

کراں سجدہ لکھ لکھ وار

گُر میرا رب ورگا رب ورگا گُر میرا یار

نذیر تیں سچی گل سناواں

گُر تے رب وچ فرق کیوں پاواں

نئیں گُر دی حد کنار

گُر میرا رب ورگا رب ورگا گُر میرا یار

گُر کی باندی (7 جنوری 2009)

میں تو باندی گُر صاحب کی گُر موہے بھگوان سکھی

کرت تلاوت گُر صورتیہ

کیا جانوں قرآن سکھی

میں تو باندی گُر صاحب کی گُر موہے بھگوان سکھی

گُر چرنوں میں سیس جھکا کر

پائیو علم عرفان سکھی

میں تو باندی گُر صاحب کی گُر موہے بھگوان سکھی

ایسا گُر نے بھید بتائیو

میں گزری لامکاں سکھی

میں تو باندی گُر صاحب کی گُر موہے بھگوان سکھی

ہردم نام میں گُر کا سمروں

واروں گُر پے تن من جان سکھی

میں تو باندی گُر صاحب کی گُر موہے بھگوان سکھی

ہر سمت ہے گُر کا ہونا

گُر مالک دو جہان سکھی

میں تو باندی گُر صاحب کی گُر موہے بھگوان سکھی

گھر والا رب (اا اپریل 2017)

کانوں پھرنا ایں چار چوفیرے توں گھر والا رب من لے

تیرے مک جان جھگڑے جھیڑے توں گھر والا رب من لے

ول کعبے دے بج بج جاویں

نَحنُ اَقَرَبُ رمز نا پاویں

وچ جنگلاں توں تکے کھاویں

اوہ دور نیئں وسدا نیڑے توں گھر والا رب من لے

رب سوہنا تیرے گھر وچ آیا

فِی اَنفُسِ آکھ سنایا

کیوں پھرنا ایں وچ ہنیرے توں گھر والا رب من لے

گنگا جمنا غوطے کھاویں

مندر اندر ٹل کھڑکاویں

گھر اپنے وچ جھات نہ پاویں

کیوں بھلیوں سانج سویرے توں گھر والا رب من لے

اپنی گھٹڑی آپ توں پھولیں

گھر وچ لبھیں بار نہ ٹولیں

ویکھ توں اوس نوں موہوں نہ بولیں

سوہنا رب وسے گھر تیرے توں گھر والا رب من لے

قُلوبِ المُومِنِیں خود اوہ کہندا

نال تیرے اوہ اٹھدا بیندا

اک پل تیتھوں وکھ نہ رہندا

ایویں مسجد پاویں پھیرے توں گھر والا رب من لے

اِنَّ مَا اوہ کرے اشارے

ویکھ لے وچ قرآن سپارے

کوئی تے من لے اوس دی پیارے

گل سمجھ نہ آوے تیرے توں گھر والا رب من لے

جس وی پایا گھر وچوں پایا

باروں پکڑ نہ کسے وکھایا

عارفاں کاملاں ایہہ سمجھایا

اوہدے شاہ رگ نیڑے ڈیرے توں گھر والا رب من لے

سن نذیر توں وی کن دھر کے

مرن تھیں پہلاں ویکھ لے مر کے

سیر وجودی ویکھ لے کر کے

نئیں تے ہیرلے جاؤ گے کھیڑے توں گھر والا رب من لے

تیرے مک جان جھگڑے جھیڑے توں گھر والا رب من لے

کلام توحید (12 اپریل 2017)

اے کُنتُ کنزَن والا نی

ویکھو بھیس وٹائی پھر دا اے

ویکھو مالک خالق دو جگ دا

بندہ نام دھرائی پھر دا اے

پوجے بت خانے وچ بُتاں نوں

متھے تلک لگائی پھر دا اے

ویکھو کعبے اندر پتھر نوں

پیا سیس جھکائی پھر دا اے

کتے ظاہر کردا آپ تائیں

کتے آپ چھپائی پھردا اے

کتے شمع بالے عشق والی
کتے آپ بجھائی پھردااے

کتے رہندا وچ وصال دے
کتے وچ جدائی پھردا اے

کتے بولی بولے عشق والی
کتے چائی قرآن اے پھردااے

ویکھو بھیت چھپاوے اپنا جی
پیا آپ سنائی پھردا اے

کرے کن منہ بندا اے اکھیاں نوں
پیا نظر ٹکائی پھر دا اے

کرے مُوتُوقَبلَہَ آپ تائیں
پیا آپ مٹائی پھر دا اے

ویکھو بال چراغ اے متھڑے دا
بھید اپنا پائی پھر دا اے

وچ لَا اِلَہ دے لَا ہو کے
ویکھو اِلَّا پائی پھر دا اے

ویکھو احدّ وں احمد نام اپنا
ہن آپ دھرائی پھر دا اے

رکھ نام نذیر اے آپنا جی
ویکھو خودنوں ڈرائی پھرداا ے

کافی (13 اپریل 2017)

میں مریض لادوا ہوں

مجھے کیا غرض شفاء سے

مجھے جفاء جو مل رہی ہے

مجھے کیا غرض وفا سے

میں ممبہ اے خطاء ہوں

مجھے کیا غرض عطاء سے

میں صنم پرست ہوں

مجھے کیا غرض خُدا سے

میں یار میں فناء ہوں

مجھے کیا غرض بقاء سے

دوہڑے

(جمعرات 11-02-1993)

1۔ ملّاں لوبھ تے قاضی لالچ اے دونواں نوں دور ہٹایئے
اے جد مگروں لتھن دونویں تاں رب نذیر فیر پایئے

2۔ اے صورت بھئی صورت تیری تے رب دے پاک جمالوں
پا عرفان نذیر عارفؒ دا تے کیہ لینا قال مقالوں

3۔ ذکر شراب سجن دا پی کے ہو متوالے رہنا
وانگ نذیر ملامت سہہ کے نئیں مونہوں کجھ کہنا

4۔ ایس وجود کباب بناویں تے بھن بھن عشقوں کھاویں
پی شراب غماں توں والی تے نذیر ہس ہس وقت لنگھاویں

5۔ ٹھاکر ٹھیکر تے ملّاں ککڑ کیہ ایہناں توں لینا
لالچ لوب ایہناں دا ورثہ نذیر کی ایہناں نوں کہنا

6۔ عشق دوکان عاشق بیٹھا سودا پورا تولے
تول جھولی اے سب دے پاوے تے مونہوں مندا نہ بولے

7۔ واہ ہادی قربان میں تیرے تیرے شگن مناواں
جس پاسے وی نظر دوڑاواں تے تیرا ای ہونا پاواں

8۔ میں ہادی ہاں عاشق تیری تے بن تیرے کس کاری
جام وصل دا دے دے سوہنے تے ئیں بھلدی صورت پیاری

9۔ میں نکاری غم دی ماری کرم کماویں سائیاں
رکھی آس تیرے ای در دی تے تیں نوں سب وڈیائیاں

10۔ توئیوں توں ہیں تیرا ای ہونا بن تیرے نہ کائی
ہر ہر ذرّے توئیوں وسیں تے واہ واہ کھیڈ بنائی

11۔ماپے گالی سوہرے جھڑکاں تے دیندے وارو واری
رہندی کھوندی عشق ستائی واہ نذیر دی یاری

12۔ہر ہر شان بھئی سوہنا وسے توں میں کون وچارے
ویکھ نذیر ہر تھاں اُتے اُسدے نور نظارے

13۔کون اندر بھلا دس ہاں تیرے کس دی اندر لو
رب اندر تیرے انج پیا وسدا جیویں پھلاں وچ خشبو

14۔رنگلی پونی عشق دی لے چرخے بوہ کت
کتن وچ جے نہ آوی تے لے شاہ عارفؒ تھیں مت

15۔واہ ونجھلی عشقدی تے راگ حقیقت چھیڑ
مار نفس توں اپنے تے بن کے مرد دلیر

16۔پی شراب توں عشقدی تے مستی اندر بوہ
تاڑی لا کے دسویں تے جوگ نیناں دی جوہ
17۔بال شمع توں عشقے والی تے ہووی دور ہنیرا
اپنے آپ دی خبر فیر ہووی تے ہر تھاں ہونا تیرا
18۔بن ہاں عشق سپاہی ایسا تے دوئی نوں مار گواویں
وانگ نذیر اسیر توں ہو کے درشن یار دا پاویں
19۔جوانی کھیڈاں وچ گوائی ہو بڈھی کتن لگی
اُلاہمے لان خُدا دے لگی جد ہو گئی سروں بگی
20۔بن عشق دے کجھ نہ حاصل تے بھانویں مکے سیس نوایئے
گُر بن ہر نذیر نہ لبھے بھانویں گنگا غوطے کھایئے
21۔باہروں صاف تے اندروں کالا تے کی تیری وڈیائی
مکے گئیوں تے حاجی بنئیوں اے تیری چترائی
22۔علم کتاباں چھڈ تمامی تے پڑھ لے عشق سپارہ
رکھ تصور بند کر نقشاں تے کر لے نور نظارہ
23۔اپنے اندر ویکھ پیارے کون تیرے وچ بولے
فِی اَنفُسِکُم فرمائے تے راز حقیقت کھولے

عشق چواتی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی
وے میں جل بل گئی آں سارا اپنی نہ کائی

میں انجانی تیرا عشق سیانا وے
من وچ میرے کیتا ایس ٹکانہ وے
مارے رمزاں اے گجھیاں مینوں خبر نہ کائی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی

تیرے عشق دا جادو میرے سر چڑھ بولے
میری پھُلاں جئی جند پیا ککھاں وانگوں رولے
وے میں ہَر ہُر گئی آں تو جتیوں وے ماہی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی

کنوں درد سناواں کون درد ونڈاوے
میرا وچھڑیا ہویا آن یار ملاوے
بھلا دس کون ماہیا ونڈے پیڑھ پرائی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی

سوہرے پیکے ماہیا میرے کول نہ بہندے
سب اپنے پرائے مینوں کافر کہندے
نہ کوئی سدھ بدھ رہیا مدّھ ایسی پلائی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی

وچ راہواں تیرے دھکے دھوڑے پئی کھاواں
مینوں دس چا وے ماہی کیڑے پاسے نوں جاواں
مینوں چھڈ گئیوں کلی آپ ہو گئیوں راہی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی

میرا دین دھرم تیرے عشق گوایا
ویکھو عقل ایمان میرے ویہڑے نہ آیا
میرا قبلہ توں کعبہ تویوں ذات اِلٰہی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی

عشق تیرے ماہی پائیاں جد جھاتاں
بھل گئیاں ماہیا مینوں سبے صوم صلواتاں
ایسی عشق دی شمع توں تاں آن جگائی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی

وے میں اوگنہاری وے میں نیچ کمینی
وے توں بخشنہارہ تیری ذات رحیمی
کریں معاف خطاواں رُو رُو دیواں دوھائی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی

شاہ رحیمؒ نوں سیوں کوئی موڑ لیاوَوَ
جھوک اوجڑی نذیر دی ہن آن وساوَوَ
ہن آجا گھر ماہی سہی جائی نہ جدائی

چولی چنگ چواتی تیرے عشق نے لائی

وے میں جل بل گئی آں سارا نی نہ کائی

توں پالے گُرتھیں گُر

نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے

نی توں کافر مومن کی بن لینا

نی توں راہ عشق دے ٹر کڑے

نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے

ایسی عشق دی تار وجاویں

دوئی نوں اندروں مار گواویں

نی توں غیر دلیلوں مڑ کڑے

نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے

بند وجود وجود توں کر کے

وانگ منصور دے سولی چڑھ کے

فیر سن عشق دے سرُ کڑے

نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے

رہ توں ذکر سجن دے اندر

کی توں لینا مسجد مندر

توں نال سجن دے جڑ کڑے

نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے نی توں پالے گُرتھیں گُر کڑے

نَحُنُ اَقُرَبُ پردہ چائیں

اپنا درشن آپے پائیں

نی اینج موڑ عشق دے مڑ کڑے

جے گُراں تھیں تیں پانا
پئے گا اپنا آپ گوانا
نی توں وانگ نذیر دے ٹرکڑے
نی توں پالے گُرتھیں گُرکڑے   نی توں پالے گُرتھیں گُرکڑے

سی حرفی اوّل
(اپریل 1992 میں مکمل ہوئی)

الف۔ اللہ نوں ہر دم یاد کریئے جیس کُن تھیں فیاَ کُون کیتا
صدقے جاں حضورؐ دی شان اُتوں جس دا شان قرآن بیان کیتا
اعلیٰ شان ہے حسنؓ حسینؓ سندی جنہاں دین دا اُچڑا نام کیتا
نذیر غوثؒ دا کیہ میں شان آکھاں جس دا رب نے اُچڑا شان کیتا

ب۔ بوہے عشق دے اوہ آوے جو ثابت وانگ منصورؒ ہووے
سولی چڑھے تے زرا نہ فکر کرے نظر یار دی فیر منظور ہووے
عشق اگ وچ سڑ کے راکھ ہووے طلبگار نہ حور قصور ہووے
کسے گرُو دے بنیئے نذیر چیلے جیندی طریقت وانگ حضورؐ ہووے

ت۔ توں پچھان اپنے آپ تائیں کتے رب بندہ تے نئیں بن آیا
مَنْ عَرَفَ کر غور زرا کتے نام آدمؑ تے نئیں تر آیا
خوب غور کر پچھان اینوں کتے ہتھ پیر تے نئیں نک کن آیا
کُنْتُ کَنزًا نذیر سی جو وچ پردے فیاَ کُون دا حکم تے نئیں من آیا

ث۔ ثابت عشق دے راہ ہندے جو جان تے مال قربان کردے
گم ہوندے اپنے آپ اندر نئیں غیر دے ول دھیان کردے
رہندے کاراوہ یار دی وچ ہر دم سودا نقد تے نئیں اُدھار کردے
ڈھونڈن یار نذیر نوں اوہ ہر دم جو قائم عشق دھیان کردے

ج۔ جال دے آن گمان سارا جے توں عشق حقیقی نوں پاوناں اے

جے توں پاوناں اپنے آپ تائیں پہلے آپنا آپ گواوناں اے

لَا اِلٰہ اِلاّ اللہ والا نت ایہہ ساز وجاوناں اے

نذیر عارفؒ دا بن چیلا جے توں حق نوں گھر وچ پاوناں اے

ح۔ حب میرے سوہنے یار والی میرے من وچ لاوے بہار میاں

سر دتیاں یار جے ہووے راضی میں تاں سر واراں لکھ وار میاں

میرے سوہنے یار دے میخانے پی پی رند بیٹھے ہو خمار میاں

دے نذیر جے دو گھُٹ میں سوہنا دیاں دو جہان میں وار میاں

خ۔ خوف نائیں کجھ مرن سندا جیہڑے مر گئے مرن تھیں پہلڑے نی

خواہش جنتاں دی اونہاں کوئی نائیں جنہاں پیتے محمدؐ پیالڑے نی

اُوہنوں دوزخ دی اگ نے ساڑنہ کی جنہاں نار عشق تن من جالڑے نی

اُونہوں فکر نذیر فیر کاس دا اے مددگار جندے کملیؐ والڑے نی

د۔ دَردِلے دا کھول زرا شاید اندرے ای تیرا یار ہووے

ڈھونڈھے باہر تے ویکھیں گھر نائیں شاید گھر بیٹھا من ٹھار ہووے

کر غور ضرور اپنے آپ تائیں شاید گھر تیرے ستار ہووے

مِنْ کُلِّ ذَرَّۃٍ نذیر ہے ذات ربِّی لبھے سو جو عشق ہوشیار ہوو

ذ۔ ذرا نائیں خبر انھیاں نوں جیڑے وچ دوئی دے پھسدے نی
پاون اپنے آپ نہ ہرگز نام عشق توں دور جیڑے نسدے نی
جیڑے چڑھ ممبر تے پاؤن رولا جیڑے گجدے کداوہ وسدے نی
ویکھ نذیرا اے زاہد سپ بھیڑے راہ جاندیاں نوں پئے ڈسدے نی

ر۔ رب بندہ بندہ رب ہندا اینویں عقل وچار وچار نہ کی
جیڑا عشق دیار وچ نئیں آیا اوس راہ حقیقت دا پاؤناں کی
فَاَیۡنَ ماَ تَوَلّوُ بس ہے بندہ فیر دوئی والا رولا پاؤنا کی
سمجھن مرد نذیر ایہہ گل تیری کسے گدھے نوں توں سمجھاونا کی

ز۔ زاہد ویکھو کیہ کردے راہ حق توں منہ ایہہ پھیرے دے نی
رہن راہ تاریکی ایہہ ہر دم طلبگار نہ ایہہ سویر دے نی
نائیں جپ دے من دی ایہہ مالا پئے تسبیاں نوں ہتھ پھیر دے نی
بے ہدائیتیاں نئیں ہدائیت پلے نذیر عارفاںؒ نوں پئے چھیڑ دے نی

س۔ سدھے راہ تے ٹر بھائی ایہہ وچ قرآن فرمان ہویا
مَنۡ عَرَ فَ دی رمز نوں سمجھ لیا اوہ تے بندیوں آپ رحمان ہویا
ایس صورت دی قدر نہ جو کردا جان بجھ ابلیس شیطان ہویا
حق وحق نذیر ہے آپ سارا کیوں بیٹھا ایں توں حیران ہویا

ش۔ شرح دا جے نہ ڈر ہووے تینوں بندیوں رب بنا دیواں

نَحۡنُ اَقۡرَبُ والے سب پردے تینوں کھول کے میں ویکھا دیواں

شک دور ہووے صورت نظر آوے سب دوئی نوں مار گوا دیواں

فَاَیۡنَ مَا تُوَلُّوا نذیرؔ تیرا ہوناں اے تینوں سچ دا قول سنا دیواں

ص۔ صدا سدرہ جے توں سیر کرنی ایتھے لازم براق ضرور ہووے

کرے سیر سوئیو جو عشق اندر تے نال صاحب دے پیار ضرور ہووے

ویکھے نور تائیں آپے نور والا بھرپور عشق سنپور ہووے

نذیرؔ نماز مراقب نے ایس کہندے منہ اکھ کن بند ضرور ہووے

ض۔ ضرور پلا پلا ساقی پی ہستی دا میں نشاں پاواں

بند ہویاہاں اپنے آپ اندر چاہاں اپنا آپ عیاں پاواں

ایس مکاں تھیں لامکاں جاواں، لامکاں تھیں میں مکاں پاواں

ایسا جام نذیرؔ عطا کردے ہونا اپنا دو جہاں پاواں

ط۔ طرح منصور منصور ہوواں چڑھ سولی تے عشق سنپور ہوواں

جیڑے عاشق منظور درگاہ اندر وانگ اونہاں دے میں منظور ہوواں

موسیٰ وانگ کوہ طور کر چڑھ کراں جلوہ سڑ بجھ کے نور وچ نور ہوواں

من عارفؒ نذیرؔ دی منت ایہا تیرے در دا سگ ضرور ہوواں

ظ۔ ظالماں عالماں انھیاں نوں نئیوں ہووندا جلوہ ذات ربیؒ

ایہہ شرک تے کفر وچ وسدے نے نائیں عشق والی اہناں رمز لبھی

رہندے حرص دی دنیا ایہہ ہردم لوکاں دسن نہ منن بات ربیؒ

نذیرا وہناں توں کی سمجھاوناں اے جیڑے نہ سمجھن بندہ ہے ذات ربیؒ

ع۔ عارفؒ گل عظیم دسی ایس گل تھیں جان قربان کریئے

جان دیونے دا جیکر ڈر ہووے ایس ویہڑے مول آن وڑیئے

اے سودا سراں توں لنگیاں داسولی وانگ منصور دے آن چڑھیئے

ایہہ حق ای حق نذیر سارا سچی گل کریئے نہ مول ڈریئے

غ۔ غضب غرور نوں کڈھ اندروں ایہہ کدورتاں تھیں سینہ پاک ہووی

نوں بند کر دسویں دھیان دھریں نَحْنُ اَقْرَبُ والا پردہ چاک ہووی

ایس مکاں تھیں لامکاں جائیں فیر نال سجن کوئی بات ہووی

نذیر مُوْتُوْقَبْلَ اَنْتَ مُوْتُوْ ہوتے سہی شاید ذات تیری وچ ذات ہووی

ف۔ فارغ ہویا اوہ مندر مسیتی جس بھید عارفؒ دا پایا اے

اوس تسبی مصلا پھوک دتا اوس گھر وچ یار نوں پایا اے

اوہ پوجا اپنے آپ دی کردا اوس غیروں چت ہٹایا اے

نذیر بلہار عارفؒ توں جاواں جس نقطہ عجب بتایا اے

ک۔کھول کتاب توں عشق والی ذرا عشق دا سبق پکا لئیے

ایس دودھ وجود وجود تائیں ذرا خاک دے وچ رلا لئیے

ساہو ساہی جپئیے نام صاحب والا بن صاحبوں مول نہ ساہ لئیے

کسے عارفؒ دے سر رکھ قدمی تے رمز عشق نذیر فیر پا لئیے

ل۔ لا وجود وجود کر کے فیر اِلّا دا سبق پکا لئیے

کریئے بند وجود وجود تائیں کسے خانیوں مول نہ ساہ لئیے

جان بجھ کے موت قبولیئے جی پھاہ عشق دا گل وچ پا لئیے

جدوں نہ پایئے اپنے آپ تائیں گھر یار نذیر فیر پا لئیے

م۔ مریئے تے موت وانگ مرداں ہستی اپنی نوں ہتھیں چور کریئے

ہس ہس کے سولی چڑھ جایئے نعرہ وانگ منصور منصور کریئے

جل بل کے عشق دی نار اندر جُسہ اپنا وانگ کوہ طور کریئے

ہتھیں کٹیئے ہڈھ قصائی وانگر نذیر عاشقاں نام ضرور کریئے

ن۔ نَحنُ دا پردہ پا بیٹھا تائیوں اپنے آپ تھیں دور ہویا

جدوں اپنے آپ نوں خوب ڈٹھا فیر اپنا آپ ظہور ہویا

ہو کے لا فیر ویکھیئے اِلَّا اللہ ایہند ویکھنا بہت ضرور ہویا

رج رج نذیر اساں ویکھیا جدوں دوئی والا پردہ دور ہویا

و۔ واہ واہ رنگی دے رنگ سوہنے ہر رنگ دے وچ سمایا ای

کتے ویکھو نذیر نذیر ہویا کتے عارفؒ نام دھرایا ای

باہجھ اوس دے نئیں کوئی تھاؤں خالی ہر ذرے وچ سمایا ای

فَاَیۡنَ مَا تُوَلُّوا ہے نذیر آپے پردہ نَحۡنُ دا مکھ تے پایا ای

ہ۔ ہتھیں ہل واہ بھائی بوٹا نفس دا پٹ وگاؤناں ای

پیلی پا توں بیج توحید والا پانی صدق یقین دا پاؤناں ای

اِلَّا اللہ دی وٹ مار چنگی جے توں فصلوں مُل کجھ پاؤناں ای

کوئی غیر نہ آوے وچ پیلی فصل یار نذیر فیر بھاؤناں ای

ی۔ یار پیارے دی دید کارن آساں دکھ مصیبتاں جلیاں نی

سر چا کے بھار ملامتاں دے بوہے کھلیاں مول نہ ہلیاں نی

اونہاں اپنے آپ دی خبر نائیں جو عشق سجن وچ جھلیاں نی

چادر لاہ کے ننگ ناموس والی نذیر پھڑ کھلے ہتھ ٹلیاں نی

سی حرفی دوم (11 مئی 1992 کو مکمل ہوئی)

الف۔اندر تیرے یار پیارا تے اینویں نظر نہ آوے

کر عارفؒ دی صحبت یارا تیں نقطہ جے سمجھاوے

ایہہ نقطہ بھئی عشقے والا تے جو کوئی ایس نوں پاوے

گھر نذیر فیر ساجن ملدا اجیڑا انحد تارو جاوے

ب۔ بجھ نہ جاویں توں وانگ دیوے کر روشن چراغ توں متھڑے دا

تیل پا زیتون زیتون والا ہووی نور ظہور فیر نشرے دا

اگ نہ لاویں بالیں اگ عشقوں اُلٹا راہ طریقہ ایس دسڑے دا

دو کمان دے وچ نذیر رہندا پایا بھید اساں عشق تتڑے دا

ت۔ تیرے باہجھ نئیں ہور خُدا ذرا اپنے آپ دا بھید تاں پا

ہووے قول سچا فیر میرا ذرا دوئی والا تاں پردہ چا

کُنتُ کَنزًا تیرا ہوونا سی ہن آئیوں بشری جامہ پا

تینوں خوب نذیر پچھان لیا آئیوں احدوں آدم نام دھرا

ث۔ ثابت ہو توں کیوں ڈولیں تیں اپنا بھید نہ پایا

ہونا تیرا ظاہر باطن ہر ذرے وچ آیا

وَفِیۡ اَنۡفُسَکُمۡ اشارے ہر ہر وچ سمایا

لِیۡ آدُمَ ویکھ کھول نذیر وچ قرآن ہے آیا

ج۔ جہاد کریں توں نفسے جس دا نام اَمّارہ
صفت صفات فیر نظری آوے تے چمکے نوروں تارہ
میٹ اکھیں دل لاتوں کاری تے ہووی پاک نظارہ
ویکھ نذیر ایہہ ہونا تیرا تے اندر باہر سارہ

ح۔ حال بے حال نہ ہوویں ہرگز اے نقطہ تیں سمجھاواں
گھر تیرا ہے لعلاں بھریا تیں سچ دا سخن الاواں
پاہاں عشقوں علم حقیقی فیر حق دیاں آن صداواں
جس نذیر بھیداے دتا اوہندے صدقے واری جاواں

خ۔ خاک اگ ہوا بھئی پانی وچ روح ہے آپ رحمانی
خوب پیارا کوٹھا تیرا وچ وسے آپ سلطانی
باہر ڈھونڈیں گھر ویکھیں نائیں نَحۡنُ اَقۡرَبَ خوب نشانی
ویکھ نذیر نذیر پیارا سب جس دی ہے کہانی

د۔ دریا وحدت والے لاٹُھی موتی پاویں
جے ہتھ آوے موتی تیرے کسے کھول نہ مول وکھاویں
مرن توں پہلے مرجائیں آپے فیر ابدحیاتی پاویں
ایہہ نذیر ہے حق پرستی تے غیروں چت ہٹاویں

ذ۔ ذرا نائیں لوڑ زراں والی تے دولت وحدت پاویں
پریم بازاروں پریم توں پاویں تے حرصوں چت ہٹاویں
پرزے پرزے کرتوں جامہ گل کفنی عشق دی پاویں
یار نذیر ایہہ سودا چنگا اگے یار دے سیس نواویں

ر۔ رل توں سنگ فقیراں تے پالے علم لدنی
پاڑ جامہ توں شرم حیاؤں سرتوں لاہ سٹ چنی
لا مذہب دی پریت لگالے تیری فارغ ہو جائے کنی
کی نذیر دی ذات توں پچھنا ایں نہ شیعہ نہ سنی

ز۔ زہد ریاضتوں ترک کیتی اساں یار دا نام چتاریا ای
نو بند کیتے اکھیں رکھ صورت ساہ دسویں دوارتے چاڑھیا ای
اے نماز عشق دے وچ آکے اساں اپنے آپ نوں ماریا ای
مڑ عین حیاتی پا لئی نذیر اپنا آپ سواریا ای

س۔ سار بندے دی اوہ کی جانن جنہاں بندے نوں سیس نوایا ای نئیں
اوہ مورکھ کی خاک پچھانے جو عشق دیار وچ آیا ای نئیں
عرش فرش دا والی بندہ ایہہ سمجھ اوس دی آیا ای نئیں
نذیر کفروں اوس اسلام کی پانا جنہے کافر نام دھرایا ای نئیں

ش۔ شوق شراب والا اک جام دے کے بھرپور کردے

کام کرودھ ہنکار فیر ٹٹ جاون ہستی میری نوں ہتھیں چور کردے

پاواں اپنے آپ نوں گھر اپنے پردہ نُحُنْ والا تے دور کردے

نذیر منگدا ئیں کجھ ہور تیتھوں نام غلاماں دے وچ ضرور کردے

ص۔ صاف کردے شیشہ قلب والا بن تیریوں ہور نہ نظر آوے

ایسا جام پیا نذیر تائیں جس تھیں رنگ توحید دا چڑھ جاوے

جُسے بال نذیر دے اگ ایسی سولی وانگ منصور دے چڑھ جاوے

ایسی دے حیات حیات مینوں نذیر مر کے وی نہ مرجاوے

ض۔ ضرب لگی دل عشق والی اے تاں حق ای حق سناؤندا ای

پہلوں عشق عاشق دا بوٹا پٹ دا فیر کلیاں اوس لگاؤندا ای

اے عشق جِس دے پلے پے جاندا اہڈ ماس فیر اوس دا کھاؤندا ای

نذیر ظالم عشق قصائی ڈاہڈا اپیا عاشق تے چھری چلاؤندا ای

ط۔ طالب ہو توں فیر نسیں بے ہدائیتیا اڑب کمینیا اوئے

پچی گل نہ تینوں حق والی انھی ماں دے پت نابینیا اوئے

چھڈ اپنے صاحب نوں ہور لبھیں کی پاؤناں توں بے دینیاں اوئے

لے مت نذیر نذیر والی اوئے بھیڑھیا کرودھ اکینیا اوئے

ظ۔ ظالماں ظلم کمانائیں کھیڈ گرو دی ایویں گوا نائیں
توں نئیں رہنا مول سدا ایتھے اس دم دا کجھ وساہ نائیں
کڈھیں خامیاں گرو دے وچ گندے سواہ اپنے سر وچ پانائیں
نذیر کی ویکھے اوہ اَلّا اللہ جیڑا کر دا جسہ لا نائیں

ع۔ عشق دریا دریا اندر لکھاں پور پور بھئی ڈب مر گئے
من حکم یار پیارڑے داسولی وانگ منصور منصور چڑھ گئے
ڈب مرن دی ایویں نہ گل سمجھیں جو ڈب مرے اوہ تاں تر گئے
نذیر ذات پائی اونہاں پاک ذاتوں جیڑے ذات سجن نال رل گئے

غ۔ غرق نہ ہوئے جو عشق اندر اونہاں ہستی اپنی پاؤناں کی
جنہاں سر کسے نوں نہ دتا اونہاں سِرّ عارفؒ دا پاؤناں کی
اوہ تے رہندے نے کال مقال اندر جام عشق دا اوس پچاوناں کی
جیڑے دوئی وچ آن نذیر پھاتے دریا وحدت اونہاں نہاوناں کی

ف۔ فرق نائیں وچ رب بندے اکھیں کھول کے کر پچھان ایہدی
ظاہر بندہ تے باطن رب ہندا پا عشق تے فیر ہے ذات دسدی
کدی غور کیتی بھلا توں ایس تے بھلا بولیں تے اے آواز کسدی
آیا ذات والا آپے اندر ہے یار نذیر اے ذات جسدی

ک۔ کرم دھروں جے کرہون چنگے تائیوں بھیت فقیر دا پایئے جی
کتے بیٹھ نویکلے ہوگوشے حرف عشق داذرا پکایئے جی
اکھیں رکھ تصویر تصویر ہویئے فیر درشن یار دا پایئے جی
کر یئے قول نذیر جے نال کسے فیر قولوں پھر نہ جایئے جی

ل۔ لاہ پردہ دوئی والا فیر بندیوں رب بھئی نظر آوے
تن اپنے عشق وسا ایسا جو دوئی والے پردے اگ لاوے
بس توئیوں ایں تیرا ہووناایں بن تیریوں ہور نہ کوئی بھاوے
وَحدَہٗ لاشَرِیک نذیر تیرا ہووناایں بن تیریوں ہور نہ نظر آوے

م۔ مُہر لگی جس نوں عشق والی اوہ صوم صلواتوں دور ہویا
نہ اوس نیتی وچ مسیتی نظر یار دی اوہ منظور ہویا
میٹ اکھیاں رکھیاں بندگی تے اوس اپنا آپ ظہور ہویا
پٹی غیر والی اوس جڑ اندروں نذیر وانگ اوہ عشق سنپور ہویا

ن۔ نئیں تینوں سار عشق ملّاں تے اینویں نال رنداں نہ لڑیا کر
بھج بھج وڑیں توں وچ مسیتی تے کدی گھر اپنے وی وڑیا کر
لوکاں نوں ہر وقت ڈراویں تے کدی آپ وی رب توں ڈریا کر
ان ڈھٹے دی پڑھ پڑھ تھکوں کدی ویکھ نذیر نوں پڑھیا کر

و۔ ول نذیر نہ عشق والا اینویں قصہ جوڑ بنایا ای

بزرگاں زردے خوب پلا ردِّے نذیر دلیا چا پکایا ای

کرو قبول نیاز نذیر والی کرو معاف جے مزہ نہ آیا ای

جناں ڈٹھا نذیر نے گھر اندر اوناں کر بیان وکھایا ای

ہ۔ ہر جاویں تے ہر پاویں جیہڑا ہر ہر وچ سمایا اے

جو جت جاوے اوہ خاک پاوے بلھے ہر کے یار منایا اے

اوہ تے ہر دے رہندے ہر ویلے جنہاں سبق عشق پکایا اے

نذیر ہرے دامل ہے ہیرا سانوں شاہ عارفؒ سمجھایا اے

ی۔ یار پیارے نوں یاد کریئے اک پل دم وی اوس بھلایئے نہ

اونہدا ذکر کریئے ہر ساہ اندر فیر ذکروں چت ہٹایئے نہ

فیر پا لئیے اونہوں گھر اندر جدوں اپنے آپ نوں پایئے نہ

جیہڑا کلمہ یار عطا کیتا نذیر کسے مول سنایئے نہ

سی حرفی سوم

الف۔ اللہ دل عشق رچا لے یار سجن توں بھید اے پا لے
منگ مرشد توں اکھ توں ایسی ہردے وچ توں ہرنوں پا لے
ہر بھئی وسدا ہر ہر تھائیں نقطہ اے توں دل وسا لے
چو مقامی سیر ہو جسدی وانگ نذیر دے مرشد پا لے

ب۔ بولی توں بول سجن دی اے ہے سخن نیارا
بولی بولیں تے انت نہ بولیں بھار بولی دا بھارا
ایسی بولی بول پیارے جس بولی وچ معنا
ویکھ نذیرا اے بولی والا تے اندر باہر سارا

ت۔ تیرا کی وچ وجودے کرنا ایں مان توں کیوں بے ہودے
جسم وجان ہے جسدا سارا جسم وجان اوہ آپ موجودے
وسدا ہر ذرے اندر شاہ رگ دے اوہ کول قلوبے
ہر ہر شان اوہ شاناں والا ویکھ نذیر ہر شان اوہ خوبے

ث۔ ثابت عشق مقام اونہاں دا جیہڑے جیندیاں ای رب نوں پالیندے
اوہ مر کے مردے ہرگز نائیں جو مُہر دل عشق لگا لیندے
اوہ ہر دم ذکر سجن دے اندر بِن ذکر سجن نہ ساہ لیندے
نذیر بلہار اونہاں تو جاواں جیہڑے اپنے آپ نوں پالیندے

ج۔ جہاز چڑھ عشقے والے تے چل وحدت دریائے
خودی تکبر کڈھ وجودوں تاں اک نال اک ہو جائے
ایس دریا دیاں ٹھاٹھاں تک کے عاشق دل گھبرائے
کندھی کنارہ نذیر نہ اس دا جو وڑ دا ڈب جائے

ح۔ حق حق پرستی تے بندے نوں سیس نواناں
کر لے بندے نوں بھئی راضی جے کر رب نوں پاناں
رب بندے دا نام اے دوجا پر تیری سمجھ نئیں آناں
اے نذیر ہے راز انوکھا کوئی جانے مرد سیاناں

خ۔ خبر تیں اپنی آپ نائیں بھلا رب نوں تیں کی پانا
جو کوئی اپنا آپ نہ پاوے اوس ملے نہ رب ٹکانا
رب بندے دی ذات ہے اکو کوئی جانے مرد سیانا
مَنْ عَرَفَ سمجھ نذیر اشارے جے گھر وچ یار ہے پانا

د۔ دلے دے اندر ویکھیں تے ہووی پاک نظارہ

اندرے قبلہ اندرے کعبہ تے اندرے یار نیارہ

اک دم تیتھوں جدا نہ رہندا نَحۡنُ اَقۡرَبُ خوب اشارہ

ویکھ نذیر توں ویکھیں اِس نوں تے لاعشقوں کوئی چارہ

ر۔ راہ توحید جے توں پانا تے لگ عارفؒ دے چرنا

صُمٌّ بُکۡمٌ ہو فیر رہنا مرن تھیں پہلے مرنا

ایسا ڈر توں یار پیارے فیر پوے نہ ڈرنا

نذیر تن من اگ عشق جو ساڑے فیر دوزخ اوس کی سڑنا

ز۔ زبان منہ کن اکھیں کر بند توں تاڑی لاویں

لامکاں مکاناں اندر بے نشاں نشاں توں پاویں

نفی اثبات دا راگ توں چھیڑیں اتے انحد ساز وجاویں

ایہہ نذیر ہے منزل اوکھی سر دھڑ دی بازی لاویں

س۔ سادھو راتیں اُٹھ کے بہندے تے کار کماون بھاری

ساہ وی لینا اوکھا اوہناں جو دل عشق شکاری

کھول دلے دروازے اندر تے ڈھونڈن صورت پیاری

یار نذیر فیر گلہ کی کرنا پنڈ چک کے عشق دی بھاری

ش۔ شکاری عشق ہے ڈاھڈا تے ہلے کر کر آوے
کرے شکار اے عاشقاں تائیں پر عاشق کد گھبراوے
سینہ تان کھلوے اگے تے جنبش مول نہ کھاوے
عشق نذیر جنہاں ہڈھیں رچیا اوہ مرن تھی کدھ گھبراوے
ص۔ صدق دے نال جو ٹھل پیندے سائیں بیڑے بنے اونہاں لا دیندے
گھمن گھیر نذیر اوہ نئیں ڈبدے تر ناں جنہاں نوں سائیں سکھا دیندے
اوہ ہر دم تار سجن دی تر دے ترَ ابد حیاتی پالیندے
نذیر اوہناں فیر کی مرنا جیڑے مر کے آپ وکھا دیندے
ض۔ ضعیف ہویا جد جُسہ فیر بھج بھج وڑن مسیتی
وقت جوانی نہ توبہ کیتی ہن دھوندے پھرن پلیتی
اونہاں رب نوں کی ہے پانا جنہاں عشق نماز نہ نیتی
نذیر خشک عبادت کجھ نہ حاصل جو بن مرشد دے کیتی
ط۔ طرح طرح دے کرکر مسئلے ملاں لوکاں شک وچ پایا
شرح شریف دی خبر نہ انہاں ایویں قاضی نہ دھرایا
آپ اے کندھی لگدے نائیں تے ہوراں ڈوب وکھایا
ویکھ نذیر اے ملاں والا رب فرقہ خوب بنایا

ظ۔ ظاہر شکل بندے دی آیا اللہ بندے وچ سمایا
پردہ مُکھ تے میم دا پایا احدوں احمدؐ نام دھرایا
عارفاں خوب پچھانیاں ایس نوں عاماں دی اے سمجھ نہ آیا
ہرشان اندر نذیر ایس ڈٹھا جد عارفؒ سبق پڑھایا

ع۔ عقل دا بوھا بند کر ہاں توں عاقل بن کے کی لینا
چل منزل عشق فنا والی جے راہ بقاہ دے وچ پینا
اَلاَ اِنّ اُولیاَ اللہ ملی درجہ اتے حشر حشور فیر کی کہنا
نذیر حق نال رل کے حق ہو جا توں بندہ بن کے کی لینا

غ۔ غیر دلیل جو نہ کر دے اوہو کامل مرد سداوندے نی
اوہو منزل توحید عبور کر دے جیڑے دوئی نوں مار گواوندے نی
اوہ کثر توں وحدت پالیندے جیڑے کثر توں وحدت جاوندے نی
جو یار نذیر پچھان لیندے اوہو عارفؒ لوک سداوندے نی

ف۔ فقر دی منزل بہت اوکھی کوئی ٹردے مرد اصیل بھائی
اوہ تاں ہس ہس کے موت قبولدے نی جنہاں پاوناں رب جمیل بھائی
ہتھیں اپنے سرِ بھبوت پاوندے ہتھیں ماردے نفس ذلیل بھائی
منن حکم نذیر اوہ یار والا نائیں کر دے حجت وحیل بھائی

ق۔ قول قرار نوں بھل بیٹھوں جیڑے نال سجن دے کر بیٹھوں
کتے بیٹھ کے یار پچھان کردوں تے گھوڑے نفس ہنکار دے چڑھ بیٹھوں
اک جھوٹ وجود گواونا سی تے بوری کبر ہنکار دی بھر بیٹھوں
کریں بندگی تیویاں وانگ توں وی رکھ نام نذیر توں نر بیٹھوں

ل۔ لیا شراب شتاب ساقی دے میں غریب نذیر تائیں
پیا شراب نذیر ملنگ کردے کراں عاجزی ہو ظہیر سائیں
ساقی پیا تڑ پا تڑپا نائیں ٹوٹ نشے وچ ہویاں ذلیل سائیں
دے شراب نذیر حیات والی جیڑی دتی اُو شاہ منصور تائیں

م۔ محرم جو عشقوں ہویا پھوکیا تسبیح اوس مصلا
شرم وحیاؤں فیر ہویا فارغ گگھری تیڑ نہ سر تے رہیا ٹلا
دوئی دور وجودوں ہوئی ہر تھاں دسیاں اوس فیر اللہ
سودا عشق نذیر توں پا لے مہنگا نائیں ہے سوّلا

ن۔ نقش وجود موجود جیڑے کر بند توں تاڑی لاویں
لَا اِلٰہ دا ڈاہ کے چرخہ تند اَلااللہ دی پاویں
فنا فی اللہ دی منزلوں لنگ اگیرے فیر سیر بقاء توں جاویں
رکھ تصور یار سجن دا نذیر غیروں چت ہٹاویں

و۔ وصل محبوب دی دید کارن ویکھوں رب وی عشق لگا بیٹھا
ویکھو اک اکلا ہے سی اللہ ہن ییب دنیا گل پا بیٹھا
بے فکر سی فکراں وچ آیا اے وی دھوکا عشق دا کھا بیٹھا
نذیر دانا بینا ہو کے وی اے وی ہجروں سینہ تا بیٹھا

ہ۔ حال نذیر دا کیہ کوئی جانے تے کوئی جانے مرد سپاہی
راتیں پہرے عشق وچ جاگے تے ڈھونڈ کرے فیر ماہی
بیٹھا سیج سولاں والی تے گل پا عشق دی پھاہی
ہجر فراق نے ہے ساڑی نذیر وت نہ آیا ماہی

ی۔ یار یاراں دا بھیت نہ کھولن دل وچ رکھن مونہوں نہ بولن
عشق دکان اوکھی ڈاڈھی جھوک نہ مارن پورا تولن
ہر شے ویکھن کر نظر پیاری ہونا سجن دا ہر دل ٹولن
چنگی مندی مول نہ کردے نذیر راہ سجن دے جند پئے رولن

غافل نیند ستی پئی نوں

غافل نیند میں ستی پئی نوں رہبر آن جگایا نی
پچھن لگے دس کچجیئے اجے وی چج نہ آیا نی
شرم دی ماری مر مر جاواں بہتا دل گھبرایا نی
حالت میری ویکھ رہبر نے نال سینے دے لایا نی
سونا تیرے لئی نئیں چنگا اے رہبر فرمایا نی
صُمٌ بُکمٌ ہو میں بیٹھی تصور خوب پکایا نی
مُوتُو قبلَہ اَنتا مُوتُو اپنا آپ گوایا نی
لا اِلٰہ دا ذکر کمایا اِلاّ اللہ گھر آیا نی
گُر نذیر توں واری جاواں جس اے راز بتایا نی

بن کے چلی میں جوگن

بن کے چلی میں جوگن اپنے پیا کے دیس رے
دیس پیا کا دیس ہے اپنا یہ لاگے پردیس رے
لاج لگے موہے کسے کہوں میں بھیجا پیا سندیس رے
خوشی کی ماری جھومی ایسی کھل گئے میرے کیس رے
کوئی نہ دیکھے چھپ کر جاؤں کرلیا ایسا بھیس رے

﴾دو جہاں میں ہونا﴿

میں یہاں بھی ہوں میں وہاں بھی ہوں
میں مکاں بھی ہوں لامکاں بھی ہوں

میں ہوں بے نشاں نہ نشاں میرا
میں نشاں بھی ہوں بے نشاں بھی ہوں

میں ہوں بے زباں نہ زباں میری
میں زباں بھی ہوں بے زباں بھی ہوں

میں ہوں بے رنگی نہیں رنگ میرا
ہر رنگ میں خود میں عیاں بھی ہوں

نہ اسم و جسم ہے کوئی میرا
میں جسم و روح وجان بھی ہوں

نذیر بے صورت نہ کوئی صورت
ہر صورت میں پنہاں بھی ہوں

کلام توحید (10 جون 2018)

یہ خود ہے ہستی یہ ہستی والا یہ خود ہی ہستی چلا رہا ہے

یہی ہے اول یہی ہے آخر یہ کیا کیا جلوے دکھا رہا ہے

یہی ہے ظاہر یہی ہے باطن کیوں راز اپنا چھپا رہا ہے

یہ خود کا بندہ یہ خود کا مولا یہ ہر ہر صورت میں آ رہا ہے

خود تماشائی خود تماشا خود کو خود ہی دکھا رہا ہے

خود مکاں یہ مکیں بھی خود ہے خود میں خود ہی سما رہا ہے

یہ فِی اَنْفُسَ یہ نَحْنُ اَقْرَبُ یہ خود کو خود ہی سنا رہا ہے

یہ خود محمود یہ ایاز خود کا سر خود کے آگے جھکا رہا ہے

یہ خود کا عاشق معشوق اپنا ناز خود کے اٹھا رہا ہے

یہ خود تجلی یہ خود ہی موسیٰ یہ خود غشی میں آ رہا ہے

یہ خود مسجود ہ ساجد اپنا یہ خود پہ سجدے لٹا رہا ہے

نامکمل جہاں ہے شاید جو کُنْ فَیَکُوْن میں آ رہا ہے

غیر نہیں سب اللہ ہی اللہ نذیر سمجھ میں یہ آ رہا ہے

یہ خود ہے ہستی یہ ہستی والا یہ خود ہی ہستی چلا رہا ہے

عشق داناں نہ لویں

(29جون2018)

عشق دا ناں نہ لویں لٹ لیندا ای نین ملا کے

فیر کسے دی وات نہ پچھدا وچ کربل پور کھا کے

عشق دا ناں نہ لویں لٹ لیندا ای نین ملا کے

سوہنیاں ڈوبے سسیاں ساڑے مارے ہیراں زہر پیا کے

عشق دا ناں نہ لویں لٹ لیندا ای نین ملا کے

ویکھ بُلھےؒ نوں عشق نچایا پیریں چانجھر پا کے

عشق دا ناں نہ لویں لٹ لیندا ای نین ملا کے

مجنوں پیر کتے دے چمے روندا رانجھا کن پڑوا کے

عشق دا ناں نہ لویں لٹ لیندا ای نین ملا کے

چاہ تیرے سب لا اے دیسی تن من خاک رلا کے

عشق دا ناں نہ لویں لٹ لیندا ای نین ملا کے

شاہ شمسؒ توں پچھ لے کڑیے کی ملیا کھل لوا کے

عشق دا ناں نہ لویں لٹ لیندا ای نین ملا کے

شاہ منصورؒ وی ہاڑے پاوے سولی سیس چڑھا کے

جیون جو گیے مر جائیں گی روگ دلے نوں لا کے

عشق دا ناں نہ لویں لٹ لیندا ای نین ملا کے

نمازِ عشق
(4 جنوری 2019)

ایسی نماز عشق ہمیں ہو گئی عطاء
اس نماز میں ہمیں ملے ذاتِ کبیریا

ضرب لا اِلہ سے ہم لاہی ہو گئے
ہم کو تو اپنی ہستی کا کچھ نہ پتہ رہا

ہم خود ہی اپنے آپ کو خود دیکھتے رہے
ہم نے تو خود ہی خود کو خود میں ہی پالیا

کعبہ قلبیٰ کی خبر کچھ نہ رہی ہمیں
جبکہ ہم پہ راز اپنا خود ہی کھل گیا

دونوں جہاں کے غم سے ہم آزاد ہو گئے
جب سے بھید اپنا ہم نے خود ہے پالیا

اے بے خبر نہ تجھ کو خبر خود کی ہے کوئی
جسے ڈھونڈتا ہے باہر وہ تجھ میں سما گیا

حق کی تلاش ہے اگر نذیر خود کو تلاش کر
وہ بے صورت تیری بن کے ہے آ گیا

گرُ دی کرپا
(26 جنوری 2019)

جدوں کرپا گرُ دی ہوئی کڑے
نی میں تاں سدا سہاگن ہوئی کڑے

علم عرفان ہے گرُ سمجھایا
کی جانن لوک گلوئی کڑے
نی میں تاں سدا سہاگن ہوئی کڑے

دل کعبے وچ دلبر آبیٹھا
آوہ تے آپ کرے دل جوئی کڑے
نی میں تاں سدا سہاگن ہوئی کڑے

دین دھرم توں فارغ ہوئی
لے گئی منہ توں شرم دی لوئی کڑے
نی میں تاں سدا سہاگن ہوئی کڑے

گرُ صاحب تے سب وچ وسدا
پر اوس وچ وسدا کوئی کڑے
نی میں تاں سدا سہاگن ہوئی کڑے

ابد حیاتی ملّ گئی مینوں
جدوں مرن تھیں پہلاں موئی کڑے
نی میں تاں سدا سہاگن ہوئی کڑے

فِکر فُکر سب مک گئے میرے
رکھ بانہہ سرہانے سوئی کڑے
نی میں تاں سدا سہاگن ہوئی کڑے

ننگ ناموس نذیر گوایا
ملی گھر سجن تاں ڈھوئی کڑے
نی میں تاں سدا سہاگن ہوئی کڑے

نعت (کملی والے محمد ﷺ)

کملی والے محمد ﷺ حبیب خدا

نہ توں حق توں جدا حق نہ تیتھوں جدا

توں تے لکھاں نے تاریاں تاری مینوں

آکھاں تینوں نہ پیا تے آکھاں کنوں

میں دکھاں دی ماری تے کرم کما

کملی والے محمد ﷺ حبیب خدا

نہ توں حق توں جدا حق نہ تیتھوں جدا

تیرا سب توں اُچڑا شان ہویا

توں تاں رب دی وی خاص مہمان ہویا

لیا عرش تے رب نے آپ بُلا

کملی والے محمد ﷺ حبیب خدا

نہ توں حق توں جدا حق نہ تیتھوں جدا

یا محمد ﷺ محمد ﷺ کر دی رہاں

نت قدماں تے سرنوں میں تر دی رہاں

کملی والے محمد ﷺ حبیب خدا

نہ توں حق توں جدا حق نہ تیتھوں جدا

گنبد خضرا ای عرش معّلا اے

اوتھے ہر دم نور تجلا اے

روے وسدا شہر مدینہ سدا

کملی والے محمد ﷺ حبیب خدا

نہ توں حق توں جدا حق نہ تیتھوں جدا

تیرے راہواں چ اکھیاں دا فرش کراں

تیرے سگ دا سگ میں تے ہو کے راہوں

تیرے قدماں توں ہوے نذیر فدا

کملی والے محمد ﷺ حبیب خدا

نہ توں حق توں جدا حق نہ تیتھوں جدا

میں نہیں وہی تو ہے

میں نہیں وہی تو ہے ہر آن میں ہر شان میں

اس کا ہونا اوّل آخر صاف لکھا قرآن میں

وہ ہے باطن وہ ہے ظاہر صورتِ انسان میں

وہ ہے سالک وہ ہے صوفی وہی ہے وجدان میں

وہ ہی تو ہے شور و غل میں وہ ہی ہے بیابان میں

ہر پتہ ہر ڈالی میں وہ، ہے وہی گلستان میں

صاحب کا ہے ہونا سارا دیکھ کونو مکان میں

باطن کور کو نظر نہ آئے جلوہ گر میدان میں

ہر ہر رنگ میں اس کو پایا کفر میں ایمان میں

وہ ہی مست و بے خود جاناں نذیر دیکھا علم عرفان میں

سر کٹا نیزے پہ دیکھا قرآن تھا زبان میں

حق دی گل

حق دی گل سناواں سن لویں کن دھر کے وے کن دھر کے

جے توں چاہیں اَبدحیاتی مرن تھیں پہلوں مر کے وے توں مر کے

وانگ منصور دے سولی نعرہ ماریں سولی اُتے چڑھ کے وے توں چڑھ کے

جے توں دریاں عشق دا ترنا تریں پیر دی بانہہ توں پھڑ کے وے توں پھڑ کے

طعنے معنے لوکاں والے سویں سجناں توں جر جر کے وے توں جر کے

علم حقائیتاں والا چھڈیں ویکھ عشق سپارا پڑھ کے وے توں پڑھ کے

جس وی پایا ہر کے پایا ویکھ لے توں وی ہر کے وے توں ہر کے

اَلاَ اِنَا اَوُلیاَءَ اَللہ ہویں کی لینا نذیر توں ڈر کے وے توں ڈر کے

کفر سے اسلام

بات میری سن کے زاہد کیوں ہوا حیران

ہم نے پالیا دیکھو کفر سے اسلام ہم نے پالیا

اپنے گرُ کا زاہد جب سے مان لیا فرمان

ہم نے پالیا دیکھو کفر سے اسلام ہم نے پالیا

جب سے کافر عشق ہوے چھوڑ دیا ایمان

ہم نے پالیا دیکھو کفر سے اسلام ہم نے پالیا

گرُ کا چہرہ دیکھو ہم نے مان لیا قرآن

ہم نے پالیا دیکھو کفر سے اسلام ہم نے پالیا

غیب الغیب کو چھوڑا ہم نے گرُ موئے بھگوان

ہم نے پالیا دیکھو کفر سے اسلام ہم نے پالیا

قدم کفر میں رکھتے ہمدم ہو گئے دھنوان

ہم نے پالیا دیکھو کفر سے اسلام ہم نے پالیا

کفر اسلام پھر یکساں دیکھا جب پالیا عرفان

ہم نے پالیا دیکھو کفر سے اسلام ہم نے پالیا

نذیر میں گرُ کے واری جاؤں جس نے کیا احسان

ہم نے پالیا دیکھو کفر سے اسلام ہم نے پالیا

نماز شرح توں وی پہلے

نماز شرح توں وی پہلے، نماز عشق دا ظہور

تینوں اے نئیں قبول سانوں اوُ نئیں قبول

ساڈی نماز وچ اللہ، تیری نماز وچ حور

تینوں اے نئیں قبول سانوں اوُ نئیں قبول

تیری نماز بے سرور، ساڈی نماز وچ سرور

تینوں اے نئیں قبول سانوں اوُ نئیں قبول

تیرا امام بے حضور، ساڈا امام باحضور

تینوں اے نئیں قبول سانوں اوُ نئیں قبول

اَسی صلح کن یارا، تو فتور ہی فتور

تینوں اے نئیں قبول سانوں اوُ نئیں قبول

تینوں اللہ اوتھے لایا، سانوں اللہ ایتھے لایا

تینوں اے نئیں قبول سانوں اوئنئیں قبول

ساڈا انذیر اللہ نیڑے، تیرا اللہ تیتھوں دور

تینوں اے نئیں قبول سانوں اوئنئیں قبول

نماز شرح توں وی پہلے، نماز عشق دا ظہور
تینوں اے نئیں قبول سانوں اوئنئیں قبول